

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΩ
ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α΄, ΕΤΟΣ Β΄, ΤΕΥΧΟΣ Δ΄,
ΙΟΥΛΙΟΣ–ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΩ
ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Α΄, ΕΤΟΣ Β΄, ΤΕΥΧΟΣ Δ΄
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010
ISSN: 1792-0507

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως
Μητροπολίτης Ρόδου Κύριλλος

Μέλη:

1. Αρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Πίτσης
Ἰερὰ Μητρόπολις Κώου καὶ Νισύρου
2. Πρωτοπρεσβύτερος Ἀμφιλόχιος Σακαρέλλος
Ἰερὰ Μητρόπολις Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας
3. Αρχιμανδρίτης Καλλίνικος Μαυρολέων
Ἰερὰ Μητρόπολις Καρπάθου καὶ Κάσου
4. Γεώργιος Πετρόπουλος
Ἰερὰ Μητρόπολις Σύμης
5. Αρχιμανδρίτης Πολύκαρπος Γρύλλης
Πατριαρχικὴ Ἐξαρχία Πάτμου

Διορθώσεις καὶ ἐπιμέλεια κειμένων:

Χρήστος Καρράς, φιλόλογος

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

«ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ»

Ἰερὰ Μητρόπολις Ρόδου - Πλατεῖα Ἐλευθερίας - Τ.Κ. 85 100 Ρόδος

Τηλ. 22410-45555, Fax 22410-73480

e-mail: imrodou@imr.gr

Ἑκδοτικὴ Παραγωγή

ΕΠΙΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.

Ἀρτέμιου 12-16, 115 36 Ἀθήνα

Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.7035

www.epitalofos.gr • e-mail: info@epitalofos.gr

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΜΕΡΟΣ Α΄

Πατριαρχικά Μηνύματα

Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἰνδίκτου καὶ τῇ ἡμέρᾳ προσευχῆς ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος.....	9
Πατριαρχικὴ ἀπόδειξις ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις	11

ΜΕΡΟΣ Β΄

Μελέτες

Ὁ Πανάγιος Τάφος στὴ λαϊκὴ θρησκευτικὴ παράδοση τοῦ Γένους <i>Μ.Γ. Βαρβούνης</i>	17
Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐανθίας καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δημητρίου, Εὐανθίας καὶ Δημητριανοῦ <i>Κύριλλος Κογεράκης, Μητροπολίτης Ρόδου</i>	33
Σεπτεμβρίου Α΄, μνήμη τῆς ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐανθίας	37
Σεπτεμβρίου ΙΑ΄, μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Δημητρίου καὶ Εὐανθίας καὶ Δημητριανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν.....	56
Ἡ χριστολογία τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας <i>Ἀρχιμανδρίτης Ἀντίπας</i>	73

ΜΕΡΟΣ Γ΄

Ἐκκλησιαστικὰ γεγονότα - χρονικά

Ἐκδημία Μητροπολίτου πρώην Ρόδου κυροῦ Ἀποστόλου.....	81
Ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου Ἀλικαρνασσοῦ κυροῦ Ἑμμανουήλ	107

ΜΕΡΟΣ Δ΄

Κανονισμοὶ

Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς γυναικείας Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Παντανάσσης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου.....	119
Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς ἀνδρώας Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ὑπερα- γίας Θεοτόκου τῆς Παραμυθίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου	137
Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς λειτουργίας ἐκκλησιαστικῶν κατασκηνώσεων Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου «Κοινωνία Θεοῦ».....	155

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑ
ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ΜΗΝΥΜΑ ΤΗΣ Α.Θ.Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ
ΚΑΙ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ: ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ
ΡΩΜΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑ-
ΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΧΑΡΙΣ ΕΙΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΔΗΜΙ-
ΟΥΡΓΟΥ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ὁ μακαριστὸς προκατόχος ἡμῶν αἰίδιμος Πατριάρχης Δημήτριος ἔχων πλήρη ἐπίγνωση τῆς κρισιμότητος τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως, καθὼς καὶ τῆς εὐθύνης τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἄμεσον καὶ ἀποτελεσματικὴν ἀντιμετώπισίν της, ἐξέδωκε πρὸ δύο καὶ πλέον δεκαετιῶν τὴν πρῶτην ἐπίσημον ἐγκύκλιον διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ἐγκύκλιος ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία καθιέρωσεν ἐπισήμως τὴν α' Σεπτεμβρίου, ἀρχὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους, ὡς ἡμέραν προσευχῆς διὰ τὴν προστασίαν τοῦ περιβάλλοντος, ἀπηυθύνετο πρὸς τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς γῆς.

Ὅπως μὲ διορατικότητα εἶχεν ἐπισημάνει τότε ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ σημασία τοῦ εὐχαριστιακοῦ καὶ ἀσκητικοῦ ἥθους τῆς παραδόσεώς μας ἀναδεικνύεται ὡς μεγίστη καὶ κρίσιμος προσωπικὴ συνεισφορὰ εἰς τὸν καλὸν καὶ πανανθρώπινον ἀγῶνα τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος, ὡς Θείας Κτίσεως καὶ κοινῆς κληρονομίας. Σήμερον, μεσοῦσης μιᾶς ἄνευ προηγουμένου οικονομικῆς κρίσεως, ἡ ἀνθρωπότης δοκιμάζεται πολλαχῶς. Ἡ δοκιμασία ὅμως αὕτη δὲν ἀφορᾷ μόνον εἰς τὰς προσωπικὰς δυσκολίας ἐνὸς ἐκάστου ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συνολικῶς ὡς κοινωνίαν, συμπεριφορὰν καὶ ἀντίληψιν διὰ τὸν

περιβάλλοντα κόσμον καὶ ἱεράρχησιν ἀξιών καὶ προτεραιοτήτων.

Εἶναι σημαντικόν, ἡ παροῦσα θλιβερὰ οἰκονομικὴ κρίσις νὰ ἀποτελέσῃ ἔναυσμα διὰ τὴν πολυθρυλουμένην καὶ ἀπολύτως ἀναγκαίαν στροφὴν πρὸς τὴν περιβαλλοντικῶς βιώσιμον ἀνάπτυξιν. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ πρότυπον δηλαδὴ τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία θέτει ὡς βάσιν τὸ περιβάλλον καὶ ὄχι τὸ ἀνεξέλεγκτον οἰκονομικὸν κέρδος. Ὡς ἀναλογισθῶμεν ὅλοι ἐπὶ παραδείγματι τί δύναται νὰ συμβῇ εἰς κράτη, τὰ ὁποία σήμερον πλήττονται ἐντόνως ἐκ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ πενίας, ὅπως ἡ Ἑλλάς, ἡ ὁποία διαθέτει ταῦτοχρόνως ἐξαιρετικὸν φυσικὸν πλοῦτον: μοναδικὰ οἰκοσυστήματα, σπάνια εἶδη χλωρίδος καὶ πανίδος καὶ φυσικοὺς πόρους, ὡραιότατα τοπία, ἄφθονον ἥλιον καὶ ἄνεμον. Ἐὰν τὰ οἰκοσυστήματα ὑποβαθμισθοῦν καὶ ἐκλείψουν, οἱ φυσικοὶ πόροι ἐξαντληθοῦν καὶ τὰ τοπία καταστραφῶν, ἐνῶ ἐκ τῆς κλιματικῆς ἀλλαγῆς προκύψουν ἀπρόβλεπται καιρικαὶ συνθῆκαι, ποία θὰ εἶναι ἡ βᾶσις καὶ τὸ οἰκονομικὸν μέλλον τῶν κρατῶν αὐτῶν καὶ συνολικῶς τοῦ πλανήτου;

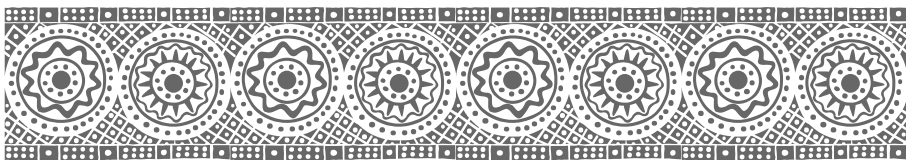
Ἐκτιμῶμεν, λοιπόν, ὅτι τώρα καθίσταται ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη διὰ τὴν συνάρθρωσιν κοινωνικῶν συναινέσεων καὶ πολιτικῶν πρωτοβουλιῶν, ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ στροφὴ πρὸς μίαν ὁδὸν ἀειφορίας καὶ οἰκολογικῶς βιωσίμου ἀναπτύξεως.

Διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μας, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, ὡς θείας καὶ «καλῆς λίας» κτίσεως, ἀποτελεῖ μεγίστην εὐθύνην διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀνεξαρτήτως τῶν ὑλικῶν ἢ οἰκονομικῶν ὠφελειῶν τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἀποφέρῃ. Ἡ ἄμεσος διασύνδεσις τῆς θεοσδότου ὑποχρέωσης καὶ ἐντολῆς «ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν» μὲ κάθε πτυχὴν τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἀποτελεῖ τὴν μόνην ὁδὸν διὰ τὴν ἁρμονικὴν συνύπαρξιν μὲ ἕκαστον στοιχεῖον τῆς κτίσεως καὶ μὲ τὸ σύνολον τοῦ φυσικοῦ κόσμου ἐν γένει.

Καλοῦμεν λοιπὸν πάντας, ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, εἰς τὸν τιτάνειον, ἀλλ' ὅμως δίκαιον, ἀγῶνα διὰ τὸν μετριασμόν τῆς περιβαλλοντικῆς κρίσεως καὶ τὴν ἀποτροπὴν τῶν χειροτέρων ἐκ τῶν ἐπιπτώσεων αὐτῆς, μὲ ἀπώτερον σκοπὸν τὴν ἐναρμόνισιν τοῦ προσωπικοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ συλλογικοῦ μας τρόπου ζωῆς καὶ σκέψεως μὲ τὰς ἀπαιτήσεις διαβίωσης καὶ διατηρήσεως τόσοσιν τῶν φυσικῶν οἰκοσυστημάτων καὶ ἐνὸς ἐκάστου ἐκ τῶν εἰδῶν χλωρίδος καὶ πανίδος, ὅσον καὶ τοῦ σύμπαντος κόσμου ὡς ἐνιαίου καὶ ἀδιαιρέτου συνόλου.

βι' Σεπτεμβρίου α'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΟΙΣ

† Β Α Ρ Θ Ο Λ Ο Μ Α Ι Ο Σ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Μέσα εἰς τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ἐπικρατοῦσαν τελευταίως σκοτεινὴν ἀτμόσφαιραν τῆς σοβούσης ποικίλης κρίσεως, οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, ἠθικῆς καί, κυρίως, πνευματικῆς, ἡ ὁποία πολὺν θυμὸν, πολλὴν πικρίαν, πολλὴν σύγχυσιν, πολλὴν ἀγωνίαν, πολὺ ἄγχος, πολλὴν ἀπογοήτευσιν καὶ πολὺν φόβον διὰ τὴν αὔριον προξενεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, γλυκεῖα ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας:

«Δεῦτε, πιστοί, ἐπαρθώμεν ἐνθέως καὶ κατίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν ἐν Βηθλεὲμ πρὸς ἡμᾶς ἐμφανῶς...»

(Ιδιόμελον ΣΤ' Ὕμνος Χριστουγέννων).

Πίστις ἀκλόνητος τῶν Χριστιανῶν εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν παρακολουθεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ ἀδιαφόρως τὴν πορείαν τοῦ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του ὑπὸ τοῦ ἰδίου, αὐτοπροσώπως, πλασθέντος ἀνθρώπου. Τούτου ἕνεκα καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου Του ἦτο ἀπ' ἀρχῆς ἡ «εὐδοκία» Του, τὸ πρῶτιστον θέλημά Του, ἡ «προαιώνιος βουλή» Του. Νὰ ἀναλάβῃ ὁ Ἰδιος, ἐξ ὑπερβολῆς ἀγάπης, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν πού ἔπλασε, καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ «θείας φύσεως κοινωνόν» (Β' Πέτρ. 1: 4). Καὶ τοῦτο, πρὸ τῆς πτώσεως τῶν Πρωτοπλάστων, πρὸ καὶ αὐτῆς τῆς πλάσεώς των! Μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν Πρωτοπλάστων, ἡ «προ-

αιώνιος βουλῇ» τῆς Σαρκώσεως περιέλαβε τὸν Σταυρόν, τὸ Ἄχραντον Πάθος, τὸν Ζωοποιὸν Θάνατον, τὴν εἰς Ἄιδου Κάθοδον, τὴν Τριήμερον Ἑγερσιν, ὥστε ἡ παρείσακτος ἁμαρτία, ποὺ ἐδηλητηρίασε τὰ πάντα, καὶ ὁ λαθρεπιβάτης τῆς ζωῆς θάνατος νὰ τεθοῦν τελείως καὶ ὀριστικῶς ἐκποδῶν, καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπολαύσῃ ἀκεραίαν τὴν Πατρικὴν κληρονομίαν τῆς αἰωνιότητος.

Ἄλλ' ἡ θεϊκὴ συγκατάβασις τῶν Χριστουγέννων δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ τῆς αἰωνιότητος. Ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰ τῆς ἐπὶ γῆς πορείας ἡμῶν. Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ εὐαγγελισθῇ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καὶ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς αὐτήν, ἀλλ' ἦλθεν ἐπίσης εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν. Ἐχόρτασε θαυματουργικῶς κατ' ἐπανάληψιν τὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν τοῦ λόγου Του, ἐκαθάρισε λεπρούς, ἐστερέωσε παραλύτους, ἐχάρισε τὸ φῶς εἰς τυφλοὺς, τὴν ἀκοὴν εἰς κωφοὺς καὶ τὴν ὁμιλίαν εἰς ἀλάλους, ἀπήλλαξε δαιμονισμένους ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἀνέστησε νεκρούς, ὑπεστήριξε τὸ δίκαιον τῶν ἀδικουμένων καὶ λησμονημένων, ἐστηλίτευσε τὸν ἀθέμιτον πλουτισμόν, τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀσπλαγχνίαν, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν «ὑβρίν» εἰς τὰς ἀνθρωπίνας σχέσεις, ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπόδειγμα ἐθελουσίῳ κενωτικῆς χάριν τῶν ἄλλων θυσίας! Ἴσως ἡ διάστασις αὕτη τοῦ μηνύματος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως πρέπει νὰ προσεχθῇ περισσότερο κατὰ τὰ σημερινὰ Χριστούγεννα. Πολλοὶ συνάνθρωποι καὶ συγχριστιανοὶ δοκιμάζουν φοβερὸν πειρασμὸν ἐκ τῆς σοβούσης κρίσεως. Εἶναι ἀναριθμητοὶ αἱ στρατιαὶ τῶν ἀνέργων, τῶν νεοπτώχων, τῶν ἀστέγων, τῶν νέων μὲ τὰ «ψαλιδισμένα ὄνειρα».

Ἀλλά, Βηθλεὲμ ἐρμηνεύεται «Οἶκος Ἄρτου»! Χρεωστοῦμεν, λοιπόν, οἱ πιστοὶ εἰς πάντας τοὺς ἐμπεριστάτους ἀδελφοὺς ὅχι μόνον τὸν «Ἐπισύσιον Ἄρτον», δηλαδὴ τὸν Χριστόν, ὁ ὅποιος εὐρίσκεται ἐσπαργανωμένος εἰς τὴν πενιχρὰν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ, ἀλλὰ καὶ τὸν καθημερινὸν ἐπιτραπέζιον ἄρτον τῆς ἐπιβιώσεως, καὶ ὅλα τὰ «ἐπιτήδεια τοῦ σώματος» (Ιακ. 2: 16).

Εἶναι ἡ ὥρα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν ὑψηλῷ αἰσθήματι εὐθύνης! Ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούεται ἐντονώτερος καὶ ἀπαιτητικώτερος ὁ ἀποστολικὸς λόγος: «Δεῖξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου» (Ιακ. 2: 18)! Ὁ καιρὸς, δηλ. ἡ εὐκαιρία, νὰ «ἐπαρθῶμεν ἐνθέως» εἰς τὸ ὕψος τῆς οἰκειούσης ἡμᾶς μὲ τὸν Θεὸν βασιλικῆς ἀρετῆς τῆς Ἀγάπης.

Ταῦτα ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μαρτυρικῆς καθέδρας τῆς Ἐκκλησίας τῶν

τοῦ Χριστοῦ Πενήτων εὐαγγελιζόμενοι πρὸς τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν θεϊκὴν συγκατάβασιν, τὸ ἄπειρον ἔλεος, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χάριν τοῦ δι' ἡμᾶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου ἐνανθρωπήσαντος Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, Ὡς ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Φανάριον, Χριστοῦγεννα .βι´
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος
Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

ΜΕΡΟΣ Β΄
ΜΕΛΕΤΕΣ

Μ.Γ. ΒΑΡΒΟΥΝΗΣ

Αναπληρωτής Καθηγητής Λαογραφίας

Ο ΠΑΝΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ ΣΤΗ ΛΑΪΚΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ὁ Πανάγιος Τάφος ὑπῆρξε ἀνέκαθεν τὸ ἱερότερο παλλάδιο τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς χριστιανοσύνης γενικότερα. Ὅπως εἶναι γνωστό, ἤδη ἀπὸ τὸν πρῶτο χριστιανικὸ αἰῶνα ὁ τόπος ὅπου σταυρώθηκε, πέθανε, ἐτάφη καὶ ἀναστήθηκε ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἀποτελέσσε προσκύνημα γιὰ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Καθιερώθηκε ἔτσι ἡ πρακτικὴ τῆς προσκυνηματικῆς θεωρίας, ἡ ὁποία παρὰ τὶς ἱστορικὲς καὶ ἄλλες περιπέτειες τῆς περιοχῆς, παρὰ τὶς κατακτήσεις καὶ τὶς κάθε λογῆς καταστροφές, παρὰ τὴν –ἐπώδυνη συχνά– συνύπαρξη μὲ τὶς ἄλλες μεγάλες μονοθεϊστικὲς θρησκείες τῆς ἀνθρωπότητος, συνεχίζεται μὲ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον καὶ μὲ αὐξανόμενη ἔνταση ὥς καὶ τὶς μέρες μας.

Τὸ σπουδαιότερο μνημεῖο τῆς χριστιανοσύνης, ποὺ ἀποτελεῖ πόλο ἑλξης καὶ προσκυνήματος γιὰ ἑκατομμύρια πιστοὺς κάθε χρόνο, ἀπαντᾷ μὲ διάφορα ὀνόματα, στίς πηγές καὶ τῇ βιβλιογραφίᾳ ποὺ διαθέτουμε. Οἱ παλαιότερες ἑλληνικὲς πηγὲς τὸν ἀναφέρουν ὡς «Μαρτύριον», «Ἀνάστασιν», «Ναὸ τοῦ Κυριακοῦ Τάφου» καὶ «Ναὸ τοῦ Ἁγίου Τάφου», ἐνῶ στοὺς εὐρωπαίους, καὶ εὐρύτερα στὴ διεθνή κοινότητα, εἶναι γνωστὸς ὡς «Holy Sepulchre». Στοὺς παλαιότερους μάλιστα προσκυνηματικοὺς ὁδηγοὺς καὶ τὰ «Προσκυνητάρια» τῶν Ἁγίων Τόπων γίνονται θαυμαστικὲς καὶ ἐγκωμιαστικὲς ἀναφορὲς στὸ μέγεθος, τὴν παλαιότητα καὶ τὴν θρησκευτικὴ σπουδαιότητά του, ἀφοῦ περικλείει τοὺς βασικοὺς χώρους τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου.

Ἐχοντας ἀκολουθήσει τὶς ἱστορικὲς περιπέτειες καὶ τὶς τύχες τῶν Ἁγίων Τόπων, ὁ Ναὸς διαμορφώθηκε σταδιακά, στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, μέσα ἀπὸ μιὰ διαδικασίᾳ καταστροφῶν, ἐπισκευῶν καὶ ἀνοικοδομήσεων, ὥστε σήμερα νὰ μὴν παρουσιάζει τὴν κλασικὴ εἰκόνα ἐνὸς χριστιανικοῦ

ναοῦ. Μὲ τὶς ιδιοτυπίες καὶ τὴν ἀσυμετρία ποὺ τὸν χαρακτηρίζουν, καὶ μὲ τὸν ἐσωτερικὸ τοῦ χώρου νὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ καὶ σχεδὸν αὐτόνομα προσκυνήματα, ὁ Ναὸς ἀπεικονίζει τὴ δράση καὶ τὸ ἔργο τῶν διαφόρων κατακτητῶν, τῶν καταστροφέων, τῶν ἐπισκευαστῶν του, ἀλλὰ καὶ τῶν ποικίλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, πέραν τῆς κυρίαρχης ἑλληνορθόδοξης Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ποὺ κατὰ καιροὺς κατεῖχαν –ἢ συνεχίζουν νὰ κατέχουν– τμήματά του.

Εἶναι μάλιστα ἀπολύτως ἐνδεικτικὸ, γιὰ τὴ στενὴ λατρευτικὴ καὶ ψυχικὴ σχέση τῆς Ρωμιοσύνης ὁλόκληρης μὲ τὸν Πανάγιό Τάφο τὸ γεγονὸς ὅτι ὅταν τὸ 1808, σφοδρὴ πυρκαγιά, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ παρεκκλήσιο τῶν Ἀρμενίων, κατέστρεψε μεγάλο μέρος τοῦ Ναοῦ, ἡ καταστροφὴ προκάλεσε τὴν ἄμεση παρέμβαση τοῦ Γένους, ποὺ μὲ ἐράνους προχώρησε στὴν ἀποκατάσταση τοῦ κτίσματος, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψη τοῦ Ἑλληνα ἀρχιτέκτονα Κομνηνοῦ ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, ἐπὶ Πατριάρχου Πολυκάρπου. Ἔτσι, παρὰ τὶς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν, τὸ ἔργο ἀποπερατώθηκε ταχύτατα, καὶ τότε κατασκευάσθηκε καὶ τὸ Ἱερὸ Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου, ποὺ βλέπει σήμερα ὁ προσκυνητής. Πρόκειται γιὰ ἔργο ποὺ ἐκτελέστηκε ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἑλληνικὰ χέρια, ὅπως φανερώνει τὸ σχετικὸ πρακτικὸ μὲ τὶς ὑπογραφές τῶν μαστόρων, ποὺ σώζεται στὸ Πατριαρχικὸ Ἀρχεῖο, καὶ μὲ τὶς οἰκονομικὲς δυνάμεις τοῦ Γένους τῶν Ρωμαίων καὶ μόνον.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἀπὸ τὴν πλούσια σχετικὴ βιβλιογραφία, ἡ πυρκαγιά τοῦ 1808 κατέστρεψε τὴν παλαιότερη κατασκευὴ ποὺ προστάτευε τὸν Τάφο, ὥστε κατὰ τὴν ἐπισκευὴ τοῦ Ναοῦ ποὺ ἀκολούθησε, μὲ κοινὴ οἰκονομικὴ συνεισφορὰ ὁλοκλήρου τοῦ Γένους, τὸ μνημεῖο νὰ δεχτεῖ ἐπένδυση μὲ πλάκες τοπικοῦ ἐρυθρόλευκου λίθου, λαμβάνοντας τὴν μορφή τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου, τὴν ὁποία σήμερα βλέπει ὁ προσκυνητής, στὸ δυτικὸ μέρος τῆς Ροτόντας. Ἔτσι, οἱ Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι, δηλαδὴ ἡ Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότης καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ἀποτελοῦν ἱστορικὰ τοὺς μόνους καὶ ἀποκλειστικοὺς ἀνακαινιστές, ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσιαστικοὺς καὶ δικαιωματικοὺς κατόχους καὶ κυριάρχους τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ προσκυνήματος, γεγονὸς ποὺ ἐπισημαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν παρουσία Ἑλληνορθόδοξου φύλακα τοῦ Παναγίου Τάφου στὴν εἴσοδο τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου, ποὺ πάντοτε ρυθμίζει τὰ τῆς εἰσόδου τῶν προσκυνητῶν, καὶ φροντίζει γιὰ τὴν ἄσκηση τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καὶ τὴν ἀπαρέγκλιτη τήρηση τῶν ὅρων τοῦ ἰσχύοντος προσκυνηματικοῦ καθεστώτος. Αὐτὲς οἱ παράμετροι, ἱστορικὰ κατοχυ-

ρωμένες και ἀναλλοίωτες στο πέρασμα τοῦ χρόνου φανερώνουν τὴν διαχρονικότητα τῆς λατρευτικῆς σχέσης τοῦ Γένους μὲ τὸν Πανάγιο Τάφο, ἀλλὰ καὶ ἀποτελοῦν τὴν βάση πάνω στὴν ὁποία ἐδράζεται ἡ ἀπρόσκοπτη συνέχιση τῆς σχέσης αὐτῆς.

Πορευόμενος πρὸς τὸν Πανίερο Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ πρὸς τὴν ὁλοκλήρωση τοῦ προσκυνήματός του, ὁ εὐσεβὴς προσκυνητὴς, μέσω στενῶν ὁδῶν μὲ καταστήματα, ποὺ κατὰ κανόνα πωλοῦν εἶδη θρησκευτικῆς λαϊκῆς τέχνης καὶ σχετιζόμενα μὲ τὴν «προσκυνηματικὴ θεωρία», εἰσέρχεται στὴν Ἁγία Αὐλή, καὶ βλέπει μπροστά του τὸ ἐπιβλητικὸ οἰκοδόμημα τοῦ Ναοῦ. Στὴν Ἁγία Αὐλὴ τελεῖται, τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ, ἡ τελετὴ τοῦ Ἱεροῦ Νιπτήρα, μὲ τὸν Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων νὰ ὑποδύεται τὸν Χριστό, καὶ δώδεκα κληρικούς νὰ ἔχουν τὸν ρόλο τῶν μαθητῶν Του. Ἡ περιγραφή ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι δομημένη μὲ βάση τὴν πορεία ποὺ συνήθως ἀκολουθεῖται μέσα στοῦ Ναοῦ, καὶ ἡ ὁποία ὑπακούει στὴν ἱστορικὴ ἀλληλουχία τῶν γεγονότων τοῦ Πάθους καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, στὰ ὁποία εἶναι ἀφιερωμένα τὰ ἐπιμέρους προσκυνήματα ποὺ ὁ Ναὸς περικλείει.

Αἰσθάνεται δὲ ὁ προσκυνητὴς ἄμεση, κυριαρχικὴ καὶ δεσπόζουσα τὴν παρουσία τῆς Ρωμιοσύνης στὸν Πανάγιο Τάφο, ἀφοῦ ἀπολύτως κυριαρχικὴ εἶναι ἡ θέση τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τόσο στοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὅσο καὶ στὰ ὑπόλοιπα ἱερὰ προσκυνήματα τῆς Παλαιστίνης. Στὴν πνευματικὴ, διοικητικὴ καὶ ποιμαντικὴ διακαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου ἀνήκουν σήμερα ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως, καὶ εἰδικότερα τὸ μεγάλο «Καθολικὸ τῶν Ὁρθοδόξων», ὁ Γολγοθᾶς, ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ τὰ παρεκκλήσια τοῦ Ἀδάμ, τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου, τοῦ ἐκατόνταρχου Λογγίνου, τῶν κλαπῶν καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ κυριαρχία τοῦ Γένους τῶν Ρωμαίων στοῦ βασικὸ αὐτὸ προσκύνημα, ἔχει ἐπιβεβαιωθεῖ καὶ μὲ θαυματουργικὸ τρόπο, ποὺ ἀντανακλᾶται στὴν λαϊκὴ θρησκευτικὴ πίστη καὶ παράδοση τῆς Ρωμιοσύνης. Τὴν συναντᾷ ὁ προσκυνητὴς ἤδη μὲ τὴν εἴσοδό του στοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, στοῦ μνημειακοῦ μαρμάρينو φάτνωμα τῆς κεντρικῆς εἰσόδου. Ὁ μεσαῖος κίονας στοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ εἰσερχομένου, φέρει στοῦ κάτω μέρους του τὴν σχισμὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός. Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, τὸ 1580 ὁ σουλτάνος Μουράτ Γ΄ παραχώρησε τὸ δικαίωμα τῆς ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός στοὺς Ἀρμενίους, μετὰ ἀπὸ σχετικὴ χρηματικὴ προσφορὰ πρὸς τὴν Ὑψηλὴ Πύλη. Ἐτσι, τὸ μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ἐκείνης τῆς

χρονιας οί ὀρθόδοξοι, ἔχοντας ἐπικεφαλῆς τοὺς κληρικοὺς καὶ τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, συγκεντρώθηκαν στὴν ἀγία Αὐλή, ἐνῶ ὁ Ἀρμένιος Πατριάρχης εἰσῆλθε στὸ Ἱερὸ Κουβούκλιο. Ὡστόσο, παρὰ τὶς προσευχὲς τοῦ τῷ Ἁγίῳ Φῶς δὲν ἐμφανίστηκε μέσα στὸ Ναό, παρὰ ξεπήδησε ἀπὸ τὸν συγκεκριμένο κίονα, προξενώντας καὶ τὴν ρωγμὴ πού σήμερα βλέπει ὁ προσκυνητής. Μάλιστα, ὁ παριστάμενος ἐμίρης Τοῦνομ, σύμφωνα πάντοτε μὲ τὴν ἴδια παράδοση, βλέποντας τὸ θαῦμα ὁμολόγησε τὸ μεγαλεῖο τῆς «πίστεως τῶν Ἑλλήνων», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τιμωρηθεῖ μὲ θάνατο. Ἡ ἀρμενικὴ ἐκδοχὴ τῆς ἴδιας παράδοσης ἀναφέρεται σὲ θαυμαστὴ ἐκπήδηση τοῦ Ἁγίου Φωτὸς ἀπὸ τὴ σχισμὴ αὐτῇ, ὥστε νὰ τὸ λάβουν φτωχοὶ προσκυνητὲς πού δὲν εἶχαν χρήματα νὰ πληρώσουν γιὰ νὰ μποῦν στὸ Ναό, ἂν ὅμως συνδυάσουμε τὴν παράδοση μὲ τὴν ὡς σήμερα ἐκφρασμένη - καὶ διαχρονικῶς ἰσχύουσα - ἀρμενικὴ διεκδίκηση ἐπὶ τῆς τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, φαίνεται ὅτι ἡ ἑλληνικὴ ἐκδοχὴ εἶναι πλησιέστερη πρὸς τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ἡ θέση τοῦ Παναγίου Τάφου στὴν λαϊκὴ λατρευτικὴ παράδοση τῆς Ρωμαιοσύνης ὑπογραμμίζεται καὶ ἀπὸ τὶς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ ἱεροσολυμιτικὸ τυπικὸ ἐπέδρασε ἄμεσα πάνω σὲ μορφὲς τῆς ἑλληνικῆς λαϊκῆς λατρείας. Χαρακτηριστικὸ εἶναι τὸ παράδειγμα τῆς τελετῆς τοῦ Νιπτῆρα, πού ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα διαδόθηκε καὶ σὲ ἄλλες ἑλληνικὲς περιοχές. Σύμφωνα μὲ τὸ τυπικὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τὸ πρῶτὴ τῆς Μεγάλης Πέμπτης ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἱεουργεῖ στὸ παρεκκλήσιο τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας στὴν Ἱερὰ Αὐλὴ τελεῖται ἡ ἀκολουθία τοῦ Νιπτῆρος, ἐν μέσῳ πλήθους προσκυνητῶν: πάνω σὲ εἰδικὴ ἐξέδρα, ὁ Πατριάρχης πλένει συμβολικὰ τὰ πόδια δώδεκα ἀρχιμανδριτῶν καὶ ἱερέων, ἐνῶ ταυτοχρόνως διαβάζονται τὰ ἀντίστοιχα εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα, σὲ ἀνάμνηση τῶν πράξεων τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν τοῦ στὸ ὑπερῶν, πρὶν τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο. Κατόπιν, ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ κληρικοὶ πορεύονται στὸ κτίριο τοῦ Πατριαρχείου, ὅπου εὐλογοῦνται οἱ πιστοί. Μὲ βάση τὴν τέλεση τοῦ Νιπτῆρα στὰ Ἱεροσόλυμα, ἡ τελετὴ αὐτὴ διαδόθηκε κατόπιν στὴν Πάτμο, στὴ Σάμο καὶ σήμερα ἐξαπλώνεται σὲ διάφορες ἑλληνικὲς περιοχές, οἱ ἐπίσκοποι τῶν ὁποίων υἱοθετοῦν τὴν τέλεσή του, μὲ σκοπὸ πάντοτε τὴν καλλιέργεια τῆς εὐλάβειας καὶ τῆς εὐσέβειας στὸ ποίμνιό τους.

Κυριαρχικὴ ὅμως εἶναι ἡ μοναδικὴ τελετὴ τῆς ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός, πού συγκλονίζει ὁλόκληρη τὴ χριστιανοσύνη, τὸ Μεγάλον Σάββατο, καὶ

σχετίζεται άμεσα με τόν Πανάγιο Τάφο. Πρόκειται για άναστάσιμο φώς, πού έξέρχεται θαυματουργικά από τόν Πανάγιο Τάφο, καί διανέμεται στους πιστούς από τόν Πατριάρχη Ίεροσολύμων πρὸς εὐλογία καί άγιασμό, στερεΐται δὲ στήν άρχή καυστικής δύναμης. Πά τὸ Άγιο Φῶς ἔχουν, κατὰ τὴ διαδρομὴ τῶν αἰώνων, γραφεῖ πολλά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ξεχωρίζουν ἡ σχετικὴ διατριβὴ τοῦ Νεοφύτου τοῦ Καυσοκαλυβίτου «*Περὶ ἐπιταφίου φωτός*» καί ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Νικηφόρου Θεοτόκη πρὸς τὸν Μιχαήλο Λαρισαῖο, τοῦ 1775, ἀλλὰ καί τὸ σχετικὸ κείμενο τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐ «*Διάλογος περὶ τοῦ ἐν Ίεροσολύμοις Αγίου Φωτός*».

Τὸ μεσημέρι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου ὁ Ἑλληνορθόδοξος Πατριάρχης Ίεροσολύμων λιτανεύει, μαζί με τοὺς ἀρχιερεῖς καί τὸν κλῆρο τοῦ Πατριαρχείου, στὸ Καθολικὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως καί γύρω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο. Προηγούμενος, ὁ Πατριάρχης καί οἱ κληρικοὶ ἔχουν ἐνδυθεῖ τὰ ἄμφιά τους στὸ Καθολικὸ, ὅπου ἔχουν προσέλθει οἱ θρησκευτικοὶ καί πνευματικοὶ λειτουργοὶ τῶν ὑπολοίπων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν γιὰ νὰ «πάρουν καιρὸ» ἀπὸ τὸν Πατριάρχη, ὥστε νὰ λάβουν μέρος στήν τελετὴ τοῦ Ἀγίου Φωτός. Στὴ συνέχεια βγαίνουν ἀπὸ ἐκεῖ με λαμπρὴ λιτανευτικὴ πομπή, στήν ὁποία προηγούνται λάβαρα καί χοροὶ πού ψάλουν «*Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστὲ Σωτήρ*». Ἡ θύρα τοῦ Κουβουκλίου ἔχει ἀπὸ πρὶν σφραγιστεῖ, ἀφοῦ ὁ χώρος ἐρευνηθεῖ μήπως ὑπάρχουν ἐκεῖ ὑλικά ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ μπορούσε νὰ παραχθεῖ φῶς. Ἀπὸ τὴν σφραγίδα τῆς θύρας κρέμονται δύο ταινίες, ἀπὸ τίς ὁποῖες μία κρατᾷ Ἑλληνορθόδοξος καί μία Ἀρμένιος μοναχὸς Στὴ συνέχεια, καί ἀφοῦ σβηστοῦν ὅλα τὰ φῶτα τοῦ Ναοῦ, σπάζει ἡ σφραγίδα τῆς θύρας καί ὁ Πατριάρχης μπαίνει στὸ Κουβούκλιο μόνο με ἓνα λευκὸ στιχάριο, ἀφοῦ πρὶν ἐρευνηθεῖ μήπως φέρει μαζί του κάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ ἀνάψει φῶς, κατόπιν δὲ ἡ θύρα σφραγίζεται, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει δυνατότητα ἀφῆς φωτός. Μέσα στὸν Πανάγιο Τάφο, ὁ Πατριάρχης προσεύχεται γονυκλινῆς μέχρις ὅτου ἐμφανιστοῦν «Θεοῦ εὐδοκία» θαυματουργικά σταγόνες Ἀγίου Φωτός, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀνάβει δύο δέσμες ἀπὸ τριάντα τρία κεριὰ κάθε μία.

Ἀπὸ τοὺς πυρσοὺς αὐτοῦς, ὁ Πατριάρχης μεταδίδει τὸ Ἅγιο Φῶς στους πιστοὺς, ἔξω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο, οἱ ὁποῖοι πανηγυρίζουν με ἐκδηλώσεις χαρᾶς καί εὐφροσύνης γιὰ τὴν εὐλογία τῆς ἐλεύσεως καί πάλι τοῦ Ἀγίου Φωτός. Πρὶν τὴν μετάδοση στους πιστοὺς, ὁ Πατριάρχης, μέσω δύο εἰδικῶν ὁπῶν στὰ τοιχώματα τοῦ πρώτου θαλάμου τοῦ Κουβουκλίου, μεταδίδει τὸ Ἅγιο Φῶς σὲ ἐκπρόσωπο μιᾶς οἰκογένειας

Ὁρθοδόξων, πού τὸ μεταφέρει στὸ ἅγιο Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ καὶ τὸ παραδίδει στὸν Σκευοφύλακα, ἀπὸ τὴν δεξιὰ ὀπὴ, καὶ στοὺς ἐκπροσώπους τῶν Ἀρμενίων, τῶν Κοπτῶν καὶ τῶν Συριάνων, ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ ὀπὴ. Στὴν τελετὴ αὐτὴ συγκεντρώνεται μέγα πλῆθος πιστῶν, τόσο προσκυνητῶν ὅσο καὶ ἀραβοφώνων Ὁρθοδόξων, μὲ ἀποτέλεσμα καὶ ἡ πρόσβαση στὸ Ναὸ νὰ εἶναι δύσκολη, ἀλλὰ καὶ συνωστισμὸς νὰ παρατηρεῖται. Μόλις ὁ Πατριάρχης βγεῖ ἀπὸ τὸ Ἱερὸ Κουβούκλιο κρατώντας δύο ἀναμμένους πυρσοὺς κατευθύνεται στὸ ἅγιο Βῆμα τοῦ Καθολικοῦ, ἐνῶ οἱ χοροὶ ψάλουν τὸ «*Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τὴν Γῆν*», καὶ ἀρχίζει ἡ καθιερωμένη θεία λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἐνῶ οἱ Ἀρμένιοι εἰσέρχονται στὸν Πανάγιο Τάφο καὶ πλένουν τὸ μάρμαρο τοῦ Ἁγίου Τάφου μὲ ροδόσταγμα. Ἡ ὅλη τελετὴ εἶναι λαμπρὴ, ἡ δὲ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Φωτὸς μεταδίδεται πλεόν σὲ πολλὰ σημεία τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανοσύνης, καθὼς μεταφέρεται μὲ εἰδικὲς πτήσεις, ὥστε νὰ διανεμηθεῖ τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, στοὺς κατὰ τόπους ὀρθοδόξους ναοὺς, κατὰ τὴν τελετὴ τῆς Ἀναστάσεως.

Τέλος, ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἡ ἀφή τοῦ Ἁγίου Φωτὸς εἶναι προνόμιο τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Πατριάρχῃ Ἱεροσολύμων, δύο δὲ τουλάχιστον φορὲς στὴν ἱστορία τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μαρτυρεῖται ὅτι ἡ ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριάρχῃ καὶ ἡ παραχώρηση τοῦ προνομίου σὲ ἑτεροδόξους, Λατίνους καὶ Ἀρμένιους, ἐπέφερε τὴν μὴ ἐπέλευση τοῦ Ἁγίου Φωτὸς, ἕως ὅτου ἡ θαυματουργικὰ ἐμφανίστηκε στὸ σημεῖο πού στεκόταν ὁ Πατριάρχῃς ἢ κατέστη ἀναγκαία ἡ πρόσκλησή του στὸν Πανάγιο Τάφο, ὥστε μὲ τὶς δικές του προσευχὲς νὰ ἐμφανιστεῖ θαυματουργικὰ τὸ Ἅγιον Φῶς. Μὲ εἰδικὴ πτήση, τὸ Ἅγιον Φῶς μεταφέρεται στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σὲ κάθε γωνιὰ τῆς ἐλληνικῆς ἐπικράτειας, ὥστε νὰ διανεμηθεῖ στοὺς πιστοὺς κατὰ τὴν ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, τὸ βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Οἱ μαρτυρίες τῶν πηγῶν μᾶς ὑποδεικνύουν ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς, μαζὶ μὲ τὸ «βάπτισμα» στὸν Ἰορδάνη, ἀποτελοῦσαν τὰ δύο βασικὰ σημεία τῆς τελετουργίας τοῦ προσκυνημάτος τῶν Ρωμιῶν στὸν Πανάγιο Τάφο, γιὰ τὴν ὁποία θὰ γίνεῖ ἐκτενέστερος λόγος στὴ συνέχεια.

Τὸ τελετουργικὸ προσκύνημα, τὸ «χατζηλίκι», ὑπῆρξε ἡ κυριότερη τελετουργικὴ δίοδος μέσω τῆς ὁποίας σφυρηλατήθηκε ἡ οὐσιαστικὴ στενὴ λατρευτικὴ σχέση τῆς Ρωμιοσύνης, ἰδιαίτερα δὲ τοῦ Γένους στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μὲ τὸν Πανάγιο Τάφο. Κατὰ τὴν ἡλεκτρονικὴ Ἑγκυκλοπαιδεῖα Μείζονος Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Ἰδρύματος Μείζονος Ἑλληνισμοῦ: «*Πρόκειται γιὰ φαινόμενο ἐπαναλαμβανόμενο σὲ ἐτήσια*

βάση. Γιὰ λόγους ασφαλείας καὶ ὄχι μόνο οἱ προσκυνητές κινουῦνταν σὲ ομάδες, εἴτε ἀκολουθοῦσαν χερσαίους δρόμους εἴτε θαλάσσιους. Ἡ διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ μπορούσε νὰ φθάσει συνολικὰ ὡς καὶ τοὺς 6 μῆνες. Ξεκινοῦσε δηλαδή συχνὰ στὰ τέλη Ὀκτωβρίου, καὶ συγκεκριμένα μετὰ τὴν γιορτὴ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ τελείωνε μὲ τὴν ἐπιστροφή τῶν χατζήδων στὸν οἰκισμό μετὰ τὸ Πάσχα, ὡς καὶ τα μέσα Μαΐου. Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτω-ση τὸ ταξίδι καθοριζόταν ἀπὸ ἐτήσιες κανονικότητες ποὺ καθόριζαν καὶ ἄλλες πτυχὲς τῆς ζωῆς στὶς παραδοσιακὲς κοινωνίες. Ἐνῶ ἡ ἐπιστροφή γινόταν πάντα μετὰ τὸ Πάσχα, μὲ πιθανότερη ἡμερομηνία ἀναχώρησης ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ, ἡ ἡμερομηνία ἑναρξῆς τοῦ ταξιδιοῦ ποίκιλλε ἀνὰ περιοχὴ ἀπὸ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ὡς καὶ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα». Ἐπρόκειτο γιὰ ταξίδι ἐπικίνδυνο καὶ πολυέξοδο, ποὺ ἀπαιτοῦσε μακροχρόνια προετοιμασία καὶ ἀποτελοῦσε λατρευτικὴ καὶ προσκυνηματικὴ ἐμπειρία ζωῆς γιὰ τὸ Γένος, ἐπὶ σειρὰ αἰώνων. Σύμφωνα δὲ μὲ τὴν ἴδια ἐγκυκλοπαιδεῖα «Στὸ χατζηλίκι συμμετείχαν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἡ συμμετοχὴ τῶν δύο φύλων ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὶς προσφωνήσεις μὲ τὶς ὁποῖες δηλώνεται ἡ πραγματοποίησις τοῦ προσκυνήματος. Τέτοιες προσφωνήσεις κατέληγαν συχνὰ νὰ ἐνσωματωθοῦν στὸ ὄνομα ὡς πρῶτο συνθετικό. Χαρακτηριστικὴ περίπτωση εἶναι ἡ ἐνσωμάτωσις τοῦ τίτλου τοῦ χατζῆ στὰ ἀνδρικά βαπτιστικά, ἀπὸ ὅπου προήλθαν ἀργότερα καὶ πολλὰ ἐπίθετα».

Ἀπὸ τὴ σχετικὴ πλούσια βιβλιογραφία, γνωρίζουμε ὅλες τὶς λεπτομέρειες τοῦ μεγάλου αὐτοῦ προσκυνηματικοῦ ἐγχειρήματος. Ἀναγράφεται χαρακτηριστικὰ στὴν ἠλεκτρονικὴ Ἐγκυκλοπαιδεῖα Μείζονος Ἑλληνισμοῦ, τοῦ Ἰδρύματος Μείζονος Ἑλληνισμοῦ: «Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς παραμονῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους οἱ προσκυνητές ἐπισκέπτονταν τὰ προσκυνήματα ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἱεροσολύμων. Ἀνάλογα μὲ τὴ χρονικὴ στιγμὴ τῆς ἀφίξῆς τοὺς συμμετείχαν διαδοχικὰ στὶς ἐξῆς σημαντικὲς θρησκευτικὲς ἐορτές: Χριστοῦ γεννα, Φῶτα, Εὐαγγελισμόν τῆς Θεοτόκου, Πάσχα. Ἡ συμμετοχὴ στὴν τελετὴ ἀφῆς τοῦ Ἁγίου Φωτὸς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀναστάσεως ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ ἀπαραίτητα συμβολικὰ στοιχεῖα τῆς διαδικασίας τοῦ προσκυνήματος.... Προμηθεύονταν ἐπίσης δῶρα γιὰ συγγενεῖς, φίλους καὶ κατ' ἐπέκτασιν γιὰ τὰ μέλη τῆς κοινότη-τας. Συνήθως ἐπρόκειτο γιὰ ἀναμνηστικὰ δῶρα ἢ φυλαχτά. Ἀγόραζαν ἀκόμη σάβανα γιὰ ἡλικιωμένα μέλη τῆς κοινότητος κατόπιν παραγ-γελίας.... Ἡ εἴσοδος τῶν χατζήδων στὸ χωριὸ κατὰ τὴν ἐπιστροφή τοὺς γινόταν ἐπίσης μὲ τελετουργικὸ τρόπο. Σχηματιζόταν πομπὴ ποὺ κατέλη-

γε στην ἐκκλησία, ὅπου τελοῦνταν πανηγυρική δοξολογία. Ἀκολουθοῦσαν ἐπισκέψεις στὰ σπίτια τῶν χατζήδων, ὅπου μοιράζονταν τὰ δῶρα ποὺ ἐκεῖνοι εἶχαν φέρει».

Μὲ μιὰ ἐκφραστική περιγραφή ὁ Βασ. Φαρασόπουλος (στὴν ἱστοσελίδα www.athos.edo.gr) ἀποτυπώνει τὸ λατρευτικὸ βίωμα τῶν προσκυνητῶν σχετικὰ μὲ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ τὶς θρησκευτικὲς τελετὲς ποὺ τελοῦνται ἐκεῖ: «*Στὴν ἀκολουθία τῆς Ἀνάστασης πηγαίνουν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ προσκυνητές. Θέλουν καὶ εἶναι ἡθικὴ ἐπιταγὴ νὰ μὴ λείψει κανεὶς ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀκολουθία τῆς ἀνάστασης τοῦ Κυρίου. Περιμένουν μὲ ἀγωνία νὰ βγεῖ τὸ ἅγιο φῶς καὶ νὰ λαμπρυνθοῦν οἱ καρδιές, γιατί πιστεύουν πῶς, ἂν συμβεῖ καὶ δὲν βγεῖ τὸ ἅγιο φῶς, περιμένουν τοὺς ἀνθρώπους μεγάλες δυσκολίες. Μόλις βγαίνει ὁ δεσπότης ἀπὸ τὴν κρύπτη μὲ τὴ λαμπάδα ἀναμμένη, ἀκούγεται ἀπὸ ὅλους τοὺς προσκυνητὲς βαθὺς καὶ δυνατὸς στεναγμὸς ἀνακούφισης καὶ τὰ πρόσωπα χαμογελοῦν πασχάλινά. Χιλιάδες πιστοί, ποὺ μιᾶνε διαφορετικὲς γλῶσσες, θὰ κάνουν ἀπέραντη ὑπομονή, γιὰ νὰ ἀνάψουν τὴ λαμπάδα τους ἀπὸ τὴ γνήσια πηγὴ φωτός. Ὅταν ἔρθει ἡ ὥρα καὶ ἀκουστεῖ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», οἱ καμπάνες θὰ ἠχήσουν χαρμόсуна καὶ τὸ ποδοβολητὸ τῶν χριστιανῶν θὰ σείσει τὸν περίχωρα τοῦ ναοῦ, Τὰ χρόνια ἐκεῖνα δὲν ὑπῆρχαν κροτίδες καὶ βεγγαλικά. Τὰ ὅπλα ποὺ κροτοῦν δυνατά, οὔτε ὑπάρχουν οὔτε ἐπιτρέπονται. Σὲ ἀντικατάσταση ὅλων αὐτῶν ἔρχεται ἡ χαρὰ καὶ ἐκδηλώνεται μὲ ἰσχυρὸ ποδοβολητὸ ποὺ ἔχει τὸν συμβολισμό του. Ὁ ὀλοκληρωμένος χρόνος παραμονῆς στοὺς Ἁγίους Τόπους εἶναι μέχρι τὴν Πεντηκοστή. Οἱ περισσότεροι ὅμως προσκυνητὲς ἀρχίζουν τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ μετὰ τὴν Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ».*

Αὐτὰ τὰ ἰδιαίτερα ἱεροσολυμιτικὰ προσκυνηματικὰ ἐνθυμήματα, οἱ σταυροὶ καὶ τὰ εἶδη ἀπὸ σεντέφι, ἐλεφαντόδοντο καὶ μαργαριταρόριζα, ἀλλὰ καὶ τὰ φυλακτὰ ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο, τὰ σάβανα καὶ τὰ μικρὰ δοχεῖα μὲ λάδι καὶ ἀγιάσματα ἀπὸ τὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως καὶ ἀπὸ τὰ πανάγια προσκυνήματα τῆς Ἀγίας Γῆς ἔπαιζαν ἀνέκαθεν καθοριστικὸ ρόλο στὴν λαϊκὴ λατρευτικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Γένους. Ὁ Βασ. Φαρασόπουλος, ἐπικεντρωνόμενος κυρίως στοὺς Καππαδόκες προσκυνητὲς τοῦ Παναγίου Τάφου, περιγράφει μὲ λεπτομέρεια τὰ ἁγιοταφίτικα αὐτὰ λατρευτικὰ ἐνθυμήματα: «*Ἐνα σπουδαῖο καὶ συνηθισμένο δῶρο εἶναι τὸ σάβανο μὲ τοὺς σταμπωτοὺς σταυροὺς καὶ τὴν παράσταση τῆς ἀνάστασης τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ προορίζεται γιὰ πολλοὺς ἡλικιωμένους, ποὺ τὸ περιμένουν ἢ τὸ ἔχουν παραγγεῖλει. Μετὰ ἔρχεται τὸ δῶρο γιὰ τὸν παπᾶ*

καὶ τὴν ἐκκλησίᾳ τοῦ χωριοῦ. Ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι κάτι ποὺ χρησιμεύει καὶ ἀρμόζει στὸ ἔργο τοῦ ἱερέα. Γιὰ τὴν ἐκκλησίᾳ μπορεῖ νὰ εἶναι κάποιο εἰκόνισμα, κάποιο ἐκκλησιαστικὸ βιβλίο ἢ κάποιο καντήλι ἀσημένιο, νὰ στέκει κα(νὰ φωτίζει μπρὸς στὸ εἰκόνισμα τοῦ ἀγίου, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ ἅγια χρώματα. Τὰ δῶρα ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Τόπους εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλو ὄγκο καὶ βάρος, γιατί θὰ εἶναι δύσκολη ἡ μεταφορά. Ἀνάλογα μὲ τὸν βαθμὸ συγγενείας καὶ ἐκτίμησης εἶναι καὶ τὰ δῶρα ποὺ ἔρχονται. Σταυροὶ σὲ διάφορα μεγέθη καὶ ἀπὸ διάφορα ὑλικά, εἰκόνες, κομπολόγια, διαφορετικῶν ὑλικῶν καὶ χρωμάτων, κομποσκοίνια, θυμίαμα γιὰ τὴν ἐκκλησίᾳ καὶ γιὰ τὰ σπίτια, ἱερὰ σκεύη γιὰ τὴν ἐκκλησίᾳ καὶ ἄλλα πράγματα ποὺ συνδέονται μὲ τὴ θρησκευτικὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων».

Εἶναι δὲ ἀπολύτως χαρακτηριστικὸ το ὅτι τὰ τελετουργικὰ αὐτὰ ἀντικείμενα συχνὰ ἀποτελοῦσαν κύρια ὄργανα πολλῶν θεραπευτικῶν θρησκευτικῶν πράξεων καὶ πρακτικῶν, στὰ πλαίσια πάντοτε τῆς λαϊκῆς λατρείας, ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνεται καὶ τὴν ἐξασκεῖ τὸ εὐσεβὲς Γένος μας. Σήμερα βεβαίως, ποὺ τὸ προσκύνημα ἔχει σημαντικὰ διευκολυνθεῖ, κάποτε δὲ παίρνει καὶ τὴν μορφή τοῦ λεγόμενου «προσκυνηματικοῦ τουρισμοῦ», πολλὰ ἀπὸ τὰ τελετουργικὰ αὐτὰ στοιχεῖα ἔχουν ἀπλοποιηθεῖ ἢ ξεχαστεῖ. Στὴν ψυχὴ ὅμως τῶν Ὁρθοδόξων, τὸ προσκύνημα στὸν Πανάγιο Τάφο πάντοτε συνδέεται μὲ τὴν αἴσθηση μιᾶς ξεχωριστῆς συγκίνησης καὶ συνεπάγεται τὴν πρόσκτηση μοναδικῶν πνευματικῶν ἐμπειριῶν. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ὁμάδες προσκυνητῶν ἐξακολουθοῦν νὰ μεταβαίνουν στὴν Ἁγία Πόλη τῶν Ἱεροσολύμων, μὲ τὴν πρωτοβουλία πιά τῶν ἐνοριῶν ἢ τῶν εἰδικευμένων στὰ προσκυνήματα ταξιδιωτικῶν γραφείων, ἀποζητώντας τὸν ἁγιασμὸ καὶ τὴν εὐλογία διὰ τοῦ προσκυνήματος στὰ μέρη ὅπου ἔζησε καὶ δίδαξε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κυρίως δὲ στὸν Πανάγιο Τάφο Του.

Τὴ στενὴ λατρευτικὴ σχέση τῆς Ρωμαιοσύνης μὲ τὸν Πανάγιο Τάφο συντηρεῖ καὶ δομεῖ ἡ δράση τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος. Οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ ποὺ ὑπηρετοῦν σήμερα τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ τὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, καὶ οἱ ὅποιοι φυλάγουν τὰ προσκυνήματα καὶ ἐπιβλέπουν τὴν τάξη καὶ τὴν εὐκοσμία τοῦ προσκυνήματος, ἀνήκουν στὴν γεραρὰ καὶ εὐφήμεως γνωστὴ, στὸν χριστιανικὸ κόσμο ἀλλὰ καὶ παγκοσμίως, Ἀγιοταφικὴ Ἀδελφότητα, ἡ ὕπαρξη καὶ ἡ δράση τῆς ὁποίας εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένη μὲ τὴν ἱστορικὴ πορεία καὶ τὴν διαχρονικὴ παρουσία τῶν προσκυνημάτων αὐτῶν.

Ἦδη ἀπὸ τὸ 326, ὅποτε καὶ ἀναδείχθηκαν ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ ὁ Γολγοθὰς μὲ τὴν οἰκοδόμησιν τῶν πρώτων ναῶν, μία ὁμάδα μοναχῶν καὶ κληρικῶν συσπειρώθηκε γύρω τους, μὲ σκοπὸ τὴν διαφύλαξίν τους, τὴ συνεχὴ λατρεία τοῦ Κυρίου καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ὁργανωμένης πνευματικῆς ζωῆς. Οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ αὐτοὶ εἶναι γνωστοὶ στὶς πηγὰς ὡς «Τάγμα τῶν Σπουδαίων», ἢ «Σπουδαῖοι τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως», καὶ ἀποτελοῦν τοὺς προδρόμους τῆς σημερινῆς «Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος», πού διακονεῖ τὸν Πανάγιον Τάφο καὶ τὰ Ἱερὰ Προσκυνημὰ τῆς Ἀγίας Γῆς, στελεχώνει τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καὶ κρατᾷ ἄσβεστο τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας στοὺς Ἁγίους Τόπους. Εἶναι ἀπολύτως χαρακτηριστικὸ το ὅτι ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων, ἥδη τὸν 4ο αἰῶνα, γράφει γιὰ κληρικοὺς πού τελοῦσαν τὴν θείαν λατρεία στὸν Γολγοθὰ ἀδιαλείπτως.

Ἀπὸ περιγραφὰς καὶ πληροφορίαι προσκυνητῶν καὶ περιηγητῶν γνωρίζουμε ὅτι ἀκόμη καὶ στοὺς πρώτους αἰῶνες οἱ «Σπουδαῖοι» τελοῦσαν καθημερινὰ μεταμεσονύκτιες ἀκολουθίες στὸν Πανάγιον Τάφο, ἐνῶ μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου διαμορφώθηκε ἰδιαίτερο τυπικὸ γιὰ τὶς ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τῆς Διακαινησίμου Ἑβδομάδος ἀπὸ τοὺς Ἀγιοταφίτες, τὸ ὁποῖο ἐν πολλοῖς ἰσχύει μέχρι καὶ σήμερα. Ἡγούμενος τοῦ Τάγματος ὑπῆρξε ὁ ἐκάστοτε Ἐπίσκοπος ἢ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὅπως καὶ σήμερα συμβαίνει. Σχηματίστηκε ἔτσι ἓνα μοναδικὸ στὴν ὀρθόδοξη παράδοση καὶ ἱστορία κοινὸ τῶν Ἀγιοταφιτῶν, μὲ τὴν δική του ἱεραρχικὴ δομή, πού μὲ τὴν παρουσίαν καὶ τὸ ἔργο του, τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες του, τὶς ἄοκνες προσπάθειες καὶ τὶς ἀνύστακτες μέριμνες, συντέλεσε ὥστε νὰ διατηρηθεῖ ἀνάμεσα στὶς χιλιετίες τόσο ἡ ἑλληνικότης τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυριαρχία ἐπὶ τῶν σπουδαιοτέρων καὶ τῶν περισσοτέρων προσκυνημάτων, ὅσο καὶ ἡ δογματικὴ καὶ λειτουργικὴ ὀρθοδοξία. Μέσα στοὺς αἰῶνες, οἱ Ἀγιοταφίτες ἀντιμετώπισαν τὴν αἵρεσιν στὸ πρόσωπο ὁμάδων ὅπως οἱ μονοφυσίτες, οἱ μονοθελητές, οἱ ἀντιχαλκηδόνιοι, οἱ νεοωριγενιστὲς καὶ οἱ πελαγίανοι, πού ἐπιδίωξαν νὰ πάρουν τὸν Θρόνον τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, καὶ ἀνέπτυξαν ὑψηλῆς ποιότητος καὶ θεόπνευστου περιεχομένου θεολογικὸ λόγο, γιὰ νὰ τοὺς ἀντικρούσουν.

Λόγω τῶν ἐπαλλήλων ἐχθρικῶν κατακτῆσεων, τῶν καταστροφῶν καὶ τῶν διωγμῶν, οἱ Ἀγιοταφίτες πατέρες ἐνῶρις συνειδητοποίησαν ὅτι χρειάζονταν καθημερινοὶ ἀγῶνες γιὰ τὴ διαφύλαξιν κτισμάτων,σκευῶν καὶ κειμηλίων, ἔναντι πολλῶν καὶ ἐπίβουλων διεκδικητῶν καὶ σφετε-

ριστῶν. Μὲ συνεχεῖς καὶ συχνὰ ἄνισους ἀγῶνες, οἱ Ἀγιοταφίτες κατάφεραν νὰ προασπίσουν ἀποτελεσματικὰ τὸ προνόμιο τῆς παραχώρησης τῆς φύλαξης τῶν προσκυνημάτων σὲ Ἑλληνες μοναχοὺς, ποὺ εἶχε δοθεῖ ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, γι' αὐτὸ καὶ Ἑλληνες ὑπῆρξαν οἱ κατὰ καιροὺς Πατριάρχες Ἱεροσολύμων, καὶ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα γράφτηκαν ὅλα τὰ σχετικὰ κείμενα. Ἄλλωστε, καὶ οἱ κατὰ καιροὺς κατακτητὲς τῆς Ἀγίας Πόλης, χαλίφες καὶ σουλτάνοι, μὲ ἐπίσημα ἔγγραφα τοὺς ἀναγνώρισαν τὴν ρωμαϊκὴ κυριότητα τῶν προσκυνημάτων καὶ τὴν ζέουσα ρωμηοσύνη τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Ἀλλὰ καὶ τὸ ποῖμνιο τοῦ Πατριαρχείου ἦταν ἀνέκαθεν ἐλληνικῆς καταγωγῆς, καὶ παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι πολλοὶ ἔγιναν ἀραβόφωνοι, συνέχισαν νὰ παρακολουθοῦν τὶς τελετὲς στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ νὰ ὁμολογοῦν ὅτι ἀνήκουν πνευματικῶς στὴν Ἑλληνορθόδοξη Ἐκκλησία. Σὲ ὀρισμένες μάλιστα περιπτώσεις, ἡ ἐλληνικὴ καταγωγή τῶν Ἀγιοταφῶν ἔγινε αἰτία πολλῶν βασάνων καὶ δεινῶν, ὅπως γιὰ παράδειγμα στὰ χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης (1821 κ.ἐξ.), ὅποτε καὶ οἱ ὀθωμανικὲς ἀρχὲς θεώρησαν συλλήβδην ὑποπτους ὄχι μόνον τοὺς κληρικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐλληνικῆς καταγωγῆς προσκυνητὲς τοῦ Παναγίου Τάφου, ποὺ συνέπεσε τότε νὰ βρίσκονται στὰ Ἱεροσόλυμα. Στὸ ἱστορικὸ αὐτὸ πλαίσιο, οἱ ὀθωμανικὲς ἄρχισαν νὰ ἐπιβάλλουν ὅλο καὶ περισσότερους φόρους, ἀπειλώντας ὅτι θὰ δημεύσουν τὰ προσκυνήματα καὶ θὰ προβοῦν σὲ μαζικὲς σφαγὲς τῶν ὀρθοδόξων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐκπονηθοῦν πολλὰ πολῦτιμα ἀφιερῶματα ἀλλὰ καὶ νὰ συναφθοῦν πολλὰ καὶ ὑπέρογκα δάνεια ἀπὸ διάφορους δανειστὲς, γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ ἀπαιτήσεις αὐτές.

Τότε ἦταν ποὺ ἄρχισαν νὰ προβάλλονται καὶ συνεχεῖς συστηματικὲς διεκδικήσεις ἄλλων χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, ἐπὶ τῆς κυριότητος τῶν προσκυνημάτων, κυρίως δὲ τῶν Ἀρμενίων καὶ τῶν Συρίων. Κατὰ περιόδους οἱ Ἀγιοταφίτες ἀντιμετώπισαν ἀνάλογες διεκδικήσεις καὶ ἀπὸ τοὺς Κόπτες καὶ τοὺς Λατίνους, οἱ ὁποῖοι στὰ Ἱεροσόλυμα ἐκπροσωποῦνται κυρίως ἀπὸ τὸ Τάγμα τῶν Φραγγισκανῶν, τόσο γιὰ τὰ ἐπιμέρους προσκυνήματα, ὅσο καὶ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων. Παρὰ το ὅτι τὸ ἱσλάμ κατοχύρωσε τὰ δικαιώματα τῶν Ἀγιοταφῶν ἐπισήμως, συχνὰ οἱ μουσουλμάνοι τοὺς καταπίεσαν σὲ φρικτὸ βαθμό, ἐνῶ κατὰ περιπτώσεις βίαιες ὑπῆρξαν οἱ συγκρούσεις τοὺς μὲ τοὺς Λατίνους, τοὺς Ἀρμένιους καὶ τοὺς Κόπτες, γιὰ ζητήματα κυριότητος τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων. Μάλιστα, οἱ διεκδικήσεις αὐτές, παρὰ τὸ ὅτι τὰ ζητήματα

κυριότητα των προσκυνημάτων ρυθμίστηκαν και με διεθνείς συνθήκες, συνεχίζονται μέχρι σήμερα, με αποτέλεσμα οι Άγιοταφίτες να δίνουν καθημερινά αγώνα ώστε και τα πανάρχαια προνόμια του Γένους να διατηρηθούν, και τα δικαιώματα της Άγιοταφίτικης Αδελφότητας να ασκούνται συνεχώς και απαρεγκλήτως.

Τέλος, πρέπει ιδιαίτερος να τονιστεί ή συμβολή της Άγιοταφίτικης Αδελφότητας στην διαμόρφωση του ὀρθοδόξου λατρευτικού τυπικού. Τὸ περίφημο *Ιεροσολυμιτὸ Τυπικὸ* μορφοποίησε μιὰ ὁλόκληρη πρακτικὴ γιὰ τὴν τέλεση τῆς θείας λατρείας, καὶ διαμόρφωσε τὴν θεολογία τῆς ὀρθόδοξης λατρείας, σὲ βαθμὸ πὺν καὶ σήμερα εἶναι ὁρατὸς καὶ διαπιστώσιμος στὴν καθημερινὴ λατρεία τῆς Ὄρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Στὶς σημερινὲς δύσκολες συνθήκες, οἱ Άγιοταφίτες πατέρες συνεχίζουν, γενιὰ τὴ γενιὰ, τὸ ἐπίμοχθο καὶ μοναδικῆς σημασίας ἔργο τους. Μὲ αὐταπάρνηση, πίστη καὶ ὑψηλὴ αἴσθηση τοῦ καθήκοντος, φυλάσσουν ὅλα τὰ ἱερὰ προσκυνήματα, σὲ ὅλη τὴν ἔκταση τῶν Ἀγίων Τόπων. Οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ τῆς Αἰδελφότητος ἀντλοῦν δύναμη ἀπὸ τὴν πίστη τους στὸν Ἀναστάντα Χριστό, καὶ ἀπὸ τὴν εὐλογία του νὰ βρίσκονται καθημερινὰ γύρω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο, ἐκεῖ ὅπου ἄλλαξε ἅπαξ διὰ παντὸς ἡ πορεία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, καὶ μεταδίδουν τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως ὅχι μόνον στοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητές, ἀλλὰ καὶ στοὺς ὁπαδοὺς τῶν ὑπολοίπων μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, τοῦ ἰσλάμ καὶ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ, πὺν ἐπίσης δραστηριοποιοῦνται στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στὴν Παλαιστίνη.

Ἀπὸ τὰ παραπάνω, συνάγεται πιστεύω ἡ στενὴ σχέση τοῦ Παναγίου Τάφου μὲ τὴν λαϊκὴ λατρευτικὴ παράδοση τῆς Ρωμαιοσύνης. Σχέση οὐσιαστικὴ καὶ θερμὴ, πὺν δομήθηκε στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων, καὶ πὺν ἀποτελεῖ τὴν πεμπτουσία τῆς λαϊκῆς μᾶς θρησκευτικότητας, ἐπειδὴ συνδέεται μὲ τὸ ἱερότερο προσκύνημα τῆς χριστιανοσύνης. Μὲ τὸ προσκύνημα στὸ ἄκουσμα τοῦ ὁποῖου ρίγη ἱερῆς συγκινήσεως καταλαμβάνουν τοὺς χριστιανούς, ἰδιαίτερος δὲ τοὺς Ὄρθοδόξους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν πραγμάτωση τῆς ἱερῆς ἀποδημίας τοὺς διαπιστώνουν - συχνὰ ἐκπληκτοὶ - ὅτι ἡ ἑλληνικὴ σημαία πὺν στὴν πατρίδα μας κάποτε διασύρεται καὶ ὑβρίζεται καιόμενη, στὰ Ἱεροσόλυμα καὶ στὸν Πανάγιο Τάφο συνεχίζει νὰ ὑψώνεται μαζί μὲ τὴν ἁγιοταφίτικὴ σημαία καὶ νὰ τιμᾶται, ἀπὸ τοὺς σύγχρονους μας ἡρωϊκοὺς Φύλακες τοῦ Τάφου, τοὺς σεμνοὺς, ταπεινοὺς, ἀλλὰ καὶ δυναμικοὺς καὶ ἀνυποχώρητους γιὰ τὰ δίκαια τοῦ Γένους καὶ τῆς Ὄρθοδοξίας Ἀγιοταφίτες Πατέρες.

Ένδεικτική Βιβλιογραφία

- ΑΓΑΘΟΣ ΕΥΣΤ., *Παλαιστίνη ή Αγία Γῆ. Τὰ ἐπ' αὐτῆς προσκυνήματα καὶ τὸ νέον κράτος τοῦ Ἰσραήλ*. Ἀθήνα 2003.
- ΑΚΟΓΛΟΥΣ Ε., *Ἀπὸ τῆ ζωῆ τοῦ Πόντου: Λαογραφικὰ Κοτυώρων 1*. Ἀθήνα 1939
- ΑΛΕΒΙΖΟΣ Γ., *Σύντομη περιγραφή τῶν Ἀγίων Τόπων*. Ἀθήνα 1973
- ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ Γ., *Ὁ Γολγοθὰς καὶ ὁ Τάφος*. Ἀλεξάνδρεια 1923
- ABEL V., *Jerusalem. Recherches de la topographie, d' archeologie et d' histoire 1-2*. Paris 1914-1926.
- ΒΑΡΒΟΥΝΗΣ Μ.Γ., *Ὁ Πανάγιος Τάφος καὶ ὁ Πανίερος Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως*. Ἀθήνα 2010.
- BOWMAN G., «Christian ideology and the image of a holy land: The place of Jerusalem pilgrimage in the various Christianities», στὸ Eade J. - Sallnow M. (ἐπιμ.), *Contesting the sacred: The anthropology of Christian pilgrimage*. London - New York 1991, σ. 98-121.
- ΒΡΑΧΥΠΕΔΗΣ Γ., *Ὁδηγὸς τῶν προσκυνητῶν τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς*. Ἱεροσόλυμα 1906.
- ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ Ἱεροδιάκονος, Ἱεροσολυμιάς, ἦτοι ἐπίτομος *ἱστορία τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ ἀπὸ τῆς θεμελιώσεως αὐτῆς ἕως τῶν νεωτάτων χρόνων*. Ἐν Ἱεροσολύμοις 1862.
- CONANT K.J., *The Holy Sites at Jerusalem in the First and Fourth Centuries A.D.* London 1958.
- ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ Β., «Τὸ χατζηλίκι στὰ Κουβούκλια Προύσης», *Μικρασιατικὰ Χρονικὰ 2* (1939), σ. 400-420.
- ΔΟΥΚΑΚΗΣ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Ἀρχιμανδρίτης, *Ἀγία Σιών ἥτοι περιγραφή ἀπάντων τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ σεβασμίων καὶ ἱερῶν προσκυνημάτων μεθ' ἐρμηνείας καὶ συνοπτικῆς αὐτῶν ἱστορίας*. Ἐν Σμύρνῃ 1911.
- DOWLING T., *The Orthodox Greek Patriarchate of Jerusalem*. London 1913.
- Ἑκατονταετηρὶς τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως 1810-1910*. Ἐν Ἱεροσολύμοις 1911 [= Νέα Σιών (1911)]
- ΘΕΜΕΛΗΣ ΝΙΚ., «Οἱ Ἅγιοι Τόποι καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν δίκαια τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους», *Νέα Σιών* (1995), σ. 23 κ.ἐξ.
- ΘΕΜΕΛΗΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος Ἰορδάνου καὶ Πατριαρχικὸς

- Ἐπίτροπος ἐν Βηθλεέμ, Ἡ Ἱερουσαλήμ καὶ τὰ μνημεῖα αὐτῆς 1-2. Ἱεροσόλυμα 1932.
- ΘΕΜΕΛΗΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ, «Ἡ τελετὴ τοῦ Ἁγίου Φωτός», Ἑκατονταετηρίς τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως 1810-1910. Ἐν Ἱεροσολύμοις 1911 [= Νέα Σιών (1911)], σ. 115 κ.ἑξ.
- HARTMANN R., «Die Palastina-Route des Itinerium Burdigalense», *Zeitschrift des Deutschen Palästina-Vereins* 33 (1970), σ. 169 κ.ἑξ.
- HEISENBERG A., *Die Grabeskirche in Jerusalem*. Leipzig 1908.
- ΙΕΡΟΘΕΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος Θαβώρ, *Προσκυνητάριον Ἀγίων Τόπων* (ἐπιμ. Χρυσάνθου Καμαράση). Μόσχα 1837.
- ΙΩΑΝΙΔΗΣ BENIAMIN Ἀρχιμανδρίτης, *Τοῦ Προσκυνηταρίου τῆς Ἀγίας Γῆς 1: Ἡ Ἀγία Πόλις Ἱερουσαλήμ καὶ τὰ περίχωρα αὐτῆς*. Ἱεροσόλυμα 1877.
- ΚΑΔΑΣ Σ. Ν., *Εἰκονογραφημένα Προσκυνητάρια τῶν Ἀγίων Τόπων* (τέσσερα ἑλληνικὰ χειρόγραφα 17ου-18ου αἰ.). Θεσσαλονίκη 1984.
- ΚΑΔΑΣ Σ.Ν., *Προσκυνητάρια τῶν Ἀγίων Τόπων. Δέκα ἑλληνικὰ χειρόγραφα 16ου-18ου αἰώνα*. Θεσσαλονίκη 1986.
- ΚΑΛΟΥΔΗΣ ΑΡΣΕΝΙΟΣ Ἀρχιμανδρίτης, *Προσκυνητάριον τῶν Ἱερῶν Τόπων ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἀγία Πόλιν Ἱερουσαλήμ*. Βενετία 1661, 1679 (β' ἔκδ.).
- ΚΑΠΕΝΕΚΑΣ ΙΑΚΩΒΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος Διοκαισαρείας, *Οἱ Ἅγιοι Τόποι τῆς Παλαιστίνης καὶ τὸ Ἰάγμα τῶν Ἀγιοταφитῶν*. Ἐν Ἱεροσολύμοις 1982.
- ΚΑΡΑΠΑΤΑΚΗΣ Γ., *Αἱ περιπέτειαι τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ τῶν πέριξ ἱερῶν προσκυνημάτων καὶ τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι σήμερον*. Κωνσταντινούπολις 1910.
- ΚΑΡΑΠΠΙΕΡΗΣ Μ., «Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων 451-1951», *Πανηγυρικὸς τόμος τῆς 1500ῆς ἐπετείου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων* 1. Ἱεροσόλυμα 1952, σ. 9-99.
- ΚΑΡΙΩΤΟΓΛΟΥ ΑΛ., *Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν Ἱερουσαλήμ Θεοῦ Κατοικητήριον*. Ἀθήνα 1996.
- ΚΗΛΑΔΗΣ ΕΙΡ., «Ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς (νέα ἀρχαιολογικὴ θεωρία καὶ κριτικὴ αὐτῆς)», *Νέα Σιών* (1914), σ. 343 κ.ἑξ.
- ΚΟΙΚΥΛΙΔΗΣ Κ. - ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ Ι., *Ἀρχαῖα λατινικά, ἑλληνικά, ρωσικά*

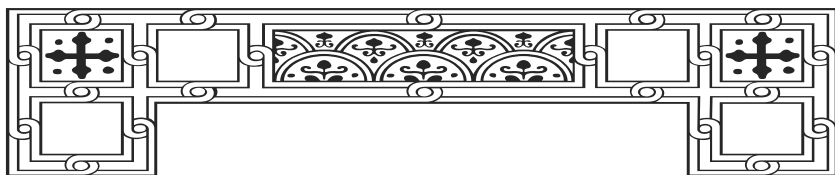
- καὶ γαλλικά τινὰ ὁδοιπορικὰ ἢ προσκυνητάρια τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἱεροσόλυμα 1912.
- ΚΟΠΑΣΗΣ ΑΝΔΡ., «Ἐλεγχος κενοφωνιῶν περὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ», *Νέα Σιών* (1904), σ. 352 κ.ἑξ., 446 κ.ἑξ.
- ΚΟΥΪΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ Δ.Ι., «Φωτὸς Ἀγίου τελετή», *Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικὸν Ἐλευθερουδάκη* 12 (1931), σ. 768.
- ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ Γ., *Ἱερὰ Γεωγραφία ἢ Γεωγραφία τῆς Παλαιστίνης*. Ἀθῆναι 1949.
- LECLERCQ H., «Pelerinages aux Lieux Saints», *Dictionnaire d' Archeology Chretienne et de Liturgie* 14 : 1, σ. 65 κ.ἑξ.
- ΜΑΚΡΗΣ ΣΠ., «Φῶς Ἁγίων», *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία* 12 (1968), στ. 13 κ.ἑξ.
- ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ ΓΕΡΜ. - ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗΣ Γ., *Προσκυνητάριον Ἀρσενίου (1512-1520)*. Ἀλεξάνδρεια 1899.
- ΜΗΛΙΑΡΑΣ ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ Ἀρχιμανδρίτης, *Οἱ Ἅγιοι Τόποι ἐν Παλαιστίνῃ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῶν δίκαια τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους* 1-2. Ἐν Ἱεροσολύμοις 1928-1933.
- NTAM ΧΡΥΣ., *Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἀρχαία Πατριαρχεῖα Ἀνατολῆς*. Offenburg 1964.
- ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ Κ., *Σιωνίτης προσκυνητής*. Ἀθῆναι 1850.
- ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΝΙΚ., *Ἱερὰ Κειμήλια τοῦ Παναγίου Τάφου* 1. Χρυσοκέντητα. Ἀθῆνα 2006.
- ΠΑΛΑΣΚΑΣ ΣΤΕΦ. Ἀρχιμανδρίτης, *Ἡ Παλαιστίνη ἄλλοτε χώρα ἐλληνική. Τὰ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ πανάγια προσκυνήματα. Ὁ ἐλληνικὸς κληρὸς αὐτόθι*. Ἱεροσόλυμα 1950.
- ΠΑΠΑΓΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ-ΠΑΛΑΙΟΣ Α., «Ἀναστάσεως Ναὸς ἐν Ἱεροσολύμοις», *Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία* 2 (1963), στ. 557 κ.ἑξ.
- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, *Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων*. Ἐν Ἱεροσολύμοις καὶ Ἀλεξανδρείᾳ 1910 - β' ἔκδ. ἐπηξημένη. Ἐν Ἀθήναις 1970.
- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, *Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατὰ τοὺς τέσσαρας τελευταίους αἰῶνας (1517-1900)*. Ἀθῆναι 1900.

- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ-ΚΕΡΑΜΕΥΣ ΑΘ., «Ἀνωρύμου περιγραφή τῶν Ἁγίων Τόπων περὶ τὰ τέλη τῆς ιδ' ἑκατονταετηρίδος (ρωσ. μετάφραση Γ. Δεστούνη)», *Pravoslavnij Palestinskij Sbornik* 9 [26] (1890), σ. 1 κ.έξ.
- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ-ΚΕΡΑΜΕΥΣ ΑΘ., «Ὅκτῳ ἑλληνικαὶ περιγραφαὶ τῶν Ἁγίων Τόπων ἐκ τοῦ ιδ', ιε' καὶ ις' αἰ. (ρωσ. μετάφραση Π. Μπεζομπράζωφ)», *Pravoslavnij Palestinskij Sbornik* 19 [56] (1903), σ. 1 κ.έξ.
- ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ-ΚΕΡΑΜΕΥΣ ΑΘ., Ἀνάλεκτα Ἱεροσολυμιτικῆς Σταχυολογίας 4. Πετρούπολις 1897.
- ΠΑΥΛΙΔΗΣ Ε., Ἱερουσαλήμ, ἥτοι περιγραφή ἀπάντων τῶν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ σεβασμίων καὶ ἱερῶν προσκυνημάτων. Ἀθῆναι 1908, 1912 (β' ἔκδ.).
- ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗΣ Γ.Π., Ἀττάλεια καὶ Ἀτταλειῶτες 2. Ἀθήνα 1989
- ΣΥΜΕΩΝ Ἀρχιμανδρίτης, Προσκυνητάριον τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης. Βιέννη 1749.
- ΤΖΑΦΕΡΗΣ Β., Ἅγιοι Τόποι. Ἀθήνα 1986, 1992 (β' ἔκδ.).
- ΤΖΑΦΕΡΗΣ Β., Προσκυνητάριο τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ. Palphot, Χερτζελία (Ἰσραήλ) 1999.
- ΤΖΑΦΕΡΙΣ V., *The Holy Land*. Athens 1988 (β' ἔκδ.).
- ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Ἱστορία καὶ περιγραφή τῆς Ἀγίας Γῆς. Ἐν Ἱερουσαλήμ 1862.
- ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ἐκ Προύσης, Προσκυνητάριον τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ καὶ πάσης Παλαιστίνης. Βιέννη 1787, 1807 (β' ἔκδ.).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΑΝΘΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΕΥΑΝΘΙΑΣ
ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ

Ποιηθεῖσαι
ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἐπισκόποις
Κυρίλλου, τοῦ πικλῆν Κογεράκη, Μητροπολίτου
τῆς ἀγιωτάτης Μητροπόλεως Ῥόδου

Υ 'πὸ τὸ ὄνομα Εὐανθία φέρονται στὸ Ἀγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας δύο γυναῖκες· ἡ Ὁσία Εὐανθία, τῆς ὁποίας ἡ μνήμη ἑορτάζεται τὴν πρώτη Σεπτεμβρίου, καὶ ἡ Μάρτυς Εὐανθία, ἡ ὁποία τιμᾶται μαζί με τὸν σύζυγό της Δημήτριο καὶ τὸν υἱό της Δημητριανὸ τὴν ἐνδεκάτη τοῦ ἰδίου μηνός.

Στοὺς Συναξαριστὲς ἡ μνήμη τῆς Ὁσίας Εὐανθίας¹ σημειώνεται ἄνευ συναξαριακοῦ ὑπομνήματος μετὰ τὴν ἔνδειξη ὅτι ἐκοιμήθη «ἐν εἰρήνῃ». Πρόκειται περὶ ὁσίας γυναίκας, ἡ ὁποία εὐαρέστησε ἀσκητικά τὸν Θεό, ἄγνωστο ποῦ καὶ ποιά χρονικὴ περίοδο.

Τὸ ἴδιο παρατηρεῖται ὅσον ἀφορᾷ καὶ τὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐανθίας καὶ τῶν συναθλητῶν της Δημητρίου καὶ Δημητρίου², ἡ ὁποία σημειώνεται ἐπίσης ἄνευ συναξαριακοῦ ὑπομνήματος, μετὰ μόνη ἀναφορὰ ὅτι οἱ Μάρτυρες αὐτοὶ «λιμῶ τελειοῦνται»³. Ἐκτενὴς ἀναφορὰ σ' αὐτοὺς γίνεται στὸ Συναξάριο τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τοῦ Ἑκατοντάρχου (13 Σεπτεμβρίου)⁴. Σύμφωνα μετὰ τὰ γραφόμενα ἐκεῖ ὁ Δημήτριος ἦταν φιλόσοφος καὶ ἄρχοντας τῆς πόλεως Σκεψέων ἢ Σκήψεως⁵ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ διώκτης τῶν Χριστιανῶν. Ἡ σύζυγός του Εὐανθία καὶ ὁ υἱός του Δημητριανὸς εὐρίσκονταν προσευχόμενοι μέσα στὸ ναὸ τῶν εἰδώλων, ὅταν εἰσῆλθε σ' αὐτὸν ὁ Ἅγιος Κορνήλιος, δῆθεν

1. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, *Ἀγιολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σελ. 139.

2. Σημειωτέον ὅτι ἡ μνήμη τους ἀποσιωπᾶται σὲ πολλοὺς Συναξαριστὲς καὶ στὰ ἰσχύοντα Μηναῖα.

3. Ὁπ. π., σελ. 109

4. Βλ. Ματθαίου Λαγγῆ, *Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας*, Ἀθήναι 1987⁵, σελ. 288-294.

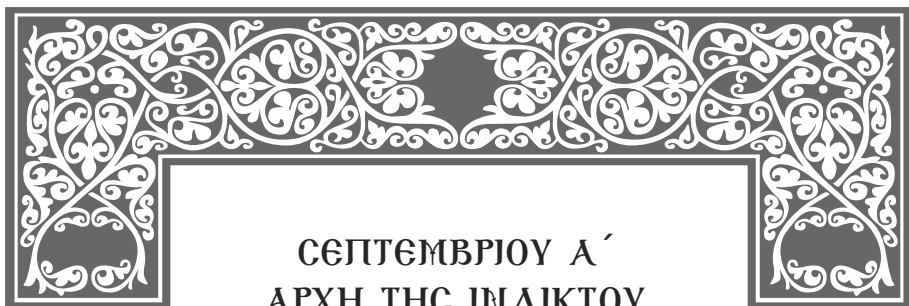
5. Πιθανῶς πρόκειται γιὰ τὴν πόλιν τῆς παλαιᾶς Σκήψεως ποὺ βρισκόταν στὴν περιοχὴ τῆς Ἐλάσσονος Μυσίας, στὸ ὄρος τῆς Ἰδης.

6. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, ὁπ. π., σελ. 109.

γιά νά προσευχηθεῖ. Κατὰ τὸ σεισμό, ποὺ ἀκολούθησε, ὁ ναὸς γκρεμίστηκε καὶ ἡ Εὐανθία καὶ ὁ Δημητριανὸς καταπλακώθηκαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια. Ὁ ἄρχοντας Δημήτριος ἔντρομος προσέτρεξε στὸν Ἅγιο Κορνήλιο καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοὺς διασώσει. Χάρη στὴν προσευχὴ τοῦ Ἁγίου ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ παρουσιάστηκαν ζωντανοί, γεγονὸς ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴ μεταστροφή τοῦ ἄρχοντος, τῆς οἰκογενείας του καὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως στὸ Χριστιανισμό⁶.

Οἱ Ἀκολουθίες τῆς Ὁσίας Εὐανθίας καὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Δημητρίου, Εὐανθίας καὶ Δημητριοῦ, ποὺ ἀκολουθοῦν, συνετάχθησαν γιὰ τὸν πανηγυρικὸ ἑορτασμὸ τῆς μνήμης τους, κατόπιν παρακλήσεως εὐσεβοῦς κυρίας, ποὺ φέρει τὸ ὄνομα Εὐανθία, καὶ δημοσιεύονται γιὰ πρώτη φορὰ ἐδῶ γιὰ νὰ τιμοῦνται οἱ Ἅγιοι ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εὐλαβοῦνται τὴ μνήμη τους, καὶ κυρίως ὅσοι μέσα στὴν οἰκογένειά τους ἔχουν πρόσωπα, ποὺ φέρουν τὸ ὄνομά τους.

6. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, ὅπ. π., σελ. 109

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ Α΄
ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ,
ΗΤΟΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ, ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ
ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΑΝΘΙΑΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

*Ὁ Προοιμιακὸς καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ιστῶμεν στίχ. η΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ἰνδίκτου δ΄, δευ-
τεροῦντες τὸ α΄, καὶ τῆς Ὁσίας Εὐανθίας ὁμοίως δ΄, ὡς κάτωθι·*

Τῆς Ἰνδίκτου.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς αὐτολέκτου καὶ θείας, διδασκαλίας Χριστοῦ, τὴν προσευχὴν
μαθόντες, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, βοήσωμεν τῷ Κτίστῃ· Πάτερ ἡμῶν,
ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κατοικῶν, τὸν ἐπιούσιον ἄρτον δίδου ἡμῖν, παρορῶν
ἡμῶν τὰ πταίσματα. (Δίς)

Ὡς τῶν Ἑβραίων τὰ κῶλα, ἐν τῇ ἐρήμῳ ποτέ, ἀπειθησάντων ὄντως, σοὶ
τῷ πάντων Δεσπότῃ, ἀξίως κατεστρώθη, οὕτω καὶ νῦν, τὰ ὅσα δια-
σκόρπισον, τῶν δυσσεβῶν καὶ ἀπίστων Ἀγαρηνῶν, ψαλμικῶς παρὰ τὸν
Ἄδην Χριστέ.

Ὡς ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, τὰς πλάκας γράψας ποτέ, αὐτὸς καὶ νῦν ἐν πόλει,
Ναζαρέτ κατὰ σάρκα, βιβλίον κατεδέξω, προφητικόν, ἀναγνῶναι
Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τοῦτο πτύξας ἐδίδασκες τοὺς λαούς, πεπληρῶσθαι
τὴν Γραφὴν ἐπὶ σοί.

Τῆς Ὁσίας.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Εὐανθίαν τιμήσωμεν, τὴν Ὁσίαν ἐν ἄσμασι, φιλεόρτων σήμερον τὰ συστήματα· Χριστὸν γὰρ αὕτη ποθήσασα, ὡς Ἄγγελος ἔζησε, τῇ ἀσκήσει ἐπὶ γῆς, καὶ Ἀγγέλων τοῖς τάγμασι, συνηρίθμηται, μετ' αὐτῶν τῷ Θεῷ παρισταμένη, καὶ ἡμῖν ἐξαιτουμένη, χάριν, εἰρήνην καὶ ἔλεος.

Πυρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, τοῦ Χριστοῦ τὴν καρδίαν σου, τῶν ἐν κόσμῳ ἔνδοξε κατεφρόνησας, καὶ δι' ὀσίας ἀσκήσεως, αὐτῷ ὡς νυμφίῳ σου, ἐνυμφεύθης μυστικῶς, Εὐανθία ἀοίδιμε· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύνων λυτρωθῆναι, τοὺς τελοῦντας ἐτησίως, τὴν ἱεράν σου πανήγυριν.

Ταῖς ῥοαῖς τῶν δακρύων σου, καὶ ἰδρῶσι τῶν ἔργων σου, τῆς ψυχῆς τὴν ἄρουραν καταρδεύσασα, τῆς ἀπαθείας ἐξήνθησας, φαιδρῶς τὴν εὐπρέπειαν, Εὐανθία θαυμαστή, καὶ λειμῶν ἀναδέδειξαι, εὐωδέστατος, ἀρεταῖς ἐν παντοίαις εὐανθοῦσα, καὶ μυρίζουσα καρδίας, τῶν κατὰ χρέος ὑμνούντων σε.

Εὐανθία τῆς πίστεως, δι' ὀσίας ἀσκήσεως, ἐπὶ γῆς ὡς ἄσαρκος διαλάμπασα, ἐν οὐρανοῖς τῶν καμάτων σου, ἐκτήσῃ τὰ ἔπαθλα, καὶ παρέστης εὐκλεῶς, τῷ ὡραίῳ νυμφίῳ σου· ὃν ἰκέτευε, τῶν πταισμάτων δωρήσασθαι τὴν λύσιν, Εὐανθία τοῖς τελοῦσι, τὴν ἐορτὴν σου ἐν ἄσμασι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ὅσιον φίλτρον πρὸς Κύριον, ὡς κεκτημένη Εὐανθία πανεύφημε, τῶν ἐπὶ γῆς φθαρτῶν κατεφρόνησας, καὶ ἐπ' ὧμων τὸν Σταυρὸν ἀραμένη, διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀσκήσεως, αὐτῷ εὐσεβῶς ἠκολούθησας· διὸ ἐν ἀρεταῖς, σαφῶς φερωνύμως ὀφθειῖσα, τὴν μυστικὴν παστάδα, τῆς ἀθανάτου ζωῆς ἐκληρονόμησας, καὶ ταῖς φρονίμοις παρθένοις συνηρίθμηςαι. Διὸ πρέσβευε ἐκτενῶς, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τελούντων, τὴν παναγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ αὐτός. Βυζαντίου.

Ὁ Πνεύματι Ἀγίῳ συνημμένος, ἀναρχε Λόγε καὶ Υἱέ, ὁ πάντων ὁρατῶν καὶ ἀοράτων συμπαντουργὸς καὶ συνδημιουργός, τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ εὐλόγησον, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τῶν Ὁρθοδόξων τὰ πλήθη, πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων σου.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 61, 1-10)

Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμέ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τὴν καρδίαν, κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν· καλέσαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν, καὶ ἡμέραν ἀνταποδόσεως τῷ Θεῷ ἡμῶν, παρακαλέσαι πάντας τοὺς πενθοῦντας, δοθῆναι τοῖς πενθοῦσι Σιών δόξαν ἀντὶ σποδοῦ· ἄλειμμα εὐφροσύνης τοῖς πενθοῦσι, καταστολὴν δόξης ἀντὶ πνεύματος ἀκηδίας, καὶ κληθήσονται γενεὰ δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εἰς δόξαν. Καὶ οἰκοδομήσουσιν ἐρήμους αἰωνίους, ἐξηρημωμένας τὸ πρότερον· ἐξαναστήσονται, καὶ ἀνακαινιοῦσι πόλεις ἐρήμους, ἐξηρημωμένας ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Καὶ ἥξουσιν ἄλλογενεῖς ποιμαίνοντες τὰ πρόβατά σου, καὶ ἀλλόφυλοι ἀροτῆρες, καὶ ἀμπελουργοὶ ὑμῶν. Ὑμεῖς δὲ Ἱερεῖς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοὶ Θεοῦ ἡμῶν. Ῥηθήσεται ὑμῖν· ἰσχύον ἐθνῶν κατέδεσθε, καὶ ἐν τῷ πλούτῳ αὐτῶν θαυμασθήσεσθε. Ἀντὶ τῆς αἰσχύνης ὑμῶν τῆς διπλῆς, καὶ ἀντὶ τῆς ἐντροπῆς ἀγαλλιάσεται ἡ μερίς αὐτῶν. Διὰ τοῦτο τὴν γῆν αὐτῶν ἐκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καὶ εὐφροσύνη αἰώνιος ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτῶν. Ἐγὼ γάρ εἰμι Κύριος, ὁ ἀγαπῶν δικαιοσύνην καὶ μισῶν ἀρπάγματα ἐξ ἀδικίας· καὶ δώσω τὸν μόχθον αὐτῶν δικαίοις, καὶ διαθήκην αἰώνιον διαθήσομαι αὐτοῖς. Καὶ γνωσθήσεται ἐν τοῖς ἔθνεσι τὸ σπέρμα αὐτῶν, καὶ τὰ ἔκγονα αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν λαῶν· καὶ ὁ ὄρων αὐτούς, ἐπιγνώσεται αὐτούς, ὅτι οὗτοί εἰσι σπέρμα εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ Θεοῦ, καὶ εὐφροσύνη εὐφρανθήσονται ἐπὶ Κύριον.

Λευϊτικοῦ τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. 26, 3-12, 14-17, 19-20, 22, 33, 40-41)

Ε'λάλησε Κύριος τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων· Ἐὰν τοῖς προστάγμασί μου πορεύησθε, καὶ τὰς ἐντολάς μου φυλάσσησθε, καὶ ποιῆτε αὐτάς, δώσω τὸν ὑετὸν ἐν καιρῷ αὐτοῦ, καὶ ἡ γῆ δώσει τὰ γεννήματα αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τῶν πεδίων ἀποδώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν, καὶ καταλήψεται ὑμῖν ὁ ἄλοητος τὸν τρυγητόν, καὶ ὁ τρυγητὸς καταλήψεται τὸν σπόρον. Καὶ φάγεσθε τὸν ἄρτον ὑμῶν εἰς πλησμονήν, καὶ κατοικήσετε μετὰ ἀσφαλείας ἐπὶ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔσται ὑμᾶς ὁ ἐκφοβῶν· καὶ ἀπολῶ θηρία ἐκ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πόλεμος οὐ διελεύσεται διὰ τῆς γῆς ὑμῶν, καὶ πεσοῦνται

οἱ ἐχθροὶ ὑμῶν ἐνώπιον ὑμῶν, καὶ διώξονται ἐξ ὑμῶν πέντε ἑκατόν, καὶ ἑκατόν ὑμῶν διώξονται μυριάδας. Καὶ ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς, καὶ εὐλογήσω ὑμᾶς, καὶ αὖξανῶ ὑμᾶς, καὶ πληθυνῶ ὑμᾶς, καὶ στήσω τὴν διαθήκην μου μεθ' ὑμῶν. Καὶ φάγεσθε παλαιά, καὶ παλαιὰ παλαιῶν, καὶ παλαιὰ ἐκ προσώπου νέων ἐξοίσετε. Καὶ οὐ βδελύζεται ἡ ψυχὴ μου ὑμᾶς, καὶ ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, καὶ ἔσομαι ὑμῶν Θεός, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι λαός. Ἐὰν δὲ μὴ εἰσακούσητέ μου, μηδὲ ποιήσητε τὰ προστάγματά μου ταῦτα, ἀλλὰ ἀπειθήσητε αὐτοῖς, καὶ τοῖς κρίμασί μου προσοχθήσῃ ἡ ψυχὴ ὑμῶν, ὥς τε ὑμᾶς μὴ ποιεῖν πάσας τὰς ἐντολάς μου, καὶ ἐγὼ ποιήσω οὕτως ὑμῖν. Ἐπιστήσω ἐφ' ὑμᾶς τὴν ἀπορίαν, καὶ σπερεῖτε διακενῆς τὰ σπέρματα ὑμῶν, καὶ ἔδονται τοὺς πόνους ὑμῶν οἱ ὑπεναντίοι ὑμῶν. Καὶ ἐπιστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ πεσεῖσθε ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν, καὶ διώξονται ὑμᾶς, καὶ φεύξεσθε οὐδενὸς διώκοντος ὑμᾶς· καὶ συντρίψω τὴν ὕβριν τῆς ὑπερηφανίας ὑμῶν· καὶ θήσω τὸν οὐρανὸν ὑμῖν ὡς σιδηροῦν, καὶ τὴν γῆν ὡσεὶ χαλκῇν. Καὶ ἔσται εἰς κενὸν ἡ ἰσχύς ὑμῶν, καὶ ἡ γῆ ὑμῶν οὐ δώσει τὸν σπόρον αὐτῆς, καὶ τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ οὐ δώσει τὸν καρπὸν αὐτῶν. Καὶ ἀποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὰ θηρία τὰ ἄγρια τῆς γῆς, καὶ ἐξαναλώσει τὰ κτήνη ὑμῶν, καὶ ὀλιγοστοὺς ποιήσει ὑμᾶς ἐπιπορευομένη μάχαιρα. Καὶ ἔσται ἡ γῆ ὑμῶν ἔρημος καὶ αἱ ἐπαύλεις ὑμῶν ἔσονται ἔρημοι· ὅτι ὑμεῖς ἐπορεύθητε πρὸς με πλάγιοι, καὶ γὰρ πορεύσομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν θυμῷ πλαγίῳ· λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ', 1-9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὧν ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάβουσιν, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ, *Ἰδιόμελα*.

Ἦχος α΄.

Ἀγγelikῶς ἐπὶ γῆς βιοτεύσασα, ταῖς ἀγγελικαῖς συνήφθης χοροστασίαις, Εὐανθία Μητερ ἀξιάγαστε· Χριστὸν γὰρ ἀγαπήσασα, τῶν ἐπιγείων τερπνῶν κατεφρόνησας, καὶ ἀσκητικῶς ἡγωνίσω, κατὰ σαρκὸς καὶ κοσμοκράτορος. Ὅθεν πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων ἐν ὕμνοις, τὸ εὐαγὲς σου μνημόσυνον.

Ἦχος β΄.

Τῶν ἀρετῶν ἐπὶ γῆς, διαδραμοῦσα τὴν τρίβον, τῆς οὐρανίου δόξης ἡξίωσαι, καὶ Χριστῷ παρέστης, τῷ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ σου, Εὐανθία Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα. Αὐτῷ οὖν πρέσβευε ἐκτενῶς, παραπτωμάτων ἡμῖν, τὴν ἄφεσιν δωρήσασθαι, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ὡς μόνος ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ἦχος δ΄.

Δεῦτε πιστοί, Εὐανθίαν τὴν αἰοίδιμον, ἐν κατανύξει εὐφημήσωμεν, βροῶντες πρὸς αὐτήν· Χαῖρε εὐαγγελικῶν ἀρετῶν, θεόπνευστον ὄργανον· χαῖρε δωρεῶν πνευματικῶν, οὐράνιον γεώργιον· χαῖρε ἡ Χριστοῦ τρωθεῖσα τῷ ἔρωτι, καὶ ἀθανασίας στεφθεῖσα, τῷ ἀμαράντῳ διαδήματι. Ἄλλ' ὡς ἔχουσα παρῥησίαν, πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τὴν εἰρήνην αἶτει, ταῖς ψυχαῖς τῶν ὑμνούντων σε.

Δόξα. *Ἦχος β΄.*

Τῶν Ὅσιων τὸ καύχημα, καὶ ἀγίων γυναιῶν τὸ διάδημα, τὸ σκεῦος τῆς ἐγκρατείας, καὶ κειμήλιον τῆς ἀσκήσεως, τὴν Χριστοῦ ἀμνάδα Εὐανθίαν, χαρμονικῶς οἱ πιστοὶ εὐφημήσωμεν· αὕτη γὰρ ἀσκητικῶς, τὴν σάρκα νεκρώσασα, τῆς ἀπαθείας τὴν χάριν ἐξήνθησε, καὶ ὡς φωστὴρ νοητός, τῷ στερεώματι τῆς Ἐκκλησίας ἀνέτειλε, φωτίζων Ὁρθοδόξων τὸ πλήρωμα. Ὅθεν πρὸς αὐτήν, ἐν ἀγαλλιάσει ἀνακράξωμεν· Ὅσία παγγέραςτε, ἐν οὐρανοῖς τρυφῶσα, τῆς αἰωνίου χαρᾶς καὶ ἀπολαύσεως, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν εὐσεβῶς ὑμνούντων σε.

Καὶ νῦν. *Τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.*

Ὁ ἔν σοφία τὰ πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, καὶ τὴν σύμπασαν κτίσιν, παντοδυνάμω σου λόγῳ συστησάμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ τὰς αἵρέσεις κατάβαλε, διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἐπέστη ἡ εἵσοδος τοῦ ἐνιαυτοῦ, συγκαλοῦσα γεραίρειν ταύτην τοὺς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Εὐδοκὸν καὶ Ἑρμογένην, τοὺς αὐταδέλφους ἀθλητάς, Συμεὼν τὸν ἰσάγγελον· Ἰησοῦν τὸν τοῦ Ναυῆ, τοὺς ἐν Ἐφέσῳ Ἑπταρίθμους Παῖδας, καὶ τὴν τετραδεκαπύρσευτον τῶν Ἀγίων Γυναικῶν χορείαν· ὧν ταῖς μνεῖαις κοινωνοῦντες, φιλέορτοι, βοήσωμεν ἔκτενῶς· Κύριε, εὐλόγησον τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς λυσιτελῶς περαιῶσαι, τὴν τοῦ χρόνου περίοδον.

Στίχ. Σοὶ πρέπει ὕμνος ὁ Θεὸς ἐν Σιών.

Ὁ αὐτός. Τοῦ αὐτοῦ.

Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐν σοφία τὰ πάντα δημιουργήσας, καὶ ἐκ μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παραγαγών, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν φύλαττε ἀπολιόρκτητον· τοὺς δὲ πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανον, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς κατὰ τῶν πολλοῦ, διὰ τῆς Θεοτόκου, δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Πλησθησόμεθα ἐν ἀγαθοῖς τοῦ οἴκου σου.

Ἦχος β΄. Κυπριανοῦ.

Θαυμαστὸς εἶ ὁ Θεός, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, καὶ αἱ ὁδοί σου ἀνεξιχνίαστοι· πέλεις γὰρ σοφία τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπόστασις τελεία καὶ δύναμις, συνάναρχός τε καὶ συναΐδιος συνεργία· διὸ παντοδυνάμω ἐξουσία κόσμῳ ἐπεδήμησας, ζητῶν ὁ ἐκάλλυνας πλάσμα, ἀνεκφράστως ἐξ ἀπειράνδρου Μητρός, μὴ τραπείς τῇ Θεότητι, διαθέμενος ὄρους καὶ χρόνους, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν ἀναλλοίωτε· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Ἀγαθὲ Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Καυχῆσονται Ὅσοι ἐν δόξῃ καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Ὁ αὐτός.

Ὁ ὲσία Μῆτερ, σαρκὸς καταφρονήσασα, ἀσκήσει ἐγκαρτερήσασα, καὶ ἀρεταῖς φερωνύμως εὐανθήσασα, ἐν Παραδείσῳ ἔσχεις, πλουσίαν τῶν πόνων τὴν ἀντίδοσιν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παρισταμένη, καὶ τούτῳ πρεσβεύουσα, ῥυσθῆναι ἐκ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ὁ ὲσία Μῆτερ, Εὐανθία ἀξιάγαστε, τὴν ἀγαθὴν μερίδα, εὐαγγελικῶς ἐκλεξαμένη, τῶν ἀρετῶν μυστικόν, ἐδείχθης καλλιέρημα· Χριστῷ γὰρ ἠκολούθησας, τῷ ἀγαθῷ γεωργῷ τῶν ψυχῶν, καὶ εὖ μάλα ἐξήνησας, ἐν τῷ λειμῶνι τῆς ἀσκήσεως, ἀνθηφοροῦσα ταῖς δωρεαῖς τοῦ Πνεύματος. Ὅθεν σήμερον οἱ πιστοί, τῇ εὐωδίᾳ εὐφραινόμενοι, τῆς ἄνωθεν δοθείσης σοι χάριτος, τὴν μνήμην σου ἐπιτελοῦμεν, καὶ δοξάζομεν τὸν ἐν Τριάδι Θεόν, τὸν ἐν σοὶ θαυμαστὸν ὡς γέγραπται.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἰνδίκτου. Ὁ αὐτός. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Σὺ Βασιλεῦ, ὁ ὢν καὶ διαμένων, καὶ εἰς αἰῶνας ἀτελευτήτους, δέξαι Σδυσώπησιν αἰτούντων ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν· καὶ παράσχου φιλόανθρωπε τῇ γῇ σου εὐφορίαν, εὐκράτους τοὺς ἀέρας χαριζόμενος· τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ συμπολέμει, κατὰ ἀθέων βαρβάρων, ὥς ποτε τῷ Δαυΐδ· ὅτι ἤλθοσαν οὗτοι ἐν σκηναῖς σου, καὶ τὸν πανάγιον τόπον ἐμίαναν, Σῶτερ· ἀλλ' αὐτὸς δώρησαι νίκας, Χριστὲ ὁ Θεός, τῇ πρεσβείᾳ τῆς Θεοτόκου· νίκη γὰρ σὺ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ καύχημα.

Νῦν ἀπολύεις... Τὸ Τρισάγιον καὶ τὰ Ἀπολυτίκια.

Ἦχος β΄. Τῆς Ἰνδίκτου.

Ὁ ὲπάσης Δημιουργός τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, καὶ σώσον ἡμᾶς.

Δόξα. *Τῆς Ὁσίας. Ἦχος γ´. Θείας πίστεως.*

Θείων ἔργων σου, τῇ γεωργίᾳ, τῆς ἀσκήσεως, ἐν τῷ λειμῶνι, Εὐανθία εὖ μάλα ἀνθήσασα, ταῖς ἀνθηπνόοις ὁσμαῖς τῶν χαρίτων σου, τῆς Ἐκκλησίας μυρίζεις τὸ πλήρωμα. Ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ πανεύφημε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. *Τῆς Θεοτόκου. Ἦχος βαρύς.*

Χαῖρε Κεχαριτωμένη, Θεοτόκε Παρθένε, λιμὴν καὶ προστασία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων· ἐκ σοῦ γὰρ ἐσαρκώθη, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ Κόσμου· μόνη γὰρ ὑπάρχεις Μήτηρ καὶ Παρθένος, αἰεὶ εὐλογημένη καὶ δεδοξασμένη· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, εἰρήνην δωρήσασθαι πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α´ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ´. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Πτερωθεῖσα ἀγάπῃ τῇ θεϊκῇ, κατεφρόνησας πάντων τῶν ἐπὶ γῆς, καὶ χαίρουσα ἔδραμες, πρὸς ἀσκήσεως σκάμματα, ἐν παννύχοις στάσεσι, νηστείαις τε δάκρυσιν, εὐχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις, ἀπαύστως σχολάζουσα. Ὅθεν ἀπαθείας, ἀνελθοῦσα πρὸς ὕψος, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, ὡς ἐπόθησας ἔφθασας, Εὐανθία αἰοίδιμε· μεθ' ὧν τῷ ἀθανάτῳ Θεῷ, μελωδοῦσα ὕμνον τὸν τρισάγιον, τῶν εὐσεβῶν μὴ ἐλλίπης, θερμῶς μνημονεύουσα.

Δόξα. *Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἰνδίκτου. Ὅμοιον*

Ο´ καιροὺς καρποφόρους καὶ ὑετούς, οὐρανόθεν παρέχων τοῖς ἐπὶ γῆς, καὶ νῦν προσδεχόμενος, τὰς αἰτήσεις τῶν δούλων σου, ἀπὸ πάσης λύτρωσαι, ἀνάγκης τὴν πόλιν σου· οἱ οἰκτιρμοὶ καὶ γάρ σου, εἰς πάντα τὰ ἔργα σου. Ὅθεν τὰς εἰσόδους, εὐλογῶν καὶ ἐξόδους, τὰ ἔργα κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς τῶν χειρῶν ἡμῶν, καὶ πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, δώρη-

σαι ἡμῖν ὁ Θεός· σὺ γὰρ ἐξ οὐκ ὄντων τὰ σύμπαντα, ὡς δυνατὸς εἰς τὸ εἶναι παρήγαγες.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν μνήμην τιμήσωμεν, τῆς Εὐανθίας πιστοί, καὶ ταύτῃ βοήσωμεν, ἐν κατανύξει ψυχῆς· Ὅσια πανεύφημε, πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐν πολλῇ παρρησίᾳ, δοῦναι παραπτωμάτων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων, ἡμῖν τοῖς ἀπεγνωσμένοις, τελείαν συγχώρησιν.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Ταχὺ δέξαι Δέσποινα, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, καὶ ταύτας προσάγαγε, τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, Κυρία Πανάχραντε· λύσον τὰς περιστάσεις, τῶν εἰς σὲ προστρεχόντων, σκέδασον τὰς ἐνέδρας, καὶ τὰ θράση Παρθένε, τῶν νῦν ἐφοπλιζομένων, κατὰ τῶν δούλων σου.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὸν Νυμφίον τῶν ψυχῶν, ὡς ἐρασθεῖσα μανικῶς, ἠκολούθησας αὐτῷ, ἐπὶ τῶν ὥμων τὸν Σταυρόν, ὦ Εὐανθία πανεύφημε ἀραμένη, καὶ ἀσκητικοῖς, ἀγωνίσμασι, τούτου ἐκλεκτή, νύμφη πέφνησας, καὶ εἰς ζωῆς τὸν ἄφθαρτον νυμφῶνα, πανευπρεπῆς εἰσελήλυθας. Διὸ δυσώπει, ὑπὲρ τῶν πίστει, τὴν σὴν μνήμην τελούντων.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἰνδίκτου. Ὅμοιον.

Ὡς Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς· Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος εὐσπλαχνίας, Σωτὴρ καὶ ταῖς εὐχαῖς, τῆς τεκούσης σε, καὶ πάντων τῶν αἰεί, εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον προσάξαι σοι, ὡς ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμῶντας, καὶ πιστῶς σε δοξάζοντας.

Οἱ Ἀναβαθμοί, ἦτοι τὸ α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ ἤχου καὶ τὸ Προκείμενον.

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον, ζήτει τῇ ε΄ Δεκεμβρίου.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τῆς σῆς Ὁσίας... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Τὰ πρόσκαιρα λιποῦσα, καὶ οὐράνιον ζώην, ἐν σώματι βιοτεύσασα, τὰ αἰώνια ἐκτήσω, καὶ οἶα νύμφη τοῦ Χριστοῦ, Εὐανθία δεδόξασαι. Ὅθεν πρέσβευε ἐκτενῶς, σῶζεσθαι τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Εἶτα· οἱ Κανόνες, τῆς Ἰνδίκτου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς στ΄ καὶ τῆς Ὁσίας Εὐανθίας ὁμοίως εἰς στ΄. Κανὼν τῆς Ὁσίας φέρων Ἀκροστιχίδα κατ' Ἀλφάβητον, ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις «Κυρίλλου».

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Α' νθήσασα ἄνθη τῶν ἀρετῶν, εὖ μάλα ἐν πόνοις, Εὐανθία ἀσκητικοῖς, τῆς σὲ εὐφημοῦσι διαπνέεις, τὴν μυστικὴν εὐωδίαν τῆς χάριτος.

Βιώσασα Μῆτερ ἀσκητικῶς, καὶ καταβαλοῦσα, τὸν δυνάστην καρτερικῶς, ἐκτήσω ἀξίως Εὐανθία, παρὰ Θεοῦ τῶν καμάτων τὰ ἔπαθλα.

Γεώδεις φροντίδας καὶ ἡδονάς, προθύμως λιποῦσα, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, ᾧ καὶ ἐνυμφεύθης Εὐανθία, τὰς ἀρετὰς αὐτῷ προῖκα προσάξασα.

Θεοτοκίον.

Κυήσασα Κόρη ἄνευ σπορᾶς, ἀγνῶν ἐξ αἱμάτων, τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, ἀνθρώπων ἐλύτρωσας τὸ γένος, τῆς ἀμαρτίας· διό σε δοξάζομεν.

Ἦδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Δοχεῖον ὑπέρτιμον, ἐγένου Μῆτερ τῆς χάριτος, παθῶν Εὐανθία τὰς κινήσεις, τῇ ἀσκήσει νεκρώσασα.

Ε' λέους τὸν Κύριον, προσδεχομένη ὡς πάνσοφος, τῷ Εὐαγγελίῳ Εὐανθία, τὴν ζωὴν σου ἐρρύθμισας.

Ζηλοῦσα τὰ κρείττονα, τῶν ἐπιγείων ἠλόγησας, καὶ ἐν καρτερίᾳ Εὐαν-
θία, τὸν Σταυρόν σου ἐβάστασας.

Θεοτοκίον.

Υ'μνοῦμεν Πανάχραντε, τὸ μέγα θαῦμα τοῦ τόκου σου, δι' οὗ τοῖς
ἀνθρώποις ἐπεφάνη, τοῦ Θεοῦ τὸ σωτήριον.

Κάθισμα. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Α'ναθεῖσα εὐσεβῶς, τὴν ἔφεσίν σου τῷ Χριστῷ, ἀπηρνήσω νουνεχῶς,
Πᾶσαν φροντίδαν κοσμικὴν, καὶ ἐν νηστείαις, εὐχαῖς τε καὶ ἀγρυπνί-
αις, τοῦτον ἐπὶ γῆς, ἐθεράπευσας, καὶ ἐν οὐρανοῖς, τῶν ἀγώνων σου, εἰς
ἐκατὸν ἐκτήσω Εὐανθία, σὺ κατ' ἀξίαν τὰ ἔπαθλα. Διὸ δυσώπει, ψυχὰς
σωθῆναι, τῶν πιστῶς σε ὑμνοῦντων.

Δόξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἰνδίκτου. Ὅμοιον.

Ω'ς Δεσπότη τοῦ παντός, καὶ χορηγῷ τῶν ἀγαθῶν, σοὶ προσπίπτομεν
πιστῶς, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς· Ὑπὸ τῆς σῆς δυσωπούμενος
εὐσπλαγχνίας, Σωτὴρ καὶ ταῖς εὐχαῖς, τῆς τεκούσης σε, καὶ πάντων τῶν
αἰεί, εὐαρεστούντων σοι, ἐνιαυτὸν εὐπρόσδεκτον προσάξει σοι, ὡς
ἀγαθὸς καταξίωσον, τοὺς ἐν οὐσίαις, δυσὶ τιμώντας, καὶ πιστῶς σε
δοξάζοντας.

Ἦδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Η' υπέρτιμος μνήμη σου, Εὐανθία σήμερον ἀνατείλασα, ὡς φωστὴρ
λάμπει τοῖς πέρασιν, καὶ φωτίζει πάντας τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεὸς ἄμωμον νύμφην σε, ἐαυτῷ προσήκατο προσδεξάμενος, σῆς ἀσκή-
σεως τὰ σκάμματα, Εὐανθία προῖκα ὡς πολύτιμον.

Ι' ερεῖον εὐπρόσδεκτον, σεαυτὴν προσήγαγες τῷ Κυρίῳ σου, νεκρωθεῖσα
δι' ἀσκήσεως, Εὐανθία κόσμῳ καὶ τοῖς πάθεσιν.

Θεοτοκίον.

Ρ' ὕσαι Ἀχραντε Δέσποινα, ἐκ παντοίων θλίψεων καὶ στενώσεων, τοὺς
προστρέχοντας τῇ σκέπῃ σου, καὶ ὑμνοῦντας πόθῳ τὴν λοχείαν σου.

Ἰδὲ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Κόσμου ὀλικῶς, τοῦ ματαίου κατεφρόνησας, καὶ ἐφάυλισας τὸ φρόνημα αὐτοῦ, Εὐανθία ἀρετῶν τοῖς κατορθώμασι.

Λόγος οὐκ ἀρκεῖ, Εὐανθία ἐπαινέσαι σε· γενναιότητι γὰρ πίστεως Λέχθρον, τὸν τῆς Εὔας πτερνιστὴν καταπεπάτηκας.

Μένει ἐσαι, Εὐανθία, σὸν μνημόσυνον, ὅτι δίκαιος ἐφάνης ἐπὶ γῆς, ὡς φυλάξασα Θεοῦ τὰ δικαιώματα.

Θεοτοκίον.

Ἰδὲ ἐφ' ἡμᾶς, Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, καὶ θεράπευσον τὰ τραύματα ἡμῶν, ἢ τὸν μέγαν ἱατρὸν Χριστὸν κυήσασα.

Ἰδὲ στ΄. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ναμάτων ζωοποιῶν, ἐπλήσθης ὅλη τοῦ Πνεύματος, ξηράνασα τῶν παθῶν, ἀσκήσει τοὺς ῥύακας, καὶ βλύζεις χαρίσματα, Μήτηρ Εὐανθία, τοῖς τιμῶσί σε ἐν ἄσμασι.

Ξενότροπον βιοτὴν, ἐπὶ τῆς γῆς ἐκτελέσασα, ξενίας τῆς ὑπὲρ νοῦν, ἐν πόλῳ ἀπήλυσας· Χριστὸν γὰρ ποθήσασα, κόσμου τοῦ ματαίου, Εὐανθία κατεφρόνησας.

Ο΄ βίος σου θαυμαστός, καὶ πλήρης ὥφθη τῆς χάριτος· λειμῶνα γὰρ ἀρετῶν, ψυχὴν ἀπετέλεσας, ὁσίως ἀνθήσασα, Μήτηρ Εὐανθία, γεωργία τῆς ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Λαμπάδα σε φαεινὴν, Θεοκυῆτορ γινώσκοντες, τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, Λπιστῶς ἐκβοῶμέν σοι· Φωτὶ τῆς πρεσβείας σου, φώτισον τὸ σκότος, τῶν ψυχῶν τῶν ἀνυμνούντων σε.

Κοντάκιον τῆς Ἰνδίκτου. Κυρίλλου Πατριάρχου.

Ἦχος γ΄. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ο΄ ἀρρήτῳ σύμπαντα, δημιουργήσας σοφία, καὶ καιροῦς ὁ θέμενος, ἐν τῇ αὐτοῦ ἐξουσία, δώρησαι, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ σου νίκας· ἔτους δέ,

τάς τε εισόδους καὶ τὰς ἐξόδους, εὐλογήσαις κατευθύνων, ἡμῶν τὰ ἔργα πρὸς θεῖόν σου θέλημα.

*Ἔτερον τῆς Ὀσίας.
Ἦχος γ´. Ἡ Παρθένος σήμερον.*

Εἰν καρδία φέρουσα, τὸν ἐπουράνιον πόθον, τὴν ὁδὸν ἐβάδισας, τῶν ἁρετῶν θεοφρόνως ἤσχυνας, τὴν πανουργίαν τοῦ παλαμναίου ἔλαμψας, καθάπερ ἥλιος τῇ ἀσκήσει διὰ τοῦτο Εὐανθία, ἐδόξασέ σε, ὁ ἐν Τριάδι Θεός.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν τοῦ Κυρίου φωνήν, ἀκούσασα λέγουσαν· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι, τὰ ἐν κόσμῳ προφρόνως κατέλιπες, καὶ εὐαγγελικῶς αὐτῷ ἠκολούθησας, ἐν νηστείαις, προσευχαῖς καὶ ἀγρυπνίαις σχολάζουσα, καὶ τῷ σώματι ἀσκήσει κακοπαθοῦσα. Τίς οὖν ὑμνήσει τὴν καλὴν προθυμίαν σου, ἢ τίς μακαρίσει τῆς πολιτείας σου, τὰ ὑπὲρ φύσιν ἀγωνίσματα; Ὅσιώς γὰρ καὶ δικαίως ἐπολιτεύθης, καὶ εὖ μάλα φερωνύμως ἐξήνηθης, τῶν ἁρετῶν τὰ εὐώδη βλαστήματα, τῇ μυστικῇ γεωργίᾳ τῆς χάριτος διὰ τοῦτο Εὐανθία, ἐδόξασέ σε, ὁ ἐν Τριάδι Θεός.

Μηνολόγιον.

Μὴν Σεπτέμβριος, ἔχων ἡμέρας λ´.
Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας ιβ´, καὶ ἡ νύξ ὥρας ιβ´.

Τῇ Α´ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου, ἥτοι τοῦ νέου Ἑτους.

Στίχοι.

Ἰνδικτον ἡμῖν εὐλόγει νέου Χρόνου,
Ὡ καὶ Παλαιέ, καὶ δι' ἀνθρώπους Νέε.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμην ποιοῦμεν τοῦ γενομένου θαύματος παρὰ τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἐν τῇ Μονῇ τῶν Μιασηνῶν, καὶ Μνήμη τοῦ γενομένου ἐμπρησμοῦ.

Στίχοι.

Αὐθαιρέτως ἄνεισιν ἄγρα τις ξένη,
Λίμνης βυθοῦ πάντιμος Εἰκὼν Παρθένου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐανθίας.

Στίχοι.

Εὖ μάλα ἐξήγηθησεν ἡ Εὐανθία,
Ἀνθηφοροῦσα ἀρετὰς ἀνθυπνόους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Στυλίου, τοῦ ἐν Ἀντιοχείᾳ ἀσκήσαντος.

Στίχοι.

Λιπὼν Συμεὼν τὴν ἐπὶ στύλου βάσιν,
Τὴν ἐγγὺς εὔρε τοῦ Θεοῦ Λόγου στάσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Στυλίου, τοῦ ἐκ Λέσβου ὁρμωμένου.

Στίχοι.

Λέσβου τὸ θρέμμα Συμεὼν ὁ Στυλίτης,
Ἦλιος μέγας ἐκ τοῦ στύλου ἐκλάμπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μάρθας, μητρὸς τοῦ Ὁσίου Συμεὼν, καὶ ἡ κοίμησις Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ.

Στίχοι.

Ἐν γῇ ξενίζει Μάρθα τὸν Χριστὸν πάλαι.
Σὲ δὲ ξενίζει Μάρθα Χριστὸς ἐν πόλῳ.
Ὅν τοῦ τρέχειν ἔστησεν ἥλιον πάλαι.
Λιπὼν Ἰησοῦς, Ἦλιον δόξης βλέπει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα γυναικῶν, Μαρτύρων, Παρθένων καὶ Ἀσκητριῶν, καὶ Ἀμμοῦν Διακόνου, καὶ διδασκάλου αὐτῶν.

Στίχοι.

Δισεικαρίθμοις παρθένοις πῦρ καὶ ξίφος,
Θεοῦ προεξένησαν Υἱὸν νυμφίον.

Ἀμμοῦν καλύπτραν ἔμπυρον δεδεγμένους,
Τὸ σαρκικὸν κάλυμμα χαίρων ἐξέδυν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ αὐταδέλφων
Εὐόδου, Καλλίστης, καὶ Ἑρμογένους.

Στίχοι.

Κάλλιστον ὄντως εὔρε Καλλίστη τέλος,
Σὺν τοῖς καλοῖς τμηθεῖσα διττοῖς συγγόνις.

Ὁ Ὅσιος Μελέτιος ὁ νέος, ὁ ἐν τῷ ὄρει Μιουπόλεως ἀσκήσας, ἐν εἰ-
ρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι.

Ῥεόντων τὸ ἄστατον ἐκμελετήσας,
ἐκτήσω τὰ μένοντα ἀσκήσει Πάτερ.

Ὁ Ὅσιος Πατὴρ ἡμῶν Νικόλαος, ὁ ἐν τῇ φάραγγι τοῦ Κουρταλιώτου
ἐν Κρήτῃ ἀσκήσας, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι.

Νίκην κραταιὰν ἀσκήσει κατορθώσας,
Νίκης ἐκ Θεοῦ τὰ γέρα ὑπεδέξω.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου Νεομάρτυρος Ἀγγελῆ, τοῦ
ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ ξίφους τελειωθέντος ἐν ἔτει αχπ' (1680).

Στίχοι.

Ξίφει ἀθλήσας Ἀγγελῆ Χριστοῦ πόθῳ,
Νῦν μετ' Ἀγγέλων ἐν ὑψίστοις χορεύεις.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Πόνοις ἀτρύτοις Εὐανθία, τῆς ἀσκήσεως φαιδρῶς ὠραῖσμένη, πρὸς τὴν
ἄνω ζωὴν, μετέστης μετὰ δόξης, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, τῶν τι-
μώντων σε ἐκ πόθου.

Ρ'ώμη ῥωσθεῖσα Εὐανθία, τῆς πρὸς Κύριον ἀγάπης τὴν καρδίαν, τῷ ἀρχαίῳ ἐχθρῷ, ἀνδρείως συνεπλάκης, καὶ τούτου ἐθριάμβευσας, τὴν ἀπύθμενον κακίαν.

Σάρκα Ὅσια Εὐανθία, ταπεινώσασα τελεία ἐγκρατεία, τὴν ψυχὴν πρὸς Θεόν, ἀνύψωσας καὶ εὗρες, νυμφῶνα τὸν οὐράνιον, εἰς τερπνὴν σου κατοικίαν.

Θεοτοκίον.

Λάμπρυνον Μῆτερ τὴν ψυχὴν μου, τῆς σῆς χάριτος ἀπλέτῳ φωταυγείᾳ, ἢ τοῦ κόσμου τὸ φῶς, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὑπερφυῶς κυήσασα, εἰς ἀνθρώπων σωτηρίαν.

Ἦδὴ η' . Τὸν Βασιλέα.

Τῇ ἐναρέτῳ, ὦ Εὐανθία ζωῇ σου, μεγαλύνασα τὸν Κύριον τῆς δόξης, αὐτοῦ ἐν ὑψίστοις, τῆς θεᾶς ἡξιώθης.

Υ'μνολογίαις, σὲ Εὐανθία τιμῶμεν, ὡς διάδημα γυναιῶν θεοφρόνων, σκευὸς ἐγκρατείας, καὶ τύπον εὐσεβείας.

Φαίνεις τῷ κόσμῳ, τῆς χάριτός σου τῇ αἴγλῃ, ὥσπερ ἥλιος φωσφόρος Εὐανθία, φωτίζουσα πάντας, τοὺς μακαρίζοντάς σε.

Θεοτοκίον.

Ο' σὺν Πατρί τε, καὶ Θείῳ Πνεύματι Λόγος, βασιλεύων τῶν αἰώνων Θεοτόκε, ἐκ σοῦ ἐσαρκώθη, βροτῶν εἰς σωτηρίαν.

Ἦδὴ θ' . Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρᾶς ἀνεκκλήτου, μέτοχος ἐγένου, ἐν προσευχαῖς τε νηστείαις καὶ Λδάκρυσιν, ὦ Εὐανθία θεόφρον, τὸ σῶμα θλίψασα.

Ψαλμοῖς σε Εὐανθία, ἀνυμνολογοῦμεν, ὅτι Κυρίῳ ἀμέμπτως δουλεύσασα, ἐταμιεύσω τὸν θεῖον, πλοῦτον τῆς χάριτος.

Ω' Μῆτερ Εὐανθία, σκέπε ἐν κινδύνοις, τοὺς ἐκτελοῦντας εὐφήμως τὴν μνήμην σου, καὶ εὐφημοῦντας ἐκ πόθου, τὰς ἀριστείας σου.

Θεοτοκίον.

Υ' πέραγνε Μαρία, Κεχαριτωμένη, ἐκ σοῦ προῆλθεν ἐν χρόνῳ ὁ Ἄναρχος, ἀνθρώπων σώζων τὸ γένος, τῆς καταπτώσεως.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἰνδίκτου. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Θεὸ Θεῶν καὶ Κύριε, τρισυπόστατε φύσις, ἀπρόσιτε, αἰδιδε, ἄκτιστε καὶ τῶν ὅλων, δημιουργέ, παντοκράτορ, σοὶ προσπίπτομεν πάντες, καὶ σὲ καθικετεύομεν· Τὸ παρὸν ἔτος τοῦτο, ὡς ἀγαθός, εὐλογήσας φύλαττε ἐν εἰρήνῃ, τοὺς Βασιλεῖς καὶ ἅπαντα, τὸν λαόν σου Οἰκτίρμον.

Τῆς Ὁσίας. Ὅμοιον.

Εὖ μάλα ἐξανθήσασα, τῇ καλῇ γεωργίᾳ, τῶν ἐν ἀσκήσει πόνων σου, φερωνύμῳς Ὁσία, καὶ ἀνθηφόρος ὀφθεῖσα, ἀρεταῖς ἀνθυπνόοις, εὐωδιάζεις χάριτι, μυστικῶς τὰς καρδίας, τῶν εὐσεβῶν, τῶν ἐπιτελούντων σου Εὐανθία, ἐν κατανύξει σήμερον, τὴν πανίερρον μνήμην.

Θεοτοκίον.

Δημιουργὸς καὶ πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιροὺς καὶ χρόνους θέμενος, ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, τὸν ἐνιαύσιον κύκλον, εὐλογίαις Οἰκτίρμον, χρηστότητος στεφάνωσον, ἐν εἰρήνῃ φυλάττων, σοῦ τὸν λαόν, ἀβλαβῇ ἀπήμαντον δυσωποῦμεν, πρεσβεΐαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τῶν θείων Ἀγγέλων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχ. στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Ἰνδίκτου γ' καὶ τῆς Ὁσίας Στιχηρὰ Προσόμοια γ', ὡς κάτωθι.

Ἰδιόμελα τῆς Ἰνδίκτου. Ἦχος γ'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Προαιώνιε Λόγε τοῦ Πατρός, ὁ ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, καὶ συστησάμενος τὴν κτίσιν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι· καὶ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνι-αυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, δωρούμενος εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας τῷ πιστοτάτῳ Βασιλεῖ, εὐφορίαν τε τῇ γῇ, καὶ ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ΄. Τοῦ αὐτοῦ.

Η βασιλεία σου Χριστέ ὁ Θεός, βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ἡ δεσποτεία σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ· πάντα γὰρ ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, καιροὺς ἡμῖν καὶ χρόνους προθέμενος· διὸ εὐχαριστοῦντες κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα βοῶμεν. Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, καὶ καταξίωσον ἡμᾶς ἀκατακρίτως βοᾶν σοι· Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός. Ἀνδρέου Πυροῦ.

Αἰ πορεΐαί σου ὁ Θεός, αἰ πορεΐαί σου μεγάλαι καὶ θαυμασταί· διὸ τῆς Οἰκονομίας σου, τὴν δυναστείαν μεγαλυνοῦμεν, ὅτι φῶς ἐκ φωτός, ἐπεδήμησας εἰς ταλαίπωρον κόσμον σου, καὶ τὴν πρώτην ἀνεῖλες ἀράν, τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, ὡς ἠυδόκησας Λόγε, καὶ ἡμῖν ἐν σοφίᾳ, καιροὺς καὶ χρόνους ὑπέθου, τοῦ δοξάζειν τὴν παντουργικὴν σου ἀγαθότητα, Κύριε δόξα σοι.

Στιχηρὰ Προσόμοια τῆς Ὁσίας.

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Εὐανθίας συμφώνως, ἐπιτελέσωμεν, οἱ εὐσεβεῖς τὴν μνήμην, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες· Πάρεσο Ὁσία, ὡς εὐμενής, πρὸς ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σε, ἐξαιρουμένη κινδύνων παντοδαπῶν, τὴν ζωὴν ἡμῶν πρεσβεῖαις σου.

Ασκητικῇ γεωργίᾳ, ἀνθηφορήσασα, τῶν ἀρετῶν τὰ ἄνθη, Εὐανθία Ὁσία, εἰς κόρον διαπνέεις τὴν μυστικὴν, εὐωδίαν τῆς χάριτος, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου εὐσεβῶς, τὰς ψυχὰς ἀρωματίζουσα.

Εν τῆς ζωῆς τῷ νυμφῶνι, κατασκηνώσασα, καὶ ἐν αὐτῷ συνοῦσα, τοῖς ἑορκοῖς τῶν Ἀγίων, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, Εὐανθία αἰοίδιμε, ὡς ἂν ῥυσθῶμεν ἐκ πάσης ἐπιβουλῆς, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ παναλάστορος.

Δόξα. Τῆς Ὁσίας. Ἦχος πλ. δ΄.

Εὐαγγελίου τὰ ῥήματα φυλάττουσα, ἀσκητικῇ πολιτείᾳ διέπρεψας, καὶ Ἀγγελικὴν ἐπεδείξω ἄμιλλαν, ἐν γυναικίῳ σώματι, καταγωνισαμένη τὸν ἀντίπαλον, Εὐανθία Μήτηρ ἀξιάγαστε· διὸ στεφανηφόρος ἀναδέδειξαι, καὶ ὠραῖσμένη παρέστης, ἐν οὐρανοῖς τῷ Χριστῷ, τῷ ἀθανάτῳ Νυμφίῳ σου. Αὐτῷ οὖν πρέσβευε ἀεὶ, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ δεόμεθα, διδόναι ἡμῖν ἰλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. *Τῆς Ἰνδίκτου. Γερμανοῦ.*

Ὁ ἄρρήτῳ σοφία, συστησάμενος τὰ σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ὁ Θεός, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἡμῖν προθέμενος, τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου εὐλόγησον, τὸν δὲ πιστὸν Βασιλέα, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανον, διδούς αὐτῷ κατὰ βαρβάρων τὴν ἰσχύν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἰνδίκτου ἢ γ', ἐκ δὲ τοῦ Κανόνος τῆς Ὁσίας ἢ στ' Ὠδῇ. Απόστολον καὶ Εὐαγγέλιον τῆς Ἰνδίκτου.

Κοινωνικόν.

Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου, Κύριε. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Εὐανθία ἢ ἐπὶ γῆς, ταῖς ἀσκητικαῖς σου, εὐανθήσασα ἀρεταῖς, καὶ τῇ εὐωδίᾳ, τῆς χάριτος πλησθεῖσα, δι' ἧς εὐωδιάζεις, τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Δίστιχον.

Κύριλλος Ἐπίσκοπος Ῥόδου ἐκ πόθου,
Φέρει Εὐανθία σοι τόνδε τὸν ὕμνον.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΙΑ΄
ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΕΥΑΝΘΙΑΣ
ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΑΥΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

*Ὁ Προοιμιακὸς καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα
ιστῶμεν στίχ. στ΄ καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.*

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν Εὐανθίαν συμφώνως, καὶ τὸν Δημήτριον, σὺν τῷ καλλίστῳ γόνῳ,
τῆς αὐτῶν συζυγίας, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις οἱ εὐσεβεῖς, πρὸς αὐτοὺς
ἀνακράζοντες· Ὡς εὐκλεεῖς Ἀθλοφόροι πάντων ἡμῶν, ὑπερεύχεσθε πρὸς
Κύριον.

Ὡς συζυγία ἀρίστη, πίστει συνδούμενοι, καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ, ἢ σαρκὶ
λήνωμένοι, εὐάρεστος θυσία σὺν τῷ υἱῷ, Εὐανθία, Δημήτριε, θανα-
τωθέντες ἐν δίψῃ τε καὶ λιμῷ, τῷ Κυρίῳ ἀνηνέχθητε.

Πανοικεσία ἀγία, Χριστῷ προσήχθητε, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἀνενδότου
ἀγῶνος, Δημήτριε παμμάκαρ σὺν τῷ παιδί, καὶ τῇ θεῖᾳ συζύγῳ σου, μεθ’
ὧν θερμῶς ἐκδυσώπει τὸν Λυτρωτὴν, τοῦ σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Τοῦ Ἀβραάμ τὴν θυσίαν, σὺ ὑπερέβαλες, συναπελθὼν πρὸς δρόμον, τοῦ
σεπτοῦ μαρτυρίου, συνεύνῳ καὶ τῷ τέκνῳ, Μάρτυς Χριστοῦ, Ἀθλο-
φόρε Δημήτριε, μεθ’ ὧν ἀπαύστως ἐξαίτει παρὰ Θεοῦ, τὴν εἰρήνην τοῖς
τιμῶσί σε.

Τὴν μυστικὴν εὐανθίαν, Χριστοῦ τῆς πίστεως, ἐν ἄθλοις φερωνύμως,
ἐπιδείξασα Μάρτυς, ἐξήγησας ὡς ῥόδον ἐν τῇς Ἑδέμ, τῷ λειμῶνι μυ-
ρίπνοον, εὐωδιάζουσα χάριτι τὰς ψυχάς, Εὐανθία τῶν τιμῶντων σε.

Τῶν γεννητόρων τὸν ζῆλον, ἐκμιμησάμενος, ἀρτολιμῷ μετέβης, πρὸς
τὴν ἄφθαρτον λῆξιν, ἐν ἣ συναπολαύων τῆς τοῦ Θεοῦ, γλυκυτάτης με-

θέξεως, πάντων ἡμῶν θαυμαστὲ Δημητριανέ, τῶν ὑμνούντων σε μνημόνευε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Τὴν τῶν Μαρτύρων ἱερὰν πανοικεσίαν, τῆς τοῦ Ἑκατοντάρχου Κορνηλίου διδαχῆς, τὰ τίμια ἐν Κυρίῳ θησαυρίσματα, δεῦτε σήμερον οἱ πιστοί, τοῖς ἅσμασιν ἐπαινέσωμεν, βοῶντες πρὸς αὐτούς· Χαίροις πανένδοξε Δημήτριε, ὁ τὴν ἐπίγειον ἀρχὴν βδελυξάμενος, καὶ Χριστῷ ὑποτάξας σεαυτόν, τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· Χαίροις Εὐανθία πανεύφημε, ἡ μαρτυρίου ἐν τῷ καλῷ ἀγωνίσματι, φερωνύμως τὴν μυστικὴν, τῆς πίστεως εὐανθίαν ἐπιδείξασα· Χαίροις σοφὲ Δημητριανέ, ὁ τῶν εὐκλεῶν γεννητόρων, ἀναδειχθεὶς υἱὸς γνησιώτατος, συναθλήσας αὐτοῖς, ἐν πολὺ εὐσεβείας φονήματι. Παρρησίαν ὡς ἔχοντες πρὸς Θεόν, τὴν εἰρήνην αἰτεῖσθε ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. *Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.*

Εἰ καὶ θεῖω βουλήματι, περιφανεῖς στεῖραι γυναῖκες ἐβλάστησαν, ἀλλὰ πάντων ἡ Μαρία τῶν γεννηθέντων, θεοπρεπῶς ὑπερέλαμπεν· ὅτι καὶ ἐξ ἀγόνου παραδόξως τεχθεῖσα μητρός, ἔτεκεν ἐν σαρκὶ τὸν ἀπάντων Θεόν, ὑπὲρ φύσιν ἐξ ἀσπόρου γαστρός· ἡ μόνη πύλη τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἣν διελθὼν κεκλεισμένην διεφύλαξε· καὶ πάντας σοφῶς οἰκονομήσας, ὡς οἶδεν αὐτός, πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, σωτηρίαν ἀπειργάσατο.

Εἴσοδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ΄, 9-14)

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀναγγελεῖ ἡμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου, ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σφῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν

χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος τοῦ Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. γ', 1-9)

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὧν ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. ε', 15-6,3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασιλείον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὖστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφῇσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς. Καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαιρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΙΤΗΝ, *Ἰδιόμελα.*

Ἦχος α΄.

Δεῦτε πιστοί, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας τῆς ἀληθείας, Δημήτριον καὶ Εὐανθίαν, σὺν τῷ καρπῷ τῆς συζυγίας αὐτῶν, Δημητριάδῃ εὐφημήσωμεν· Χριστὸν γὰρ ὁμολογήσαντες, καὶ βασάνων καταφρονήσαντες, λιμοθανεῖς πρὸς αὐτὸν ἐξεδήμησαν, καὶ δαιτυμόνες τῆς τραπέζης, τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀνεδείχθησαν, πρεσβεύοντες ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων ἐν ὕμνοις, τὸ ἱερὸν αὐτῶν μνημόσυνον.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε πιστοί, Εὐανθίαν τὴν σώφρονα, τοῖς ἄνθεσι τῶν ἁσμάτων ἀναδήσωμεν, ὅτι φύσεως τὴν στοργήν, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν μεταθεμένη, πρὸς μαρτυρίου τὸ στάδιον, τῷ συμβίῳ καὶ τῷ τέκνῳ αὐτῆς, ἐν εὐφροσύνῃ καρδίας συναπῆλθε, καὶ σὺν αὐτοῖς οὐρανόθεν, τὰ ἔπαθλα ἐκομίσατο. Διὸ καὶ πρὸς αὐτὴν ἐκβοήσωμεν· Ἀθληφόρε πανεύφημε, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Δεῦτε πιστοί, τὴν τῶν Μαρτύρων πανοικεσίαν, Δημητρίου, Εὐανθίας καὶ Δημητριάδου, εὐσεβῶς ἐπαινέσωμεν· συσταυρωθέντες γὰρ Χριστῷ, τοῖς ἄθλοις τοῦ μαρτυρίου, τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ, τὴν δόξαν ἐκληρόνόμησαν, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.

Ἡ προορισθεῖσα Παντάνασσα, Θεοῦ κατοικητήριον, ἐξ ἀκάρπου σήμερον νηδύος προῆκται, τῆς Ἄννης ἡγλαϊσμένης, τῆς αἰδίου οὐσίας τὸ θεῖον τέμενος· δι' ἧς ἰταμός Ἄδης καταπεπάτῃται, καὶ παγγενῇ Εὐα ἐν ἀσφαλεῖ ζωῇ εἰσοικίζεται· ταύτῃ ἐπαξίως ἐκβοήσωμεν· Μακαρία σὺ ἐν γυναιξί, καὶ ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου εὐλογημένος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ, *Στιχηρὰ προσόμοια.*

Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ τῶν Μαρτύρων τριάς, Εὐαγγελίου τὰ εὐώδη βλαστήματα, Δημήτριε θεομάκαρ, καὶ Εὐανθία σεμνή, Δημητριανὲ θεομακάριστε· οἱ λόγοις καὶ θαύμασι, Κορνηλίου τοῦ Μάρτυρος, Θεοῦ τὴν γνῶσιν, μυστικῶς εἰσδεξάμενοι, καὶ μισήσαντες, τῶν εἰδώλων τὸ μάταιον· πίστει οἱ συναθλήσαντες, δυνάμει τοῦ Πνεύματος, καὶ συμπατήσαντες πᾶσαν, τοῦ διαβόλου ἐπίνοιαν· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Χαίροις ἡ τῶν Μαρτύρων τριάς, τῆς εὐσεβείας οἱ ὡραῖοι ἀδάμαντες, Δημήτριε θεομάκαρ, καὶ Εὐανθία σεμνή, Δημητριανὲ θεομακάριστε· Σταυροῦ οἱ τῇ χάριτι, εὐσεβῶς παρωσάμενοι, πᾶσαν ἀξίαν, κοσμικὴν καὶ ἀπόλαυσιν, καὶ ἀθλήσαντες, ὁμοφρόνως ὡς ἄσαρκοι· στέφανον οἱ δεξάμενοι, τῆς δόξης ἀμάραντον, καὶ τὴν σκηνὴν τῶν Ἁγίων, εἰς κατοικίαν εὐράμενοι· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Χαίροις ἡ τῶν Μαρτύρων τριάς, τῆς Ἐκκλησίας τὰ μεγάλα αὐχήματα, Δημήτριε θεομάκαρ, καὶ Εὐανθία σεμνή, Δημητριανὲ θεομακάριστε· λιμῶ οἱ ἀθλήσεως, τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, καὶ ἐν τραπέζῃ, τῆς ζωῆς ἀπολαύοντες, τῆς τοῦ κρείττονος, γλυκυτάτης μεθέξεως· γνήσιοι οἱ ὑπάρχοντες, πιστῶν ἐστιάτορες, πρὸς μυστικὴν εὐωχίαν, τοῦ μυστηρίου τῆς πίστεως· Χριστὸν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Πᾶσα γλῶσσα κινεῖσθω πρὸς ὑμνωδίαν, τῆς ἀθλοφορικῆς πανοικεσίας· πάντες πιστοί, τὴν ἱερὰν συζυγίαν τῷ Κυρίῳ, Δημητρίῳ καὶ Εὐανθίας τῶν Μαρτύρων, σὺν τέκνῳ ὁμοτρόπῳ μακαρίσωμεν· Εὐαγγελίου γὰρ τὸ φῶς, διὰ τῆς διδαχῆς εἰσδεξάμενοι, Κορνηλίου τοῦ Μάρτυρος Ἐκατοντάρχου, ἐν μαρτυρίῳ τῇ πάλῃ ἠνδραγάθησαν, καὶ λιμοθνεῖς πρὸς Θεὸν ἐξεδήμησαν· ᾧ καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενῶς, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου, καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. *Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός. Σεργίου Ἀγιοπολίτου.*

Ε'ν εὐσήμεν ἡμέρᾳ Ἑορτῆς ἡμῶν σαλπίσωμεν, πνευματικῇ κιθάρα· ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυΐδ, σήμερον τίκτεται, ἡ Μήτηρ τῆς ζωῆς, τὸ σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις καὶ τῆς Εὕας ἡ ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ, καὶ τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, καὶ τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν· καὶ βοήσωμεν αὐτῇ σὺν τῷ Γαβριὴλ οἱ πιστοί· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, διὰ σοῦ χαριζόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις, τὸ *Τρισάγιον* καὶ τὸ *Ἀπολυτίκιον*.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Δημήτριον μέλψωμεν, καὶ Εὐανθίαν πιστοί, καὶ τούτων τὸν κάλλιστον, βλαστὸν Δημητριάδον, Κυρίου τοὺς Μάρτυρας· Οὗτοι γὰρ δουλωθέντες, τῷ Κυρίῳ τῆς δόξης, καὶ λιμοκτονηθέντες, μαρτυρίου ἐν στάσει, προσάγουσι πρεσβείαν αὐτῷ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός.

Η' γέννησίς σου Θεοτόκε, χαρὰν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνέτειλεν, ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ λύσας τὴν κατάραν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν, καὶ καταργήσας τὸν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου.

Ε'νδόξων Ἀθλητῶν, τὴν ὁλβίαν Τριάδα, τιμήσωμεν πιστοί, ἐγκωμίοις καὶ ὕμνοις, καὶ τούτοις ἐκβοήσωμεν, ἐν ἐνὶ πάντες στόματι· Ἰκετεύετε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, ἵνα εὕρωμεν, ἔλεος θεῖον καὶ χάριν, ἀήττητοι Μάρτυρες.

Δόξα. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐανθία λάμπουσα, τῆς εὐσεβείας, Εὐανθία πέφνηας, Μάρτυς Χριστοῦ
Πανευκλεής, σὺν τῷ κλεινῷ ὁμοζύγῳ σου, καὶ τῷ βλαστῷ σου ἀνδρεί-
ως ἀθλήσασα.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Αἱ ἀκτῖνες ἔλαμψαν, τῆς παγκοσμίου, χαρμονῆς τοῦ τόκου σου, Παρ-
θενομῆτορ Μαριάμ, ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ κατηύγασαν, τὰς διανοίας τῶν
πόθῳ ὑμνούντων σε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Καταυγασθεῖσα τοῦ σοφοῦ Κορνηλίου, τῇ σωτηρίῳ διδαχῇ Εὐανθία, τὴν
τῶν εἰδώλων ἔλιπες, ἀπάτην νουνεχῶς, καὶ σὺν τῷ συνεύνῳ σου, καὶ
τῷ θείῳ σου τέκνῳ, ὑπὲρ φύσιν ἤθλησας, τῆς σαρκὸς μὴ φεισθεῖσα.
Ὅθεν Χριστὸν ἰκέτευε ἀεὶ, σωθῆναι πάντας τοὺς πόθῳ τιμῶντάς σε.

Δόξα. Ὁ αὐτός. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῇ σεπτῇ ἀθλήσει σου, ἡ Ἐκκλησία, Εὐανθία γάνυται, καὶ ἀνακράζει σοὶ
πίστῳ· Μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν πίστει, τελούντων τὴν
μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τῇ σεπτῇ γεννήσει σου, ἡ οἰκουμένη, τῷ αὐτῷ Πνεύματι, πεποικιλμένη
νοερῶς, ἐν εὐφροσύνῃ κραυγάζει σοι· Χαῖρε Παρθένε, Χριστιανῶν τὸ
καύχημα.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐανθίας ἡ μνήμη, ἡ ἀξιέπαινος, πνευματικὴν συγκαλεῖται, πρὸς
Εὐωχίαν ἡμᾶς, ἣν τελούντες εὐσεβῶς ἀναβοήσωμεν· Χαίροις ἡ πόθῳ
τοῦ Χριστοῦ, ὑπελθοῦσα ἀνδρικῶς, τὸν δρόμον τοῦ μαρτυρίου, καὶ εἰς
πλάτος ἀθανασίας, σὺν τοῖς συνάθλοις καταπαύσασα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Οἱ μοζήλους συνάθλους, ἔχων τὸν σύζυγον, καὶ τὸν υἱὸν σου θεόφρον, τῶν θεομάχων ἐχθρῶν, κατεπάτησας στερῶς, θράσος τὸ βέβηλον, καὶ ἐμεγάλυνας Χριστόν, ζωῆς τὸν ἄρτον ἀληθῶς, λιμῶ καὶ δίψει θανοῦσα· διὸ σήμερον Εὐανθία, ἐν ἐγκωμίοις σε γεραίρομεν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Τὰ οὐράνια πάντα νῦν ἐπαγάλλονται, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνε-
ορτάζει αὐτοῖς, καὶ οἱ Προφῆται μυστικῶς συνευφραίνονται· ἦν γὰρ
προεῖδον τυπικῶς, ἐν ταῖς ἀρχαίαις γενεαῖς, βάτον καὶ στάμνον καὶ
ράβδον, νεφέλην πύλην καὶ θρόνον, καὶ μέγα ὄρος, γεννᾶται σήμερον.

Οἱ Ἀναβαθμοί, ἦτοι τὸ α΄ Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ ἤχου καὶ
τὸ Προκείμενον.

Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ζῆτει τῇ κγ΄ Ἀπριλίου.

Ὁ Ν΄. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀθλοφόρων... Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος
τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Σήμερον ἡ τῶν Ἀθλοφόρων μνήμη, Δημητρίου Εὐανθίας καὶ Δημη-
τριάνοῦ, τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπέφανε, τῶν εὐσεβῶν τὰς ψυχὰς σελαγίζουσα,
τῶν πρὸς αὐτοὺς ἀναβοώντων· Χαίρετε Μάρτυρες τῆς ἀληθείας, ἡ κό-
σμον καὶ κοσμοκράτορα νικήσαντες, καὶ στεφάνους δόξης κομισάμενοι,
παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Μετὰ ταῦτα ψάλλονται ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς ἐκ τοῦ Μηναίου εἰς στίχους καὶ τῶν Ἀγίων ὁμοίως εἰς στίχους. Κανὼν τῶν Ἀγίων, ἔχων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίαις τήνδε· «Κυρίλλου».

Ἰδὲ α΄. Ἦχος δ΄. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Μαρτύρων, τὴν στεφηφόρον σήμερον, τριάδα μέλψωμεν, ἀναβοῶντες πόθῳ πρὸς αὐτούς· Ἀθλοφόροι Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀγαθοὶ τῆς χάριτος, ἡμῖν τὰ δῶρα πρυτανεύετε.

Εἰδῶλιν, τὴν βδελυρὰν μισήσαντες, λατρείαν Ἅγιοι, μαρτυρικῶς τιμία προσφορά, καὶ θυσία εὐώδης Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ τῆς κτίσεως, ἐν μιᾷ γνώμῃ προσηνέχθητε.

Ἀΐαν, καταλιπὼν τὴν πρόσκαιρον, σοφὲ Δημήτριε, σὺν τῇ συζύγῳ Ἀἰθλησας στερρόως, καὶ τῆς δόξης Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, σὺ πανοικεῖ ἐπέτυχες, τὸ τέκνον σὺναθλον κτησάμενος.

Θεοτοκίον.

Κατάρας, προγονικῆς τῷ τόκῳ σου, ἐρρύσω Ἀχραντε, γένος ἀνθρώπων· ὅθεν σε Ἀγνή, μακαρίζομεν πάντες πιστοί, τῆς μητρικῆς πρεσβείας σου, τὰς δωρεὰς ἀπεκδεχόμενοι.

Ἰδὲ γ΄. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἐφ' ἡμᾶς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες, ὅτι ἐχθρῶν ἔπαρσιν, ἀθλοφορικῶς ἐτροπώσασθε.

Δημήτριος ὁ κλεινός, καὶ Εὐανθία οἱ Χριστοῦ Μάρτυρες, ζευγος Θεῷ ἁγίον, διὰ μαρτυρίου ἐδείχθητε.

Ποθήσαντες τὸν Χριστόν, ζωῆς τὸν ἄρτον ἀληθῶς Μάρτυρες, ἀρτολιμῷ θάνατον, τὸν μαρτυρικὸν ὑπεδέξασθε.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε οἱ πιστοί, χαῖρε κραυγάζοντες Ἀγνή Δέσποινα, ἡ τὸν Θεὸν τέξασα, κόσμου εἰς παντὸς ἀπολύτρωσιν.

Κάθισμα. Ἦχος γ´. Τὴν ὠραιότητα.

Ζεῦγος ἐδείχθητε, τίμιον ἅγιον, Θεῷ προσάξαντες, θυσίαν ἔμψυχον, τῷ
Μαρτυρίῳ ἑαυτοῦς, σὺν τέκνῳ τῷ πανολβίῳ, ἔνδοξε Δημήτριε, τῶν
Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, Εὐανθία πάνσεμνε, τῶν γυναιῶν εὐπρέπεια. Διὸ
ὕπὲρ ἡμῶν δυσωπεῖτε, ἐν παρρησίᾳ τὸν Δεσπότην.

Δόξα. Ἦχος δ´. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς πίστεως φέρουσα, τὴν εὐανθίαν ἐν σοί, ἐν ἄθλοις διέπρεψας, τοῦ
Μαρτυρίου καλῶς, Εὐανθία ἀοίδιμε· ὅθεν σὺν τοῖς οἰκείοις, δοξα-
σθεῖσα συνάθλοις, πρέσβευε παρρησίᾳ, τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, δωρήσασθαι
ἡμῖν τοῖς πιστοῖς, εἰρήνην καὶ ἔλεος.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ιούδα μεγαλύνθητι, καὶ κραταιούσθω Δαυῖδ· Ἀδὰμ ἀνακαινίσθητι, καὶ
Εὐφραινέσθω Λευῖ, ἐξ ὧν μοι ἐτέχθη Χριστός. Τεῖνόν σου τὴν κινύραν,
ὑμνογράφε καὶ λέγε· Τίς ἐστιν ἡ τεχθεῖσα, ἣν καλεῖς θυγατέρα; Τροφός
ἐστι τῆς ζωῆς μου, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἰδὴ δ´. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Ρ΄ ὦμη ἀνδρισάμενοι μαρτυρικῇ, εἰδωλομανούντων ἐφαύλισας, τὴν κα-
κουργίαν, τῶν Μαρτύρων ἡ τριάς· διὸ ζωῆς ἀπέλαβες, τῆς αἰωνιζού-
σης τὴν εὐκλειαν.

Φύσεως νικήσασα πᾶσαν στοργήν, τέκνῳ καὶ συμβίῳ συνήθλησας, ὦ
Εὐανθία, μεθ' ὧν ζῶσα ἐν Ἐδέμ, τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, βλύζεις ὥσπερ
κρήνη ἀκένωτος.

Βλάστημα ὑπέρτιμον ρίζης καλῆς, διὰ μαρτυρίου τῆς πίστεως, σὺ ἐγνω-
ρίσθης, θεῖε Δημητριανέ· διὸ σε μακαρίζομεν, σὺν τοῖς Ἀθλοφόροις το-
κεῦσί σου.

Θεοτοκίον.

Ρ΄ ὕσαί με πρεσβείαις σου ταῖς μητρικαῖς, πρὸς τῶν ἐκ πανάγνων λαγό-
νων σου, σωματωθέντα, Ἀχραντε ἄνευ σποράς, κινδύνων καὶ κακώ-
σεων, νόσων πειρασμῶν τε καὶ θλίψεων.

Ἦδὴ ε΄. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Φωτὶ τῆς διδαχῆς, Κορνηλίου τοῦ Μάρτυρος, μακάριοι φωτισθέντες, τῇ ἀθλήσει τὸ σκότος, εἰδώλων διελύσατε.

Εὖ μάλα ἀληθῶς, Εὐανθία ἀνθήσασα, τοῖς ἄθλοις τοῦ μαρτυρίου, τὰς καρδίας εὐφραίνεις, τῶν πίστει ἀνυμνούντων σε.

Σὲ Δημητριάδην, εὐφημοῦμεν γηθόμενοι· Μαρτύρων γὰρ συζυγίας, μαρτυρίου τοῖς ἄθλοις, ὡραῖον ὥφθης βλάστημα.

Θεοτοκίον.

Ἰλέωσαι ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, τοῖς πόθῳ σοι ἐκβοῶσι· Χαῖρε Μῆτερ Παρθένε, τοῦ κόσμου καταφύγιον.

Ἦδὴ στ΄. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Συνδέσμῳ θείῳ τῆς πίστεως, οἱ Μάρτυρες Χριστοῦ συνδεόμενοι, πλάτης ἐλύσατε, εἰδωλικῆς τὴν παράταξιν, καὶ οὐρανόθεν στέφη, νίκης ἐδέξασθε.

Ἀρχῆς γῆινου τὴν εὐκλειαν, πανσόφως εἰς οὐδὲν λογισάμενος, Μάρτυς Δημήτριάδην, διὰ θανάτου ἀπέλαβες, τῆς βασιλείας δόξαν, τὴν ἀτελεύτητον.

Λιμῶ καὶ δίψει ἀθλήσασα, τῆς βρώσεως εἰς κόρον γεγένησαι, Θεοῦ τῆς χάριτος, συνδαιτυμόνας σου ἔχουσα, τὸ τέκνον Εὐανθία, καὶ τὸν ὁμόζυγον.

Θεοτοκίον.

Λαὸν Παρθένε τῆς χάριτος, διάσωζε εὐχαῖς σου καὶ φύλαττε, πόθῳ σοι ψάλλοντα· Χαῖρε Θεὸν ἡ κυήσασα, καὶ πάλιν μετὰ τόκον, Παρθένος μέινασα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡς ἀγρευθέντες πανοικεῖ τῷ Κυρίῳ, τοῦ Κορνηλίου διδαχῆς τῇ σαγήνῃ, τὰ ἄθλα ἐμιμήσασθε πανεύφημοι αὐτοῦ, καὶ Χριστὸν κηρύξαντες, ἐναντίον τυράννων, λιμοθνεῖς ἐδέξασθε, τὸ μακάριον τέλος. Ὅθεν αἰτεῖσθε πᾶσι τοῖς πιστοῖς, τῆς αἰωνίου ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Ὁ Οἶκος.

Φωνῇ σαγηνευθέντες, καὶ θαύμασι ζωγρηθέντες, Κορνηλίου τοῦ Ἑκατοντάρχου, καὶ πόθῳ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, θελχθέντες τὴν διάνοιαν, πλοῦτον, δόξαν καὶ βίον ἅπαντα, ἐμφρόνως ἐμισήσατε, καὶ τῷ Εὐαγγελίῳ ὑπετάγητε· πυρὶ ἀγάπης δὲ θεϊκῆς, τὰς καρδίας φλεγόμενοι, ἀλλήλων τῶν εἰς Χριστὸν πόθον ἐξήψασθε, καὶ μαρτυρίου τὸν δρόμον ἐπορεύθητε, καλλίνικοι τῆς εὐσεβείας Μάρτυρες, Δημήτριε καὶ Εὐανθία, σὺν Δημητριανῷ τῷ παμφιλτάτῳ υἱῷ. Ὅθεν ἄρτολιμῷ τελειωθέντες, τοῦ οὐρανίου δείπνου ἡξιώθητε, ἐν ᾧ τῆς δεσποτικῆς χαρᾶς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις ἀπολαύοντες, ἐξαιτεῖσθε ἐν παρρησίᾳ, τοῖς τελοῦσι τὴν μνήμην ὑμῶν, τῆς αἰωνίου ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Μηνολόγιον.

Τῇ ΙΑ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς (Σεπτεμβρίου), Μνήμη τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Εὐανθίας καὶ τῶν σὺν αὐτῇ, ἥτοι Δημητρίου τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ Δημητριανοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτῶν.

Στίχοι.

Ἄγχουσιν οἱ τρεῖς ἄρτολιμῷ γεννάδες,
Ἄρτους τὸν αἰτήσαντα δεῖξαι τοὺς λίθους.

Ἔτεροι.

Εὐανθοῦσα πέφηνας γυνὴ τοῖς ἄθλοις,
Μαρτυρίου πνέουσα ὁσμὴν τὴν θείαν.
Ἐνδεκάτῃ λιμῷ ἔθανε Μαρτύρων τριάς κλυτή.

Συναξάριον.

Τὰ περὶ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τούτων εὐρίσκομεν ἐν τῷ Συναξαρίῳ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τοῦ Ἑκατοντάρχου. Ὁ Δημήτριος ἦν ἄρχων τῆς πόλεως Σκεψέων ἢ Σκήψεως τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μέγα κατὰ τῶν Χριστιανῶν φρυσσόμενος, ὅστις συλλαβὼν τὸν Ἅγιον Κορνήλιον ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν ἵνα προσφέρῃ θυσίαν τοῖς εἰδώλοις, οὗτος δὲ εὐξάμενος ἐν αὐτῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἄρχοντος καὶ τοῦ ἐπὶ τῇ θυσίᾳ συναθροισθέντος λαοῦ. Ἐξελθόντων δὲ αὐτῶν ἐγένετο σεισμός μέγας καὶ καταπεσόντος τοῦ εἰδωλείου κατεπλακώθησαν ἐν αὐτῷ Εὐανθία ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρχοντος καὶ Δημητριανὸς ὁ υἱὸς αὐτῶν, οἵτινες καὶ ἔκραζον κάτωθεν τῶν ἐρειπίων ἐπικαλούμενοι τὸν Ἅγιον

Κορνήλιον, ὅστις ἐξαγαγὼν αὐτοὺς ζῶντας μετέστρεψε τὸν τε Δημήτριον καὶ τὴν Εὐανθίαν σὺν τῷ υἱῷ αὐτῶν εἰς τὴν πρὸς Χριστὸν πίστιν, ἦν καὶ κηρύττοντες οἱ μακάριοι συνελήφθησαν ὑπὸ τῶν εἰδωλολατρῶν καὶ μὴ θύσαντες τοῖς εἰδώλοις ἐξεμέτρησαν μαρτυρικῶς τὸ ζῆν λιμῷ τελειωθέντες.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Στίχοι.

Καὶ σχῆμα καὶ νοῦν ἀρρένοϊ Θεοδώρα,
Καὶ τὸν μέγαν νοῦν αἰσχύνει πρὸ τοῦ τέλους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνου τοῦ μαγείρου.

Στίχοι.

Φερωνύμως πέπλησαι τῆς Παραδείσου,
Εὐφροσύνης, Μάγειρε, ταῖς ἀρεταῖς σου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων, Διοδώρου, Διομήδους καὶ Διδύμου.

Στίχοι.

Διόδωρος μᾶστιξι σὺν τοῖς συνάθλοις,
Τὴν σάρκα δόντες, μαστιγοῦσι τὴν πλάνην.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Μνήμη τῆς Ἀγίας Μάρτυρος, Ἰας, πρεσβύτιδος τὴν ἡλικίαν.

Στίχοι.

Ὅσμην μύρων ἔπνευσεν ἡ Μάρτυς, Ἰα,
Ἐρυθροβαφῶν αἱμάτων ἀτμοπνόων.
Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἦδὴ ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τοῦ Κορνηλίου, ὡς σοφισθέντες ῥήμασιν ἱεροῖς, Μάρτυρες μιᾷ ἐν γνῶμῃ, ἀρτολιμῷ, ἐνηθλήσατε κραυγάζοντες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Λιμοκτανθέντες, διὰ τὸν Ἄρτον Μάρτυρες τῆς ζωῆς, ἐν τῆς βασιλείας Δείπνῳ τῷ μυστικῷ, ἀνεκλίθητε κραυγάζοντες· Εὐλογημένος εἶ, ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Γεωργηθεῖσα, ἐν τῇ ἀθλήσει ὅλη ὡς γῆ καλή, Μάρτυς Εὐανθία ἄνθη, τὰ τῆς ζωῆς, φερωνύμως ἀνεβλάστησας, εὐωδιάζουσα, τῶν εὐσεβῶν τὸ πλήρωμα ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Λαὸν Παρθένε, τῶν Ὁρθοδόξων σκέπε ἐν πειρασμοῖς, φέρουσα ἀεὶ δέ-
 ῃσεις ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐκ καρδίας σοι κραυγάζοντος· Εὐλογημένη σύ, ἐν
 γυναιξὶ Πανάχραντε Δέσποινα.

Ἦδὴ η΄. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Τοῦ Χριστοῦ τῶν παθῶν κοινωνήσαντες, ἐν φρονήσει μιᾷ οἱ τρεῖς Μάρ-
 τυρες, αὐτῷ νῦν συμπαρίστασθε, ἐν ὑψίστοις βοῶντες· Πάντα τὰ
 ἔργα εὐλογεῖτε, ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῷ Χριστῷ πανοικεὶ ἐδουλώθητε, καὶ ἀθλήσει αὐτὸν ἐδοξάσατε, τυ-
 ραννικὴν αὐθάδειαν, μηδαμῶς πτοηθέντες· ὅθεν τῆς δόξης, Ἀθλοφό-
 ροι τῆς ἁνῶ ἐτύχετε.

Εὐανθία τερπνῶς εὐανθήσασα, ἐν τῇ πίστει Χριστοῦ τοῦ Δεσπότη σου,
 μαρτυρικῇ ἀνδρείᾳ σου, σὺν παιδὶ καὶ συνεύνω, αὐτὸν δυσώπει, τὴν
 εἰρήνην τῷ κόσμῳ δωρήσασθαι.

Θεοτοκίον.

Ὅτι τὴν σάρκα λαβὼν ἐξ αἱμάτων σου, σωτηρίαν ἡμῖν ἐδωρήσατο, ὃν
 εὐλογοῦντες κράζομεν, σοὶ τῇ μόνῃ Παρθένῳ· Χαίρε Μαρία, οὐρανῶν
 τε καὶ γῆς ἡ βασίλισσα.

Ἦδὴ θ΄. Λίθος ἀχειρότητος.

Υμνοῖς τὴν καλὴν συζυγίαν, τῶν πανενδόξων Ἀθλοφόρων, δεῦτε εὐφη-
 μήσωμεν πόθῳ, ὅτι τυράννων, καταβαλόντες θράσος, τὴν πίστιν
 ἐστερέωσαν, καὶ τὴν εὐσέβειαν ἐκράτουναν.

Εἶδη πολυτρόπων βασάνων, καθυπομείναντες γενναίως, καὶ λιμῶ σὺν Δίψῃ θανόντες, κληρονομίαν, ἐν οὐρανίοις δόμοις, Ἀγίων τὴν ἀπόλαυσιν, Μάρτυρες ἔνδοξοι ἐσχήκατε.

Μάρτυς θαυμαστὴ Εὐανθία, σὺν Δημητρίῳ τῷ συνεύνῳ, καὶ τῷ Ἀθλοφόρῳ βλαστῷ σου, ἐκδυσωπεῖτε, τὴν ἐν Τριάδι μίαν, Θεότητα μακάριοι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῆς κολάσεως.

Θεοτοκίον.

Υῖμους ἐκ βαθέων καρδίας, προσφέρονέν σοι Θεοτόκε, ὅτι ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων, Πατὴρ τὸν Λόγον, ὑπερφυῶς τεκοῦσα, ἐρῥύσω τοῦ Προπάτορος, τῆς καταδίκης τὸ ἀνθρώπινον.

Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Δημήτριον τιμήσωμεν, καὶ Εὐανθίαν σήμερον, σὺν τῆς αὐτῶν συζυγίας, βλαστῷ τῷ τιμιωτάτῳ· Χριστὸν γὰρ ἀγαπήσαντες, καὶ λιμοθνεῖς ἀθλήσαντες, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσι, τῶν ἐκτελούντων ἐκ πόθου, αὐτῶν τὴν ἔνδοξον μνήμην.

Ἔτερον. Ἐν πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Τῆς πίστεως τῇ μυστικῇ, εὐανθία κομῶσα, Μαρτύρων εἰς τὸ στάδιον, Εὐανθία εἰσῆλθες, καὶ ῥώμῃ τῆς εὐσεβείας, ἐν αὐτῷ ἐμπρέψασα, ἀξίως ἐστεφανώθης· ὅθεν πρέσβευε ἀεὶ, τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν σὲ πιστῶς εὐφημούντων.

Τῆς Ἑορτῆς. Ὅμοιον.

Ἐκ τῆς ἀκάρπου σήμερον, Ἄννης ἄνθος προῆλθεν, ἡ Θεοτόκος ἅπαντα, εὐωδίας ἐνθέου, πληροῦσα πέρατα κόσμου, καὶ χαρᾶς αἰδίου, ἐμπιπλῶσα τὴν κτίσιν, ἣν ὑμνοῦντες ἀξίως, εὐφημήσωμεν ὡς οὖσαν, τῶν γηγενῶν ὑπερέραν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Ἰστώμεν στίχ. δ' καὶ ψάλλομεν τὰ κάτωθι Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τῶν Μαρτύρων τιμήσωμεν, τὴν τριάδα ἐν ἄσμασι, φιλεόρτων σήμερον τὰ συστήματα, σὺν Εὐανθίᾳ Δημήτριον, καὶ τούτων τὸ βλάστημα, θεῖον Δημητριανόν, τοὺς συμφώνως ἀθλήσαντας, καὶ αἰσχύναντας, δυσμενῶν παρατάξεις ἀοράτων, τῇ δυνάμει τοῦ Σωτῆρος, καὶ Λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Φωτισθέντες τοῖς ῥήμασι, Κορνηλίου τοῦ Μάρτυρος, καὶ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἐφαψάμενοι, ἡ Εὐανθία ἡ ἔνδοξος, ὁ θεῖος Δημήτριος, καὶ ὁ Δημητριανός, ἡ τριάς ἡ θεόκλητος, ἐπορεύθησαν, μαρτυρίου τὸν δρόμον καὶ εἰς πλάτος, τῆς ἀφθάρτου βασιλείας, στεφανηφόροι κατέπαυσαν.

Τὸν Χριστὸν ἀγαπήσαντες, καὶ τὸν κόσμον μισήσαντες, πανοικεῖ ἐδράμετε πρὸς τὸ στάδιον, τοῦ μαρτυρίου τῆς πίστεως, ἐν ᾧ ἀριστεύσαντες, κατ' ἐχθρῶν τῶν δυσμενῶν, παμμακάριστοι Μάρτυρες, ἀπολαύσεως, ἀθανάτου ἐκτήσασθε τὴν χάριν, καὶ παρέστητε ἐν δόξῃ, τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων.

Τοῦ Σωτῆρος τῆς πίστεως, κορεσθέντες τῇ χάριτι, λιμοθνεῖς μετέβητε πρὸς τὴν ἄπονον, τῆς Βασιλείας ἀπόλαυσιν, καλλίνικοι Μάρτυρες, καὶ τοῦ δείπνου τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς ἡξιώθητε, ἱκετεύοντες, τὸν Δεσπότην τοῦ κόσμου παρρησίᾳ, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων, ὑμῶν τὴν ἔνδοξον ἄθλησιν.

Δόξα. Ἦχος α'.

Ε'νδεδυμένοι τὸν Χριστόν, ἐν σταδίῳ τὸν ἐχθρὸν ἐγυμνώσατε, καὶ διὰ πίστεως αὐτὸν ἐθριαμβεύσατε, Δημήτριε καὶ Εὐανθία, ἡ καλὴ τῶν Μαρτύρων συζυγία, σὺν Δημητριανῷ τῷ τιμίῳ βλαστῷ· διὸ τῶν στεφάνων τὰ κάλλη, παρὰ Κυρίου ἐπλάκησαν ὑμῖν, καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν, τὸ πλήρωμα ἀπεδόθη, παρὰ τοῦ ἐν Τριάδι προσκυνουμένου Θεοῦ. Αὐτῷ οὖν πρεσβεύετε, ἐν παρρησίᾳ δεόμεθα, δωρήσασθαι τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. *Τῆς Ἑορτῆς. Ὁ αὐτός. Στεφάνου Ἀγιοπολίτου.*

Η ἀπαρχὴ τῆς ἡμῶν σωτηρίας, λαοὶ σήμερον γέγονεν· ἰδοὺ γὰρ ἡ προορισθεῖσα ἀπὸ γενεῶν ἀρχαίων, Μήτηρ καὶ Παρθένος, καὶ δοχεῖον Θεοῦ, ἐκ στερείρας γεννηθῆναι προέρχεται· ἄνθος ἐκ τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἐκ τῆς ρίζης αὐτοῦ ῥάβδος ἐβλάστησεν. Εὐφραινέσθω Ἀδὰμ ὁ προπάτωρ, καὶ ἡ Εὐὰ ἀγαλλιάσθω χαίρουσα· ἰδοὺ γὰρ ἡ οἰκοδομηθεῖσα ἐκ πλευρᾶς τοῦ Ἀδὰμ, τὴν θυγατέρα καὶ ἀπόγονον, μακαρίζει ἐμφανῶς· Ἐτέχθη μοι γὰρ φησι λύτρωσις, δι' ἧς ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ Ἄιδου ἐλευθερωθήσομαι. Ἀγαλλιάσθω ὁ Δαυῖδ κρούων τὴν κινύραν, καὶ εὐλογεῖτω τὸν Θεόν· ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος πρόεισιν ἐκ πέτρας ἀγόνου, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τὰ Ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστολον ζητεῖ τῇ β' Σεπτεμβρίου καὶ Εὐαγγέλιον τῇ κστ' Ὀκτωβρίου, ἐν τῇ Μνήμῃ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου.

Κοινωνικόν.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος. Ἀλληλούϊα.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῶν Μαρτύρων τριάς κλυτὴ, ὡς πανοικεσία, τοῦ Σωτῆρος παν-
Λευκλεῆς· χάριν οὖν αἰτεῖσθε, τοῖς πόθῳ εὐφημοῦσιν, τοῦ θείου μαρ-
τυρίου, ὑμῶν τὰ τρόπαια.

Στίχοι.

Κυρίλλου Ῥόδου τῆς ποιμένης Ποιμενάρχου,
Τριάς Μαρτύρων τοὺς ὕμνους τούσδε δέχου.

Ἀρχιμανδρίτου ΑΝΤΙΠΑ

Καθηγουμένου καὶ Πατριαρχικοῦ Ἐξάρχου Πάτμου

Η ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΥΡΙΛΛΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ¹

Ἀποτελεῖ στ' ἀλήθεια ιδιαίτερη τιμή, ἀλλὰ καὶ μεγάλη πρόκληση γιὰ τὴν ταπεινότητά μου ἡ παρουσίαση σήμερα στοιχείων τῆς μεγάλης θεολογικῆς παρακαταθήκης τοῦ ἱεροῦ πατρὸς Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, καὶ συγκεκριμένα τῆς Χριστολογίας του, στοὺς βασικοὺς ἄξονες τῆς ὁποίας στηρίχθηκε, πέρα ἀπὸ τὴν Γ', καὶ ὁ Ὅρος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν ἀποκρυστάλλωση τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Χρήσιμο ὅμως θὰ ἦταν, προτοῦ ἐπιχειρήσουμε τὴν ἐξέταση αὐτῆς καθ' αὐτὴν τῆς δογματικῆς του διδασκαλίας, νὰ γίνῃ μιὰ σύντομη ἀναφορά στὸ ἱστορικὸ καὶ θεολογικὸ πλαίσιο τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ Πατρός. Γεννημένος στὰ τέλη τοῦ 4ου μ.Χ. αἰῶνα ὁ Κύριλλος εἰσῆλθε ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία στὰ ἐκκλησιαστικά, λόγῳ καὶ τῆς συγγένειάς του μὲ τὸν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Θεόφιλο, τὸν ὁποῖο καὶ διαδέχτηκε, παρὰ τὶς ἔντονες ἀντιρρήσεις, τόσο τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, ὅσο καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἡ συμβολὴ του γιὰ καταλλαγὴ καὶ εἰρήνευση στὴ χειμαζόμενη τότε Ἀλεξανδρινὴ Ἐκκλησία, ἀφενὸς λόγῳ τῶν Νοβατιανῶν ἐρίδων καὶ ἀφετέρου τῶν Ἰουδαίων τῆς πόλης, ἦταν μεγάλη, παρόλες τὶς μομφές ποὺ διατυπώθηκαν γιὰ τὸν ἐκρηκτικὸ του χαρακτήρα. Ἀξίζει ἐν προκειμένῳ νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι ἡ περίοδος αὐτὴ χαρακτηρίζεται, ὅπως χαρακτηριστικὰ ὑπογραμμίζει καὶ ὁ Παν. Χρήστου στὴν Πατρολογία του, ἀπὸ τὴν ἐργώδη προσπάθεια τῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας νὰ καλύψουν τὶς ἀνάγκες ἐνὸς ὀργανισμοῦ αὐξανόμενου

1. Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα στὸν Ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ρόδου κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία τῆς 18ης Ἰανουαρίου 2009, κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Μνήμης τῶν Ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.

συνεχώς, ό όποίος μόλις είχε έξέλθει από έναν πόλεμο 300 περίπου έτών². Είναι ή περίοδος πού ή Έκκλησία έχει βρει την θέση της στην Πολιτεία και έχει κατανοήσει την ιστορική αποστολή της, ως θεανθρώπινος θεσμός. Στο πλαίσιο αὐτῆς τῆς ἀναζήτησης ζητούμενο ἦταν καί ή δογματική κατοχύρωση, ἔναντι τῶν ποικίλων αἱρέσεων, πού προκύπτουν ἀπό την ἔλλειψη ἐπίσημης δογματικῆς διδασκαλίας. Ἄλλως εἶπεῖν, εἶχε πλέον ώριμάσει ό καιρός γιά την θεωρητική ἔκφραση τοῦ δόγματος, τό όποίο ἔως τότε βίωνε ή Έκκλησία ως «σῶμα Χριστοῦ»³.

Τήν ἀνάγκη αὐτή κατανοῶντας ό Ἅγιος Κύριλλος, εἶχε ἀπό τὰ νεανικά του χρόνια ἀσχοληθεῖ μέ τή μελέτη δογματικῶν θεμάτων, ἰδιαίτε- ρως δέ μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου στό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ἀφορμή πάντως γιά τή συστηματική ἐνασχόλησή του μέ τό Χριστολο- γικό Δόγμα στάθηκε ή ἀναστάτωση, πού προκλήθηκε ἀπό τήν αἵρετική διδασκαλία τοῦ Νεστορίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, σύμ- φωνα μέ τήν όποία ή ἔνωση τῶν δύο φύσεων στό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔγινε «κατά συνάφειαν», δίνοντας ἔτσι στην ἐνανθρώπηση ήθικό χα- ρακτήρα καί ἀποκλείοντας τήν ὑποστατική ἔνωση. Ἀπόρροια τῆς κα- κοδοξίας αὐτῆς ἦταν ή διδασκαλία, πῶς ή Παναγία γέννησε τόν Χριστό, αὐτόν δηλαδή πού μπόρεσε, χάρις στην ήθική του τελειότητα, νά ἐνώσει «κατά συνάφεια» τίς δύο φύσεις (θεϊκή-ἀνθρώπινη) καί ὄχι αὐτόν, πού γεννήθηκε θεάνθρωπος, ἐνώνοντας ὑποστατικῶς τίς δύο φύσεις σέ ἕνα Πρόσωπο. Συνεπῶς ή Παναγία ἀποκαλοῦνταν «Χριστοτόκος» ἀπό τό Νεστόριο καί τοὺς ὀπαδούς του, ἀντί «Θεοτόκος», ὅπως δηλαδή εἶχε κα- θιερωθεῖ ν' ἀποκαλεῖται ή Παναγία⁴ ἤδη ἀπό τόν 3ο μ.Χ. αἰῶνα.

Ἐπόμενο ἦταν ή κακοδοξία αὐτή νά ἐξαγριώσει τόν Χριστεπώνυμο λαό τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μιᾶς πόλης πού εὐλαβοῦνταν ἰδιαίτε- ρως τό πρόσωπο τῆς Παναγίας. Ἐξαπολύοντας καταρχήν Ἐγκύκλιο πρὸς τό ποιμνιό του ό Ἅγιος Κύριλλος, μέ τήν ἀναίρεση τῶν Νεστοριανικῶν κα- κοδοξῶν τό 429, καλεῖ μέ φιλάδελφο πνεῦμα τόν Νεστόριο σέ διάλογο, πρὸς ἐπίλυση τῆς προκύψασας ἀναστάτωσης. Μετά τήν ἄρνηση τοῦ

2. Παν. Χρήστου, «Ἑλληνική Πατρολογία», Ἐκδ. Κυρομάνος Θεσ/νίκη 1994, τόμ. Α' σελ. 192.

3. Κορ. Α' ιβ, 27.

4. Ἀναφορά στὸν ὄρο «Θεοτόκος» γίνεται πρώτη φορά ἀπό τὸν Ὀριγένη. Στούς Συγ- γραφεῖς τοῦ 4ου αἰ. ή χρησιμοποίηση τοῦ ὄρου γίνεται ὅλο καί πιό συχνή. Ἔτσι ἀπαντᾶ στοὺς Ἀλέξανδρο Ἀλεξανδρείας, Εὐσέβιο Παμφίλου, Μ. Ἀθανάσιο, Καππαδόκες Πατέ- ρες, ἀλλὰ καί στοὺς αἵρετικούς Ἄρειο καί Εὐνόμιο. Χρυσ. Σταμούλη, «Θεοτόκος καί Ὁρθόδοξο Δόγμα», Ἐκδ. Τὸ Παλίμψηστον, Θεσ/νίκη 1996, σελ. 161-3.

Νεστορίου ό Κύριλλος θά ζητήσει τή συνδρομή του Πάπα Ρώμης Καιλεστίνου, ό όποιος τό 430 συγκαλεϊ Σύνοδο στη Ρώμη, καταδικάζοντας τή διδασκαλία του Νεστορίου. Ή καταδίκη αυτή από τον Πάπα θ' αφήσει αδιάφορο τό Νεστόριο, ό όποιος συνέχιζε νά διαδίδει τίς πλάνες του. Έφόσον πλέον οί προσπάθειες για ήπια επίλυση τών διαφορών έχουν ναυαγήσει, ό Κύριλλος έκθέτει τήν κατάσταση στον αυτοκράτορα Θεοδοσίο, πείθοντάς τον νά συγκαλέσει Οίκουμενική Σύνοδο. Για τήν αναγκαιότητα μιās τέτοιας λύσης θά συμφωνήσει και ό Πάπας Καιλεστίνος, ό όποιος στέλνει αντιπροσώπους.

Ή διεξαγωγή τής Συνόδου αποφασίζεται νά γίνει στην Έφεσο τό καλοκαίρι του 431. Μέσα σέ φορτισμένο και ταραχώδες κλίμα όλοκληρώνονται οί έργασίες τής Συνόδου, στις όποιες δέν έλαβαν μέρος ούτε ό Νεστόριος, ούτε ό ύποστηρικτής του, Ίωάννης Άντιοχείας. Στη Σύνοδο αυτή, τήν Γ' Οίκουμενική, αναθεματίστηκαν οί κακοδοξίες του Νεστορίου και ό ίδιος καθαιρέθηκε. Άξίζει έν προκειμένω νά υπογραμμίσουμε τήν πρακτική τής Όρθόδοξης Έκκλησίας νά αναθεματίζει διδασκαλίες και όχι πρόσωπα. Δύο χρόνια αργότερα τίς αποφάσεις τής Γ' Οίκουμενικής Συνόδου θά δεχτεί και ό Ίωάννης Άντιοχείας, προσυπογράφοντας τά Χριστούγεννα του 433 μαζί με τον Κύριλλο ένα κείμενο, πού στην Έκκλησιαστική Γραμματεία θά μείνει γνωστό ως «*Εκθεις πίστεως τών Διαλλαγών*» και θά σηματοδοτήσει τον τερματισμό τής αντιπαράθεσης τών δύο Σχολών Άλεξανδρείας-Άντιόχειας.

Ή σφοδρή αυτή θεολογική έριδα με τίς Νεστοριανικές κακοδοξίες στάθηκε ή άφορμή για τήν ένδελεχέστερη ένασχόληση του Κυρίλλου Άλεξανδρείας με τό Πρόσωπο του Χριστού και τή διατύπωση όλοκληρωμένης τής Χριστολογίας του. Όπως ήδη αναφέραμε τό θέμα άπασχολούσε ήδη τον Άλεξανδρινό ιερό Πατέρα και πρό του Νεστορίου. Ή Χριστολογία του όμως κινούνταν στο πλαίσιο τών έννοιών «*Λόγος-Σάρξ*», χωρίς νά γίνεται αναφορά στην ψυχή του Χριστού. Σύμφωνα μάλιστα με αρκετούς μελετητές, σ' αυτή τή φάση ό Κύριλλος, αντιμετώπιζοντας ύποβόσκουσες ακόμα στην εποχή του αντιλήψεις του Άπολλιναρίου, στην ουσία επαναδιατυπώνει θέσεις του Μ. Άθανασίου⁵.

Στην πορεία όμως οί Νεστοριανικές προκλήσεις θά τον αναγκάσουν νά καταστήσει τήν Χριστολογία του έκτενέστερη και διεισδυτικότερη. Όριμότερος τώρα ό Κύριλλος θά δώσει έμφαση στην ένότητα του προ-

5. Χρυσ. Σταμούλη, «*Κυρίλλου Άλεξανδρείας, Περί τής Ένανθρωπήσεως του Μονογενοϋς*», Έκδ. Το Παλίμψηστον Θεσ/νίκη 1998, σελ. 71.

σώπου τοῦ Χριστοῦ καὶ στὴν ταυτότητά του μὲ τὸν Θεὸ Λόγο μετὰ τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωση τῶν δύο φύσεων, διὰ τῆς ὁποίας μεταβιβάζονται οἱ σωτηριώδεις ἐνέργειες τοῦ Λόγου στὴν ἀνθρώπινη φύση, μέσῳ τῆς μυστηριακῆς μετοχῆς τοῦ ἀνθρώπου. Συνδέοντας στενὰ τὴν Χριστολογία του μὲ τὴν Σωτηριολογία τῆς Ἐκκλησίας θὰ καταδικάσει τὴν ἡθικὴ, τὴν «κατ' εὐδοκίαν» ἔνωση, ποὺ δίδασκε ὁ Νεστόριος, ἐπειδὴ μιὰ τέτοια ἔνωση θὰ ἀπέκλειε τὴν μετοχὴ τοῦ ἀνθρώπου στὶς σωτηριώδεις θεῖες ἐνέργειες καὶ θὰ ὑποβίβαζε τὴν ἐνανθρώπηση τοῦ Χριστοῦ δίνοντάς της ἡθικὸ περιεχόμενο. Σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸν Κύριλλο εἶναι ἡ σωτηρία καὶ ἡ θέωσή του καὶ ὄχι ἡ μεταστροφή του ἐπὶ τὸ ἡθικότερον.

Μυστήριό λοιπὸν μέγα κατὰ τὸν Κύριλλο, ὅπως καὶ γιὰ τοὺς Καππαδόκες Πατέρες, δὲν εἶναι μόνο τὸ ἄκτιστο καθαυτό, ἀλλὰ καὶ ἡ σχέση του μὲ τὸ κτιστὸ στὴν σάρκωση τοῦ Λόγου. Ἔτσι, ἐνῶ συχνὰ χρησιμοποιοῖ τὸ παράδειγμα τῆς ἔνωσης σώματος καὶ ψυχῆς, γιὰ νὰ δηλώσει τὸν τρόπο, μὲ τὸ ὁποῖο ἀντιλαμβάνεται τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωση θεοῦ καὶ ἀνθρωπίνου στὸ Πρόσωπο τοῦ Λόγου, θὰ τονίσει ὅτι ἡ ἔνωση αὐτὴ ἔγινε «ἀφράστως τε καὶ ἀπερινοήτως»⁶.

Τέλος, ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς Χριστολογίας του θ' ἀποτελέσει ὁ τονισμὸς τῆς σημασίας τοῦ προσώπου τῆς Παναγίας «δι' ἧς ἀγιάζεται πᾶσα κτίσις..., δι' ἧς τὸ ἐκπεσὸν πλάσμα εἰς οὐρανοὺς ἀναγάγεται»⁷. Ὑπερθεματίζοντας τὸν ρόλο τῆς Παναγίας θὰ τὴν ὀνομάσει «Ὑπουργόν» στὸ σχέδιο τῆς Θείας Οἰκονομίας ὡς τὸ κορυφαῖο παράδειγμα Ὑπακοῆς στὸ Θεῖο Θέλημα, ἐφόσον μπόρεσε, ὄντας σὲ μεταπτωτικὴ κατάσταση καὶ φέρουσα «σάρκα ἁμαρτίας», νὰ πεί τὸ Ναὶ ἐκεῖνο, ποὺ δὲν εἶπε ἡ Εὐὰ στὴν παραδείσια κατάσταση. Ἐπίσης ἐξάγει τὸν ρόλο καὶ τὴν ἀγιότητά της ὀνομάζοντάς την «Θεοτόκο», ἐκφράζοντας τὴν Ὁρθὴ Πίστη καὶ σταθερὴ συνείδηση τῆς Ἐκκλησίας ἤδη ἀπὸ τὸν 3ο μ.Χ. αἰῶνα. Δὲν θὰ παραλείψει μάλιστα νὰ τονίσει, πῶς ὁ ὅρος «Θεοτόκος» δὲν εἶναι προσθήκη στὴ Διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ Βιβλικὴ παρακαταθήκη⁸.

Συνοψίζοντας, ὀφείλουμε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη νὰ διατρανώσουμε τὴν τιμὴ τοῦ ἑορταζομένου Ἀγίου καὶ τῆς μεγάλης θεολογικῆς του παρακαταθήκης. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἐξάρουμε τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διατύπωση θεολογικῶν ἀληθειῶν ἀπὸ τὸν ἱερὸ Πατέρα μὲ τέτοιο ὀρθόδοξο, διεισδυτι-

6. PG 77, 45B.

7. PG 77,992BC.

8. PG 77,176CD.

κό, λεπτομερή και λεβέντικο τρόπο έγινε σέ μιὰ ἐποχή πού, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, ἡ δογματική κατοχύρωση ἦταν ζητούμενο γιά τὴν Ἐκκλησία καὶ πρὸς τοῦτο ἡ συνεισφορά του ἦταν τεράστια δεδομένου ὅτι, ἐκτὸς τῆς Γ΄, καὶ ὁ Ὅρος τῆς Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἔχει σαφῆ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν Κυρίλλεια Χριστολογία⁹. Τέλος, ἡ σταθερότητά του στὴν ὀρθόδοξη Διδασκαλία, ἡ ὁποία πῆγαζε ὄχι ἀπὸ τὴν ἐμμονή του στὴν καθιερωμένη καὶ στατική θεολογικὴ ὀρολογία, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξο βίωμά του, ἄς ἀποτελέσει παράδειγμα γιά ὅλους τοὺς θεολογοῦντες τῆς ἐποχῆς μας.

Βιβλιογραφία

- ♦ Migne P.G., τόμ. 77.
- ♦ Γεωρ. Μαρτζέλου, «Γένεση καὶ πηγές τοῦ Ὁρου τῆς Χαλκηδόνας». Ἐκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη 1986.
- ♦ Τοῦ Ἰδίου, «Ἡ Χριστολογία τοῦ Βασιλείου Σελευκείας καὶ ἡ οἰκουμενικὴ σημασία της», Ἐκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη 1994.
- ♦ Δημ. Τσάμης, «Ἐκκλησιαστικὴ Γραμματολογία», Θεσ/νίκη 1996.
- ♦ Παν. Χρήστου, «Ἑλληνικὴ Πατρολογία», Ἐκδ. Κυρομάνος, Θεσ/νίκη 1994, τομ. Α΄.
- ♦ Χρυσ. Σταμούλης, «Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας, Περὶ τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς», Ἐκδ. Τὸ Παλίμψηστον, Θεσ/νίκη 1998.
- ♦ Τοῦ Ἰδίου, «Θεοτόκος καὶ Ὁρθόδοξο Δόγμα», Ἐκδ. Τὸ Παλίμψηστον, Θεσ/νίκη 1996.

⁹ Γεωρ. Μαρτζέλου, «Γένεση καὶ πηγές τοῦ Ὁρου τῆς Χαλκηδόνας», Ἐκδ. Πουρναρά, Θεσ/νίκη 1986, σελ. 197.

ΜΕΡΟΣ Γ΄
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΗΜΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΡΟΔΟΥ ΚΥΡΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

 ό απόγευμα της Τετάρτης 22 Σεπτεμβρίου 2010, στις 03.00 μ.μ., έκοιμήθη έν Κυρίω ό Μητροπολίτης πρώην Ρόδου κυρός Απόστολος (κατά κόσμον Παναγιώτης Διμέλης) στην οίκία όπου διέμενε στην πόλη της Ρόδου.

Τό σκήνωμα τοῦ σεπτοῦ Ἱεράρχου τό ἴδιο βράδυ, στις 09.00 ᾽ μ.μ., μεταφέρθηκε στόν Καθεδρικό Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ τέθηκε σέ λαϊκὸ προσκύνημα. Μετὰ τὸ Τρισάγιον ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ρόδου κ. Κύριλλο ἄρχισε ὁλονύκτιος Ἀγρυπνία. Τὸ πρωῒ τῆς ἐπομένης, 23 Σεπτεμβρίου, τελέσθηκε ἡ Θεία Λειτουργία ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπалаίας κ. Παῖσιο.

Ἀγρυπνία τελέσθηκε καὶ τὴν ἐπόμενη νύκτα καὶ τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς, 24 Σεπτεμβρίου, ἡ Θεία Λειτουργία ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μιλήτου κ. Ἀπόστολο.

Ἡ νεκρώσιμος Ἀκολουθία ἐψάλη τὴν 11ην πρωῒνῃ τῆς Παρασκευῆς 24 Σεπτεμβρίου προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κρήτης κ. Εἰρηναίου καὶ συμμετεχόντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Περιστερίου κ. Χρυσοστόμου, Ζακύνθου κ. Χρυσοστόμου, Σύμης κ. Χρυσοστόμου καὶ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβα. Τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ ἐκπροσώπησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος καὶ τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτη Μακαριότητα, τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟ, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μπουρούντι καὶ Ρουάντας κ. Σάββας. Τὸ πένθος τῆς Ἐκκλησίας κράτησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Μιλήτου κ. Ἀπόστολος καὶ Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπалаίας κ. Παῖσιος. Παρέστησαν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν, σύσσωμος ὁ ἱερὸς Κλήρος καὶ οἱ Μοναστικὲς Ἀδελφότητες τῆς νήσου, καθὼς καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἐπικηδεῖους προσφωνήσεις ἐκφώνησαν ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Ἱερисσοῦ, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Α.Θ.Π, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ Θεοφιλέστατος ἅγιος Μπουρούντι, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Α.Θ.Μ., τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος Μιλήτου ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Σταυροπηγιακῆς καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς Ἀγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς, ὁ Νομάρχης Δωδεκανήσου, Ἀρχων Καστρίντσιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, κ. Ἰωάννης Μαχαιρίδης, ὁ Δήμαρχος Ροδίων κ. Χατζῆς Χατζηευθυμίου, ὁ Δήμαρχος Ἀρχαγγέλου Ρόδου, γεννέτειρας τοῦ μεταστάντος, κ. Ἀλέξανδρος Παπουρᾶς, καὶ ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἰωάννης Χαλκιᾶς, Γενικὸς Ἀρχιερατικὸς Ἐπίτροπος, ἐκ μέρους τοῦ ἱεροῦ Κλήρου. Τὸν ἐπικήδειο Λόγο ἐκφώνησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ρόδου κ. Κύριλλος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας ἡ σορὸς τοῦ ἐκλιπόντος Ἱεράρχου μεταφέρθηκε στὸ Δημοτικὸ Κοιμητήριο τοῦ Ταξιάρχου, ὅπου καὶ ἐνταφιάστηκε μὲ τιμὲς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτου.

Ὁ αἰόιδιμος Μητροπολίτης πρώην Ρόδου κυρὸς Ἀπόστολος γεννήθηκε τὸ 1922 στὴν κωμόπολη Ἀρχάγγελος τῆς Ρόδου. Ἀποφοίτησε ἀπὸ τὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης τὸ 1956 μὲ ἐναίσιμο ἐπὶ πτυχίῳ διατριβῇ «*Ἡ περὶ θεαμάτων διδασκαλία τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου*». Διάκονος χειροτονήθηκε τὸ 1956 ἀπὸ τὸν τότε Σχολάρχην αἰμὴνηστο Μητροπολίτη Ἰκονίου κυρὸ Ἰάκωβο. Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1964 διορίστηκε Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς Ἀγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς. Τὴν 20ῇ Νοεμβρίου 1973 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Εὐμενείας καὶ χειροτονήθηκε τὴν 25ῃ τοῦ ἴδιου μήνα στὸν Ἱερὸ Ναὸ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Σταυροδρομίου ἀπὸ τὸν αἰόιδιμο Μητροπολίτη Χαλκηδόνος κυρὸ Μελίτωνα. Τὴν 17ῃ Νοεμβρίου 1977 ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων καὶ τὴν 5ῃ Μαΐου 1988 Μητροπολίτης Ρόδου. Ἀποχώρησε τῆς ἐνεργοῦ ἀρχιερατικῆς διακονίας στίς 20 Ἀπριλίου 2004 καὶ παρέμεινε ἐφησυχάζων στὴν Ρόδο μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας του.

Τὸ Τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου τελέστηκε τὴν Κυριακὴ 31 Ὀκτωβρίου 2010 στὸν Καθεδρικὸ Ἱερὸ Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Τῆς Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημος, συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Καρπάθου καὶ Κάσου κ. Ἀμβροσίου, Μιλήτου κ. Ἀποστόλου, Τριπόλεως κ. Θεοφυλάκτου (ἐκπροσώπου τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ.κ. Θεο-

δώρου) καὶ Ρόδου κ. Κυρίλλου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας τελέστηκε τὸ μνημόσυνον προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου. Τὴν ἐπιμνημόσυνο Ὁμιλία ἐκφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Ἅγιος Ἱερισσοῦ.

Τοῦ αἰοιδίμου Μητροπολίτου πρώην Ρόδου κυροῦ Ἀποστόλου εἶη αἰωνία ἡ μνήμη. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ,
Ἀγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου
κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ, ἐκπροσώπου τῆς ΑΘ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου

«Μακάριοι οἱ νεκροὶ
οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες
ἀπ' ἄρτι. Ναὶ λέγει
τό Πνεῦμα·
ἵνα ἀναπαύσωνται
ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν·
τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν
ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν»
(Ἀποκ. ιδ' 13).

Μ ἐ αὐτὴν τὴν ἀποκαλυπτικὴν ρῆσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ὁποίαν καταγράφει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψίν του, ἀποχαιρετοῦμεν τὸν ἀείμνηστον Ἅγιον πρῶην Ρόδου κυρὸν Ἀπόστολον, κατὰ τὴν Ἐξόδιον αὐτὴν Ἀκολουθίαν, ἐκ μέρους τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τοῦ ὁποίου ἔχω τὴν σεπτὴν ἐντολὴν νὰ ἐκπροσωπῶ τὸν ἴδιον καὶ τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὴν Μαρτυρικὴν Πρωτόθρονον Ἐκκλησίαν τῆς Βασιλευούσης, τῆς μαρτυρικῆς Πόλεως τοῦ Γένους.

Ἐκφράζω καὶ καταθέτω πρὸς τούτοις, τὰς σεπτὰς συλλυπητηρίους εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ τὴν ἱερὰν συμπάθειαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἱεροῦ Φρυκτωροῦ αὐτῆς, τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, πρὸς τε τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ρόδου, τὴν ὁποίαν ὑπηρετήσεν ὁ ἀείμνηστος ἐπὶ 16 συναπτὰ ἔτη ἐπαξίως καὶ ἀποδοτικῶς, πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ἅγιον Ρόδου κ. Κύριλλον, τὸν διάδοχον τοῦ ἀειμνήστου, πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην ἅγιον Μιλήτου κ. Ἀπόστολον, τὸν διάδοχον αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Σταυροπηγιακὴν καὶ

Πατριαρχικήν Μονήν τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ συγγενεῖς αὐτοῦ, ὡς καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν τῆς τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὑπηρέτησεν ὁ ἀείμνηστος, ὡς Ἐπίσκοπος αὐτῆς. Καταθέτω τὰς εὐχὰς καὶ προσευχὰς τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως αὐτοῦ ἐν Χώρα ζώντων.

Ὁμογάλακτος ἀδελφὸς ἐκ τῆς Τροφοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἐνεμβολιάσθη ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ μυστικά καὶ μαρτυρικά σκηνώματα τῆς Μαρτυρικῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Τροφοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἀπέβη ἔκτοτε εὐλαβὴς προσκυνητὴς καὶ διάκονος καὶ συνεργὸς καὶ συμπαραστάτης ἀφοσιωμένος, ὑποβοηθῶν παντὶ τρόπῳ τε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ εἰς τὴν ἄρσιν τοῦ Μαρτυρικοῦ Σταυροῦ τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταδίδων τὴν Μαρτυρίαν αὐτῆς εἰς τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ζητούμενον, διὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἀείμνηστος προσέφερε μαρτυρίαν μεγάλην καὶ ἱερὸν παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Ἡ στήριξις δηλαδὴ καὶ ἡ ὑποστήριξις παντὶ τρόπῳ τε καὶ λόγῳ τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς πρώτου τῇ τάξει, καθὼς ὀρίζουν ἀποφάσεις Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ ἱερῶν Κανόνων τῶν Πατέρων. Καὶ τοῦτο τὸ χρέος προσήκει πρωτίστως καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ ἀείμνηστος ἔμεινε πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ ἀφοσιωμένος εἰς τὸν ἱερὸν θεσμόν τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας. Καὶ ἀφήνει ἱερὰν παρακαταθήκην χρέους καὶ τιμῆς καὶ καθήκοντος ὑπὲρ τοῦ Μαρτυρικοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ἐστήριξεν ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς παντοιοτρόπως τὴν Τροφὸν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης, καὶ παρέμεινε πάντοτε ὑπήκοος καὶ πειθαρχικὸς εἰς τὰ κελεύσματα καὶ τὰ διακονήματα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, προσφέρον ὅ,τι ἦτο ἄξιον καὶ πρέπον καὶ ἀναγκαῖον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

Ὡς Ἠγούμενος τῆς Πατριαρχικῆς Μονῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, ὑπηρέτησεν εὐόρκως εἰς τὴν καλὴν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς ἐν αὐτῇ Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, εἰς τὴν ἀναστήλωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τῶν κτιρίων καὶ εἰς τὴν διαφύλαξιν καὶ προστασίαν καὶ ἀξιοποίησιν τῆς μοναστικῆς παρουσίας, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον ὑπεισέλθῃ πολλοὶ καταπατηταί. Ἀπεκατέστησε, δι' εἰδικοῦ νόμου, τὴν Ἱερὰν Μονὴν ὡς

Πατριαρχικήν καὶ Σταυροπηγιακὴν Μονὴν καὶ τὴν ὑπήγαγε διοικητικῶς καὶ πνευματικῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐνα ἔργον δύσκολον καὶ ἐν πολλοῖς ἐπικίνδυνον, τὸ διηκόνησεν ὁ ἀείμνηστος ἐν ἀφοσιώσει πολλῇ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἡγουμένου, βοηθούμενος ἀποδοτικῶς ἀπὸ τὸ πνευματικὸν τέκνον του, τὸν νῦν Μητροπολίτην Μιλήτου κ. Ἀπόστολον, ὁ ὁποῖος διέθετε ὀξυδέρκειαν καὶ ἐτοιμότητα μεγάλην, εἰς τὸ νὰ ἀντιμετωπισθοῦν τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν συνεχείᾳ τὸν διεδέχθη ἐπαξίως εἰς τὴν Ἡγουμενίαν.

Ἐκ τῆς εὐόρκου αὐτοῦ ὑπηρεσίας καὶ διακονίας καὶ τοῦ μεγάλου ἔργου ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας Μητροπολίτης Ρόδου, ὅπου ὑπηρέτησεν εὐόρκως ἐπὶ 16 ἔτη.

Ὁ ἀείμνηστος ἐπέρασε εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἀφήνει μνήμην ἀγαθὴν. Διηκόνησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀφήνει μνήμην ἱεράν. Διηκόνησε τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ ἀφήνει μνήμην τετιμημένου καὶ ἀφοσιωμένου Ἱεράρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ὡς ἀπόφοιτος τῆς Τροφῶς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἀφήνει μνήμην εὐλαβοῦς Θεολόγου Κληρικοῦ, ὁ ὁποῖος εὐγνωμόνως ἐνατένιζε πάντοτε τὴν Τροφὸν Σχολὴν καὶ ἔτρεχε πρόθυμος εἰς τὴν βοήθειαν καὶ τὴν συμπαράστασιν αὐτῆς.

Ἐπὶ πλεόν τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκπροσωπήσεως, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐκπροσωπῶ καὶ τὴν Ἑστίαν Θεολόγων Χάλκης, κατ' ἐντολὴν καὶ παράκλησιν τοῦ Προέδρου αὐτῆς, σεβαστοῦ Καθηγητοῦ ἡμῶν κ. Βασ. Ἀναγνωστοπούλου, καὶ νὰ καταθέσω τὰ συλλυπητήρια αὐτοῦ καὶ τῶν Μελῶν τῆς Ἑστίας, τῆς ὁποίας ὁ ἀείμνηστος ὑπῆρξεν ἔνθερος ὑποστηρικτῆς καὶ συμπαραστάτης, καὶ νὰ προσφέρω τὸ μεγάλο εὐχαριστῶ καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην.

Οὕτως, κατευοδοῦμεν τὸν ἀείμνηστον Ἱεράρχην εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν του, μὲ τὰς θερμὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τῆς Μητρὸς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς Ἑστίας Θεολόγων Χάλκης καὶ προσωπικῶς, καὶ εὐχόμεθα καὶ προσευχόμεθα, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀναπαύῃ αὐτόν ἐν τῇ ἀγήρῳ μακαριότητι, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἀγίων. Ἀμήν.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
τοῦ Νομάρχου Δωδεκανήσου
κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΧΑΙΡΙΔΟΥ

σο προετοιμασμένος κι ἂν εἶσαι γιὰ τὸ ἀναπόφευκτο καὶ μοιραῖο, ὅσο κι ἂν συνειδητοποιεῖς τὸ προδιαγεγραμμένο τῆς ἀνθρώπινης ἀδυναμίας, στὸ ἄκουσμα τῆς κοίμησης τοῦ πρώην Μητροπολίτη Ἀπόστολου τὸ αἶσθημα τῆς ἀπώλειας σὲ κυριεύει.

Ἀπὸ δῶ καὶ πέρα θὰ μείνουμε μὲ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ἀνάμνηση τοῦ ἀπλοῦ καὶ προσηνῆ γέροντα, τοῦ ἀφοσιωμένου ὑπηρέτη τῆς Ἐκκλησίας μας. Εὐλογημένος νὰ προσφέρει ὡς Μητροπολίτης στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἔφερε σὲ πέρας τὸ ἔργο του μὲ σεμνότητα, καλοσύνη καὶ καθαρότητα.

Διακόνησε τὴν Ἐκκλησία μας ὡς συνετὸς ποιμένας, μὲ μιὰ στάση ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς, ποὺ ἀπὸ μόνη της ἦταν ἓνα κήρυγμα, μιὰ κατήχηση, μιὰ χριστιανικὴ διδαχὴ.

Παρὰ τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ σχήματος ποὺ ἔφερε, ἦταν πάντα ἀπλοϊκὸς καὶ ἀνθρώπινος. Τόσο, ὅσο γιὰ νὰ ἔλθει πιὸ κοντὰ στὸν συνάνθρωπο καὶ τὸν συμπατριώτη του, ποὺ εἶχε ἀνάγκη τὸν μελίχιο λόγο του. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτύπωμα, αὐτὰ εἶναι τὰ χνάρια ποὺ ἀφήνει πίσω του ὁ ἐκλιπὼν Ἱεράρχης μας. Χνάρια σὲ ἓνα μονοπάτι γιὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσουν κι ἄλλοι. Ἕνα μονοπάτι δύσκολο, μιὰ ἐπιλογὴ σκληρῆς δοκιμασίας σὲ μιὰ ἐποχὴ γενικευμένης ἀμφισβήτησης καὶ ἄρνησης, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ καχυποψία καὶ τίποτα δὲν θεωρεῖται δεδομένο.

Ὁ ἐκλιπὼν τέως Μητροπολίτης Ρόδου Ἀπόστολος ὑπέμεινε τὴν πικρία καὶ τὸν πόνο τῆς φθορᾶς γενναῖα καὶ στωικά. Ἐφυγε ὅπως ἦταν πάντα: Ἀνεξίκακος καὶ μὲ ἀξιοπρέπεια.

Ἡ Ἐκκλησία μας νοιώθει τὴν ἀπώλεια ἑνὸς σεβάσμιου διακόνου της.

Οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ πατέρες, ποὺ σήμερα τὸν συνοδεύουν, θὰ τὸν ἔχουν πάντα στὸ κομποσκοῖνι καὶ στὶς προσευχὰς τους.

Ἡ Ρόδος πενθεῖ τὸν γέροντα πνευματικὸ της πατέρα. Οἱ Ροδίτες δακρύζουν γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συμπατριώτη τους μακαριστοῦ Ἱεράρχη.

Ἡ γῆ τῆς γενέτειράς του τὸν ὑποδέχεται σήμερα ἐκεῖ ὅπου ὀφείλου-με ὅλοι νὰ σκύψουμε γιὰ ἓνα προσκύνημα, γιὰ μιὰ προσευχὴ καὶ μιὰ ἐξομολόγηση.

Αἰωνία του ἡ μνήμη...

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
 τοῦ Δημάρχου Ροδίων
 κ. ΧΑΤΖΗ ΧΑΤΖΗΕΥΘΥΜΙΟΥ

Ο ύσσωμος ὁ Ροδιακὸς λαὸς καταθέτει σήμερα βαθιὰ ὁδύνη καὶ ἄφα-
 τη θλίψη γιὰ τὴν ἐκδημία τοῦ μακαριστοῦ ἱεράρχη, πρώην μητρο-
 πολίτη μας καὶ σεμνοῦ ποιμενάρχη Ἀποστόλου.

Γέννημα θρέμμα τῆς Ρόδου ὁ κοιμηθεὶς ταπεινὸς λευΐτης ἀποτελοῦσε
 τὸν πρωτοπόρο μιᾶς γενιᾶς ροδιτῶν, ποὺ περιβλήθηκαν τὸ τιμημένο
 ράσο καὶ στρατεύτηκαν στὴν ὑπηρεσία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἀπόστολος τίμησε τὸ ράσο του ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια, ὅπως
 τὸ ἴδιο ἐξακολουθοῦν νὰ κάνουν καὶ ἄλλοι ροδίτες ἱεράρχες στὰ πέρα-
 τα τοῦ κόσμου, ἔστω κι' ἂν ὑποχρεώθηκαν νὰ διαβοῦν δύσκολες ἀτρα-
 πούς. Ἀλλὰ αὐτὰ ἀνήκουν στὰ ἀνθρώπινα, ποὺ ἡ ζωὴ κατατάσσει στὰ
 μάταια καὶ ἐφήμερα. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς εἴμαστε ὑπερήφανοι γιὰ ὅλους τοὺς
 Ἱεράρχες μας.

Στὰ χρόνια τῆς ποιμαντορίας του στὸ νησί μας, ἡ μοίρα μοῦ ἐπεφύλα-
 ξε τὴν ἐξαιρετικὴ τιμὴ νὰ συνεργασθῶ μαζί του στενὰ καὶ νὰ γνωρίσω σὲ
 βάθος τὸν ἐσωτερικὸ του κόσμο, ὅλα ἐκεῖνα ποὺ συνθέτουν τὴν ἀν-
 θρώπινη ὑπόσταση καὶ τὰ ὁποῖα, διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, εἶναι συνήθως
 δυσδιάκριτα.

Ὁ ψυχικὸς κόσμος τοῦ μακαριστοῦ πρώην μητροπολίτη τῆς Ρόδου
 ἀποτελοῦσε μιὰ ἀνεξάντλητη πηγὴ ἡθους, σεμνότητος, στωϊκότητος,
 ἰώβειας ὑπομονῆς καὶ καρτερίας.

Οἱ ἀρετὲς αὐτὲς συνέθεταν ἕναν ἀληθινὸ ἀδαμάντινο χαρακτήρα, ποὺ εἶχε ὡς φυσικὴ κατάληξη μιὰ ἀνοικτὴ ἀγκαλιὰ οἰκουμενικῆς ἀγάπης, ὅχι μόνο γιὰ τὸν πλησίον, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν παραπέρα συνάνθρωπο.

Ἀνέβλυζε μιὰ στοργικότητα, ποὺ σὲ δύσκολες ὥρες τὸν βασάνιζε, ἀλλὰ πάντα διέθετε ἀποθέματα καρτερίας, ποὺ τὸν ὀδηγοῦσαν στὸ σωστό, στὸν ὀρθὸ δρόμο γιὰ τὸ ἐπιτυχὲς ξεπέρασμα τῶν ἐμποδίων ποὺ ἀναφύονταν καὶ παρακώλυαν τὴν ἐπίτευξη τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τοῦ ιδεώδους, ὡς ὑπηρέτης τοῦ Κυρίου καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ Ἀπόστολος, ὡς ἄνθρωπος, σήκωσε βαρὺ φορτίο σταυρῶν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἀγομάχησε. Μετέδιδε στὸ ποίμνιο δύναμη καὶ παρηγοριά, χωρὶς νὰ φορτῶναι σὲ κανέναν τὶς δοκιμασίες τοῦ δικοῦ του Γολγοθᾶ.

Ὁ τετιμημένος κοιμηθεὶς ἔκρυβε ἀκόμη μέσα στὴν ψυχὴ του μιὰ πρωτογενῆ καὶ ἀνεπιτήδευτη σοφία, ποὺ μόνο ὅσοι τὴν ζήσαμε ἀπὸ κοντὰ εἶχαμε τὸ εὐλογημένο προνόμιο νὰ ἀπορροφήσουμε.

Ἀπέρिटτος καὶ ἀκηλίδωτος, ἔμεινε σταθερά καὶ ἐνσυνείδητα μακριὰ ἀπὸ ἐπιδείξεις, σχεδόν ἀποστασιοποιημένος ἀπὸ τὰ ἐγκόσμια καὶ τὸν ὕλισμό. Δίδαξε στὴν πράξη, ὡς ζωντανὸ παράδειγμα, τὴν ἐγκράτεια, τὴν προσήνεια, τὴν πραότητα, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν εὐπρέπεια, ὅσα δηλαδὴ συνθέτουν βίο ἀσκητικό.

Ἦταν τρόπος καὶ στάση ζωῆς, γιατί πίστευε ὅτι αὐτὰ ὀδηγοῦν στὴν ἡθικὴ ἐξύψωση καὶ ἀναγέννηση τοῦ κλήρου καὶ τοῦ ποιμνίου του.

Καὶ σ' ἕνα μεγάλο βαθμὸ αὐτὸν τὸν στόχο τὸν ἔφερε σὲ πέρας.

Μὲ τὸ ξεκίνημα τῆς ποιμαντορίας του στὴν πολυαγαπημένη του, ιδιαίτερη πατρίδα, τὴ Ρόδο, ἄνοιξε μὲ τὴν διαρκὴ παρουσία του, στὴν πόλη καὶ τὰ χωριά, νέους δρόμους ἐπικοινωνίας μὲ τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα ὅλου τοῦ νησιοῦ.

Συνέδεσε τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὴν κοινωνία, ἔφερε αὐτοὺς τοὺς δύο πόλους κοντὰ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, κτίζοντας βάσεις στὸ οἰκοδόμημα, ποὺ εἶχε καὶ ἔχει ἀνάγκη ὁ λαὸς μας γιὰ στήριξη καὶ ἄντληση ἐλπίδας.

Σεβασμιώτατε μητροπολίτη Ρόδου κύριε Κύριλε,

Ἡ πλούσια καὶ πολύτιμη παρακαταθήκη τοῦ ἀγαπημένου μας Ἀποστόλου, βρίσκεται πρὸ πολλοῦ στὰ χέρια σας, γιὰ περαιτέρω καλλιέργεια.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη πολυσέβαστε Γέροντα καὶ Δεσπότη, Μακαριστέ Ἱεράρχη, αἰοίδιμε Ποιμενάρχη μας, θὰ σὲ θυμόμαστε πάντα μὲ εἰλικρινὴ ἀγάπη καὶ βαθύτατο σεβασμό.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
 τοῦ Δημάρχου Ἀρχαγγέλου
 κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΙΟΥΡΑ

Σεβασμιώτατε, Ἅγιοι ἀρχιερεῖς, Σεβαστοὶ πατέρες, κύριοι ἐκπρόσωποι τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν, κύριοι ἐκπρόσωποι φορέων, συνάδελφοι τῆς αὐτοδιοίκησης, ἀγαπητοὶ συμπατριῶτες,

Μέ βαθιὰ θλίψη καὶ ὀδύνη στεκόμαστε μπροστὰ στὸ σεπτὸ σκῆνωμα τοῦ ἐκδημήσαντος μακαριστοῦ κυροῦ Ἀποστόλου, ἐπὶ ἐτῶν πατρὸς καὶ ποιμενάρχου στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ρόδου.

Ἦρεμος, γαλήνιος, καὶ ἱκανοποιημένος ἀπὸ ὅλα ὅσα τοῦ προσέφερε ἀπλόχερα ὁ Κύριος καὶ ἀπὸ ὅλα προσέφερε ὁ ἴδιος στὸ ποίμνιό του, ἀφήνει σήμερα τὰ ἐγκόσμια πλήρης ἡμερῶν.

Ἀποτίουμε λοιπὸν μὲ εὐλάβεια ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ σκήνου τοῦ φόρο τιμῆς στὸν ἐπὶ χρόνια ποιμενάρχη καὶ δεσπότη μας, ὁ ὁποῖος μὲ τὸν τρόπο ζωῆς καὶ δράσης του τίμησε τόσο τὸ ὠμοφόριο του, ὅσο καὶ τὸ θρόνο στὸν ὁποῖο τὸν ἀνύψωσε ἡ θεία χάρις.

Σήμερα «δὲν θὰ θρηνήσουμε αὐτὸν πού ἔφυγε, διότι εἶναι περισσότερο καλὰ ἐκεῖ πού πῆγε», ὅπως μᾶς διδάσκει ὁ Μέγας Γρηγόριος. Ὁφείλου-

με όμως να τιμήσουμε με τὸ λόγο μας τὸ Μακαριστὸ Ἱεράρχη γιὰ τὸ ἔργο ποὺ πραγματοποιήσε καὶ τὴν παρακαταθήκη ποὺ μᾶς ἄφησε.

Καταγόμενος ἀπὸ τὴν κωμόπολη τοῦ Ἀρχαγγέλου, παρὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ ἀπουσία του, δὲ λησμόνησε ποτὲ τὴ γενέτειρά του. Τὸ βλέμμα του ἦταν πάντα στραμμένο σ' αὐτὴ καὶ στοὺς ἀνθρώπους της. Ἡ θύρα του πάντα ἀνοιχτὴ γιὰ ὅλους τοὺς Ἀρχαγγελίτες, γέρους καὶ νέους, ἄντρες καὶ γυναῖκες, πλούσιους καὶ φτωχοὺς. Στάθηκε ἴσος καὶ δίκαιος πρὸς ὅλους, χωρὶς καμία διάκριση.

Τὸ ἐνδιαφέρον του, ἡ ἀφοσίωσή του στοὺς συμπατριῶτες του καὶ ἡ συνεχὴς σχέση του μετὰ τὸ ποίμνιο τοῦ Ἀρχαγγέλου ἐκφράστηκε καὶ ἔμπρακτα μετὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ πνευματικοῦ κέντρου τῆς ἱεῖς ἐνορίας Ταξιάρχων Ἀρχαγγέλου. Πρόκειται γιὰ ἓνα πραγματικὸ ἀρχιτεκτονικὸ κόσμημα, ὡς πνευματικῆς καὶ δημιουργικῆς ἀπασχόλησης γιὰ νέους καὶ παιδιά, ποὺ θὰ θυμίζει τὸ πέρασμα τοῦ Μακαριστοῦ Ἱεράρχη ἀπὸ τὸν τόπο τοῦτο.

Μιὰ ἀκόμη προσφορά του στὸν τόπο μας ἦταν ἡ δωρεὰ του γιὰ ἀνέγερση ἱατρείων στὸ κτιριακὸ συγκρότημα τοῦ Κέντρου Ὑγείας καὶ ἡ ἀγορὰ ἀσθενοφόρου. Ὅμως ἡ μεγαλύτερη προσφορά του ἦταν ἡ ἀδιάλειπτη ἐπαφὴ μετὰ τοὺς συντοπίτες του καὶ ἡ πλούσια φιλανθρωπικὴ δράση του. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ του παρουσία, τὸ κοινωνικὸ του ἐνδιαφέρον καὶ ἡ φιλάνθρωπη ἀγωνία του τὸν κατέστησαν σεπτὸ ποιμενάρχη καὶ σεβαστὸ ἱεράρχη.

Ἀείμνηστε ποιμενάρχα,

ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιάς μας ὑψώνεται ἡ παράκλησή μας ἐκεῖ, στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ ποὺ βρίσκεσαι, νὰ πρεσβεύεις γιὰ μᾶς, τὸ ἀγαπημένο σου ποίμνιο. Ἀναγνωρίζοντας τὴν προσφορά σου, ἐνσκήπτουμε στὴν μνήμη σου μετὰ σεβασμὸ καὶ ἀγάπη, μετὰ τὴν εὐχὴ νὰ εἶναι γαλήνιος ὁ δρόμος σου πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου κ. ΚΥΡΙΛΛΟΥ
εἰς τὸν ἀείμνηστον Μητροπολίτην
πρώην Ρόδου κυρὸν Ἀπόστολον

«Ελευση δὲ ἐν τάφῳ ὥσπερ σῖτος ὥριμος
κατὰ καιρὸν θεριζόμενος,
ἢ ὥσπερ θιμωνία ἄλωνος καθ' ὥραν συγκομισθεῖσα»

(Ιὼβ 5,26).

Σεβασμιώτατε Ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ, Μητροπολίτα Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους καὶ Ἀρδαμερίου κ. Νικόδημε,

Θεοφιλέστατε Ἐκπρόσωπε τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Μακαριότητος, τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ, Ἐπίσκοπε Μπορούντι καὶ Ρουάντας κ. Σάββα,

Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Κρήτης κ. Εἰρηναῖε,

Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται, Ζακύνθου κ. Χρυσόστομε, Περιστερίου κ. Χρυσόστομε, Σύμης κ. Χρυσόστομε, Μιλήτου κ. Ἀπόστολε, Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας κ. Παῖσιε,

Πανοσιολογιώτατε Καθηγούμενε καὶ Πατριαρχικὴ Ἐξαρχε Πάτμου κ. Ἀντίπα,

Ἐξοχώτατοι καὶ Ἐντιμότατοι Ἐκπρόσωποι τῆς τε Πολιτικῆς καὶ Στρατιωτικῆς Ἡγεσίας,

Τίμιον Πρεσβυτέριον, ὀσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,

Λαὲ τοῦ Κυρίου ἡγαπημένε,

 πιτρέψατέ μοι τὴν ἀναφερθεῖσαν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ρῆσιν Ἐλιφάζ τοῦ Θαιμανίτου πρὸς τὸν δίκαιον καὶ πολυάθλον Ἰὼβ νὰ προσαρμόσω ἐπικαίρως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ τῶν προσκαίρων μεταστάντος καὶ πρὸς τὰς αἰωνίους καταπαύσεις ἐκδημήσαντος Μητροπολίτου πρώην Ρόδου κυροῦ Ἀποστόλου. Διότι ὁ ἀείμνηστος πλέον Ἱεράρχης τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ποιμενάρχης τῆς Ἀποστολικῆς τῶν Ροδίων Μητροπόλεως, ὁ ἐπὶ ἐξήκοντα καὶ τέσσαρα ἔτη βασιτάσας ἐπωμάδιον τὸν βαρὺν ἀλλὰ χρηστὸν ζυγὸν τῆς ἱερωσύνης καὶ ἀρχιερωσύνης, ὑπερβὰς καὶ τὸ «ἐν δυναστεί-

αις» Δαυϊτικὸν ὄριον ἡλικίας, κατὰ τὴν μακρὰν καὶ εὐδόκιμον ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν του καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ δράσεως σαββατισμοῦ του ἀνέδειξεν ἑαυτὸν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως «σίτον Χριστοῦ», κατὰ τὴν φράσιν Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου, καὶ αὐξηθεὶς καὶ ὠριμάσας ἐν ἀγάπῃ, ταπεινώσει, καρτερίᾳ καὶ ὑπομονῇ, ἐθερίσθη, ὄντως «κατὰ καιρὸν θεριζόμενος» ὑπὸ τοῦ οὐρανίου γεωργοῦ τῶν ψυχῶν, κατὰ τὰς πρώτας ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς παρελθούσης Τετάρτης 22 Σεπτεμβρίου.

Ἐπὶ τῷ γενομένῳ τούτῳ θερισμῷ τοῦ ὠρίμου «σίτου Χριστοῦ», ἐπὶ τῇ ἐπισυμβάσει δηλαδὴ ὁσιοτρόπῳ τελευτῇ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου, θλίψις κατ' ἄνθρωπον κατέλαβεν πάντας ἡμᾶς, τόν τε ἱερὸν κληρὸν καὶ τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου, τὸ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἡγαπημένον ποίμνιον τοῦ ὄντως καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ποιμένος Ἀποστόλου.

Καὶ ὀλίγον πρὸ τῆς ταφῆς τοῦ σκηνώματός του εἰς τὴν γενέτειραν γῆν, συνελθόντες αὐθορμήτως καὶ ἐν μέσῳ ἐκκλησίας προσευχητικῶς κυκλοῦντες αὐτό, ἀποκομίζομεν ὡς βίωμα τὸ ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐν σοφίᾳ Σειραχίδου λεχθὲν, τουτέστιν τό, «*Κυκλόθεν αὐτοῦ στέφανος ἀδελφῶν ὡς βλάστημα κέδρου ἐν τῷ Λιβάνῳ καὶ ἐκύκλωσαν αὐτὸν στελέχη φοινίκων*» (Σοφ. Σειράχ 20,13). «*Στέφανος ἀδελφῶν*» καὶ «*στελέχη φοινίκων*» περὶ τὸ σεπτὸν σκηνώμα του πάντες ἡμεῖς, εὐχαριστοῦντες τὸν ἐν Τριάδι Θεόν ὅτι ἔδωκεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του καὶ κατέστησεν αὐτὸν ποιμένα τοῦ λαοῦ Του καὶ ἀσπαζόμενοι διὰ τελευταίαν φορὰν, μετὰ ἀγάπης νίκης, τὴν τιμίαν ἀρχιερατικὴν χεῖράν του, τὴν τοσαύτας εὐλογίας εἰς πάντας ἐπιφυλάξασαν καὶ διανείμασαν, ἀποδίδομεν τὸν ἐκ καρδίας σεβασμὸν καὶ τὴν γνησίαν εὐγνωμοσύνην μας.

Ὁ Μητροπολίτης πρῶην Ρόδου κυρὸς Ἀποστόλος, κατὰ κόσμον Παναγιώτης Διμέλης, ἐγεννήθη ἀρχομένης τῆς τρίτης δεκαετηρίδος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος (1922) εἰς τὴν Κωμόπολιν Ἀρχάγγελος τῆς Ρόδου ἐκ γονέων πιστῶν, εὐσεβῶν καὶ παραδοσιακῶν. Ὁ πατέρας του Σάββας, πρόσωπον σεβαστὸν τῆς τοπικῆς κοινωνίας καὶ στέλεχος τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς περιόδου μετὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας εἰς τὴν Δωδεκάνησον, καὶ ἡ εὐλαβὴς μητέρα του Δέσποινα, ἀνέθρεψαν τὸ πέμπτον ἀπὸ τὰ ὀκτὼ τέκνα των κατὰ τὸ ἀποστολικὸν «*ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου*» καὶ ἐνστάλλαξαν εἰς τὴν ψυχὴν του τὰ νάματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, προετοιμάζοντες αὐτὸν διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀφιέρωσιν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν σταδιοδρομίαν.

Συμπληρώσας τὸν κύκλον τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων εἰς τὴν γενέτειραν καὶ ἔχων ἔφεσιν δι' εὐρυτέραν μόρφωσιν καὶ παιδείαν ἀνεχώρησε πρὸς τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολιν, φέρων συστατικὸν Γράμμα τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ρόδου Ἀποστόλου Τρύφωνος, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα θά λάβῃ ἀργότερον κατὰ τὴν εἰς Διάκονον χειροτονίαν του. Φθάσας ἐκεῖ ἐφοίτησε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ γυμνασιακὸν τμήμα τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, δεδομένου ὅτι αὕτη δὲν ἀνεγνώριζε τοὺς οὓς εἶχε τίτλους ἀποφοιτήσεως ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ γυμνασί-ου. Περαιτώντας ἐπιτυχῶς τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστημιακὸν τμήμα αὐτῆς, τὸ ἔτος 1951, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος τὸ ἔτος 1956 ὑποβαλὼν ἐναίσιμον ἐπὶ πτυχίῳ διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ἡ περὶ θαυμάτων διδασκαλία τοῦ Ἰωάννου Χρυσόστομου*». Πλήρης τῶν ἐφοδίων δι' ἣν προωριζέτο ἱερὰν διακονίαν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀποφοιτήσεως ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ Πρεσβύτε-

ρος ἀπὸ τὸν τότε Σχολάρχην αἰμίνηστον Μητροπολίτην Ἰκονίου κυρὸν Ἰάκωβον.

Ἐν συνεχείᾳ ἀπεστάλη ὡς ὑπότροφος τῆς Ἐκκλησίας διὰ μεταπτυ-
χιακὰς σπουδὰς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Βουκουρεστίου, τὰς
ὁποίας καὶ συμπληρώσας ἐπιτυχῶς ἐπέστρεψεν εἰς τὸ Φανάριον, ὅπου
καὶ ἔλαβε τὸ Ὀφίκκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμε-
νικοῦ Πατριάρχου κυροῦ Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος μεγάλως ἐξετίμα τὸν
νέον φερέλιπα Κληρικὸν τοῦ Θρόνου καὶ ἔτρεφε δι' αὐτὸν πολλὰς καὶ
χρηστὰς ἐλπίδας. Εἰς τὰς αὐλὰς τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας παρέμεινεν ἐπὶ
διετίαν διακονῶν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Προκαθήμενον Αὐτῆς ὡς Ἐφη-
μέριος τοῦ Πατριαρχικοῦ Παρεκκλησίου.

Τὸ ἔτος 1961, προτάσει τοῦ Πατριάρχου, μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην
ἐπὶ σκοπῷ ἀνωτέρων σπουδῶν καὶ ἐκπονήσεως διδακτορικῆς διατριβῆς
εἰς τὸν τομέα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἐπιλέξας σύμβουλον καθηγητὴ τὸν
Βασίλειον Ἰωαννίδην καὶ διωρίσθη παραλλήλως Ἐφημέριος εἰς τὴν Ἐνο-
ρίαν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Καλαμαριᾶς, ὅπου καὶ διηκόνησε ἐπὶ
μικρὸν χρονικὸν διάστημα, διορισθεὶς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον ἔτος Ἀνα-
πληρωτῆς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Βασιλικῆς, Σταυροπηγιακῆς καὶ Πα-
τριαρχικῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς, εἰς τὴν ἡγουμε-
νίαν τῆς ὁποίας διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ Γράμματος κατεστάθη τὸν Ἰού-
λιον τοῦ ἐπομένου ἔτους (1963) εἰς διαδοχὴν τοῦ Ἡγουμένου Γεωργίου,
κατόπιν Μητροπολίτου Καρπάθου καὶ Κάσου. Ὡς Ἀναπληρωτῆς Ἡγού-
μενος εἶχε τὴν τιμὴν νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν κατὰ
τὴν γενομένην ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐλεύσε-
ως αὐτοῦ διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ἀναλαβὼν τὴν καθηγεσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας
ἐπέδειξεν ἀξιοζηλεύτους διοικητικὰς καὶ ὀργανωτικὰς ἱκανότητας, με-
ριμνήσας διὰ τὴν διοργάνωσιν καὶ τὴν ἐν γένει καλὴν πορείαν αὐτῆς.
Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἡγουμενίας του ἐβελτιώθησαν αἱ κτιριακαὶ ἐγκατα-
στάσεις τῆς Μονῆς, κατεσκευάσθη ὁ δρόμος πρὸς αὐτήν, ἐδημιουργήθη
ὁ οἰκοδομικὸς συνεταιρισμός, κατωχυρώθη καὶ ἀξιοποιήθη ἡ περιουσία
αὐτῆς καὶ χάριν εἰς τὰς ἀόκνους προσπάθειας του ἐπετεύχθη ἡ ἔκδοσις
τοῦ Ν. Δ. 249/1969, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Ἱερὰ Μονὴ ὑπήχθη πνευματικῶς
καὶ διοικητικῶς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, συμβαλὼν τοιου-
τρόπως εἰς τὸ νὰ λάβωσι τέλος αἱ ἐξαιτίας τῆς προηγουμένης ἀσαφοῦς
καταστάσεως προστριβαὶ καὶ ἔριδιαι μεταξὺ τοῦ πανσέπτου Οἰκουμενι-
κοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Παραλλήλως, ὡς

ἔχων τὴν προεδρίαν τῆς ἐν τῇ Μονῇ λειτουργούσης Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, συνέβαλε τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀπρόσκοπτον καὶ εὐρυθμον λειτουργίαν αὐτῆς, ἐπιδείξας ἰδιαίτερον πατρικὸν ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς σπουδαστὰς καὶ ἐλθὼν προσωπικῶς εἰς πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἀρωγὸς καὶ συμπαραστάτης καὶ βοηθός. Μέχρι σήμερον οἱ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀποφοιτοῦ τῆς Σχολῆς «Ἀγιαναστασίται» μνημονεύουσι μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πολλῆς τοῦ τιμίου ὀνόματός του.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἀμείβουσα τοὺς κόπους καὶ τὴν εὐορκον καὶ ἐπαινετὴν διακονίαν του, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἀοιδίμου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ἐξέλεξεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον Εὐμενείας τὴν 20ην Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1973. Ἐπίσκοπος ἐχειροτονήθη τὴν 25ην τοῦ ἰδίου μηνὸς εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου τῆς μεγαλυνύμου Κοινότητος τοῦ Σταυροδρομίου ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Χαλκηδόνας κυροῦ Μελίτωνος. Τέσσαρα χρόνια ἀργότερον, τὴν 17ην Νοεμβρίου 1977 προαχθεὶς ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θείρων.

Εἰς τὴν ἡγουμενίαν τῆς γεραρᾶς Μονῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας παρέμεινεν ἕως τὴν 15ην Ὀκτωβρίου 1985 καὶ μετὰ τὴν οἰκειοθελῇ παραίτησιν συνέχισε νὰ διαμένῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν παρέχοντας τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας του καὶ τιμώμενος ἀπὸ τὴν, ὑπὸ τὴν καθηγεσίαν τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ τέκνου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μιλῆτου κ. Ἀποστόλου, Ἀδελφότητα αὐτῆς.

Τὴν 5ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1988 ἐξελέγη Μητροπολίτης τῆς Παυλικῆς

Μητροπόλεως Ρόδου εἰς διαδοχὴν τοῦ ἐπὶ 38 συναπτὰ ἔτη Ποιμενάρχου αὐτῆς ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σπυρίδωνος τοῦ Συνοδινοῦ καὶ ἐνεθρονίσθη τὴν 22αν τοῦ ἰδίου μηνός εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Ἀναλαβὼν τοὺς οἶακας τῆς πρώτης τῶν Μητροπόλεων τῆς Δωδεκανήσου ἔθεσεν εὐαγγελικῶς «τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ ἄροτρον» καὶ ἀνέλαβε μετὰ ζήλου τὴν διαποίμανσιν τοῦ ἐν Ρόδῳ καὶ ἐν ταῖς νήσοις Σύμῃ, Νισύρῳ, Χάλκῃ, Τήλῳ καὶ Καστελορίζῳ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, γενόμενος τύπος «τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι...» (Α΄ Τιμ. 4,12), ἱεουργῶν τὰ θεῖα μυστήρια καὶ ἐκτελῶν τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ἀρχιερατικὴν καὶ ποιμαντικὴν διακονίαν ἄνευ ἐπιδείξεων καὶ τυμπανοκρουσιῶν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀρχιερατείας του ἀνηγέρθησαν καὶ ἐκαλλωπίσθησαν πλεῖστοι ἱεροὶ Ναοί, ἀνεκαινίσθησαν καὶ ἐλειτούργησαν Ἱεραὶ Μοναὶ ὡς αἱ τοῦ Ταξιάρχου Μιχαὴλ Θαρρίου καὶ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Ὑσενῆς, ἰδρύθησαν νέαι, ὡς αἱ τῆς Παραμυθίας καὶ τῆς Παντανάσσης, καὶ μετὰ πολλοὺς χρόνους διοργανωμέναι Μοναστικαὶ Ἀδελφότητες ἐφυτεύθησαν ἐν Ρόδῳ, ἐλειτούργησαν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ Κατασκηνώσεις εἰς τὰς Ἱεράς Μονὰς Θαρρίου καὶ Ὑσενῆς καὶ αἱ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως ἐν Λάρδῳ, ὁ Τηλεοπτικὸς Σταθμὸς «ΘΑΡΙ», συνεκροτήθησαν νέαι Ἑνοριαὶ κατὰ τὰς ἀναφανείσας τοπικὰς ἀνάγκας, ἐχειροτονήθησαν πολλοὶ νέοι κληρικοὶ καὶ ἐφιλοξενήθησαν Διορθόδοξα καὶ Διαχριστινικὰ Συνέδρια. Εἶχε δὲ τὴν ἰδιαίτεραν εὐλογίαν καὶ τιμὴν νὰ ὑποδεχθῇ τρεῖς ἐπισήμως εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἐπαρχίας του τὸν νῦν εὐκλεῶς πατριαρχεύοντα Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ.

Ἀποχωρήσας τῆς ἐκκλησιαστικῆς κονίστρας τὸν Ἀπρίλιο τοῦ ἔτους 2004 ἀφῆκεν εἰς τιμὴν καὶ ἔπαινόν του καὶ δεκαεξαετῇ πολύκαρπον καὶ καλλίκαρπον ἐν Ρόδῳ ποιμαντικὴν διακονίαν καὶ παρέμεινε ἔκτοτε ἐνταῦθα ἐφησυχάζων εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπολαύων τοῦ παρὰ πάντων σεβασμοῦ, διακριτικώτατος εἰς τὰς κινήσεις του καὶ ὑποδεχόμενος πάντας μετ' ἐγκαρδίων αἰσθημάτων χαρὰς καὶ πνευματικῆς ἱκανοποιήσεως.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀπόστολος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μακρᾶς ἱερατικῆς καὶ ἀρχιερατικῆς διακονίας του ἐπέδειξε γνήσιον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἀγάπην πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς προσωπικότητός του ὡς Ἱεράρχου τοῦ Θρόνου εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἄνευ ὄρων καὶ ὀρίων ἀφοσίωσις εἰς τὸν θεσμὸν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ πι-

στότης καὶ ὑπακοὴ εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὰ δίκαια τῆς ὁποίας μετ' εὐλαβείας διεφύλαξε καὶ προήσπισε. Ὡς χαρακτήρ διεκρίθη διὰ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀνεπιτήδευτον εἰς τοὺς τρόπους, τὸ μέτριον καὶ ὀλιγαρκές, τὸ ἐλεῆμον πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς, τὸ πρᾶον καὶ μειλίχιον πρὸς πάντας, τὴν κατὰ Χριστὸν ταπείνωσιν, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν προσήνειαν, ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι κατηξίωσαν αὐτὸν εἰς τὰς συνειδήσεις τοῦ ποιμνίου καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἐξετιμήθη καὶ ἡγαπήθη.

Ἄλλ' ἤδη ὁ πολὺς Ἱεράρχης ὡς ἄλλος Ἰακώβ, *«τῇ νόσῳ καμφθεὶς καὶ τῷ γήρᾳ τριχωθεὶς»*, κατέπαυσε καὶ μετεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν ἀχειροποιήτον πόλιν, τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ. *«Συνετέλεσεν ἐν ἀγαθοῖς τὸν βίον αὐτοῦ»* (Ἰώβ 14,14) καὶ κατέρχεται πλήρης ἡμερῶν εἰς τὸν τάφον ἐν τῇ πεποιθήσει τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀποστολῆς του, λέγων σὺν τῷ Παύλῳ· *«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος»* (Β' Τιμ. 4,7-8).

Ἀοίδιμε Μητροπολίτα Ἀπόστολε,

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην στιγμήν τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας σου ἰστάμεθα πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ σκηνώματός σου, ἀποδίδοντες εὐχαριστίας δι' ὅλα ὅσα ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου σου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐκοπίαςας. Ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς Ἀναστάσεως τῶν κεκοιμημένων καὶ τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος προπέμπομέν σε τοῦ προσκαίρου κόσμου. Πορεύου, ἵνα συναυλισθῇς μετὰ τῶν προαπελθόντων Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ ἀναπαυθῇς *«παρὰ τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων»* (Ψαλμ. 1,3). Μνημόνευε ἐν τῷ ἐπουρανίῳ θυσιαστηρίῳ πάντων ἡμῶν καὶ προσεύχου ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐχαριστοῦμεν σὲ δι' ὅσα ἐκοπίαςας, δι' ὅσα προσέφερες, διὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἥθος σου, διὰ πάντα τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας σου. Ἀναπαύσου ἐν εἰρήνῃ ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀοίδιμε Ἱεράρχα Ἀπόστολε!

ΕΠΙΜΗΝΗΜΟΣΥΝΟΣ ΛΟΓΟΣ

τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἱερισσοῦ, Ἀγίου Ὁρους
καὶ Ἀρδαμερίου κ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

εἰς τὸ 40ήμερον Μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου
Μητροπολίτου πρώην Ρόδου κυροῦ Ἀποστόλου

Ρόδος, Κυριακὴ 31 Ὀκτωβρίου 2010

Σεβασμιώτατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι καὶ Μοναχοί,
Ἀρχαὶ καὶ Ἐξουσίαι,
Ὑπερούσιε λαὲ τοῦ Κυρίου,
Σεβασμιώτατε ἅγιε Μιλήτου καὶ λοιποὶ συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι τοῦ
ἀειμνήστου,

Παρήλθον ἤδη 40 ἡμέραι ἀπὸ τῆς εἰς Κύριον ἐκδημίας τοῦ Σεβ. Μη-
τροπολίτου πρώην Ρόδου κυροῦ Ἀποστόλου, καὶ σήμερα τε-
λοῦμεν, ἐν κατανύξει πολλῇ, εἰς τὸν Ἱερὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τῆς
πόλεως Ρόδου, τὸ 40ήμερον Μνημόσυνον κατὰ τὰ ἱερὰ θέσμια τῆς
Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας καὶ εὐχόμεθα καὶ προσευχόμεθα, ἐν ἐκκλησίᾳ
πολλῇ, ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως αὐτοῦ ἐν χώρᾳ
ζώντων, ἐν σκηναῖς ἁγίων καὶ δικαίων.

Κατὰ τὴν 40ὴν ἡμέραν ἀπὸ τοῦ θανάτου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔχει ἤδη τε-
λειωθῇ ἡ μερικὴ κρίσις, διὰ τὸν ἀποβιώσαντα χριστιανόν, ἡ Ἐκκλησία
προσεύχεται διὰ τὴν κατάταξιν αὐτοῦ εἰς τὴν χώραν τῶν ζώντων.

Εἰς τὴν χώραν τῶν ζώντων εἰσέρχονται αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων καὶ τῶν δι-
καίων, ἔνθα προγεύονται τοῦ Παραδείσου, εἰς τὸν ὅποιον θὰ εἰσέλθουν
κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν Τελικὴν Κρίσιν, ἵνα
συγκατοικήσουν μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Μυστικὴν ἁγίαν
Πόλιν τῆς ἁνῶ Ἱερουσαλήμ, εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν πορεύονται αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδίκων καὶ τῶν
ἀσεβῶν, ἔνθα προγεύονται τῆς αἰωνίου κολάσεως, ἡ ὁποία εἶναι ὁ δεύτε-
ρος θάνατος, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἰσέλθουν κατὰ τὴν Τελικὴν Κρίσιν, καὶ
θὰ ριφθοῦν μετὰ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων του, καὶ μετὰ τοῦ ἄδου
καὶ τοῦ θανάτου, «εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ θείου, καὶ βασι-
νισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτός, εἰς αἰῶνας αἰώνων» (Ἀποκ. κα' 10).

Ἀπὸ αὐτὸν τὸν δεύτερον θάνατον ἀπαλλάσσει τοὺς πιστοὺς καὶ εὐσεβεῖς χριστιανοὺς ἢ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, οἱ ὅποιοι καὶ συνεχίζουν τὴν ζωὴν εἰς τὴν ὄντως ζωὴν. Διὰ τοῦτο ἐπιτακτικὴ εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται» (Ἰω. ια' 25). Διὰ τοῦτο, «γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς».

Ἄς σκιαγραφήσωμεν τὴν πορείαν τῆς ζωῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου καὶ Ποιμενάρχου τῆς Τοπικῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας κυροῦ Ἀποστόλου, καὶ θὰ ἴδωμεν αὐτὸν ἤδη εἰς τὴν ὄντως ζωὴν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ. Ἡ βιοτὴ του καὶ ἡ διακονία του καὶ ὅλη ἡ ζωὴ του ὑπῆρξε ζωὴ κατὰ Χριστόν, καὶ ὁ Κύριος τὸν εἰσαγάγει εἰς τὴν δόξαν Του, «τοὺς δεδοξασαντάς με ἀντεδοξάσω λέγει Κύριος».

Θὰ ἴδωμεν λοιπὸν τὸν ἀείμνηστον:

- α. Εἰς τὴν Τροφὸν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης.
- β. Εἰς τὰς Μεταπτυχιακὰς του σπουδὰς ἐν Ρουμανίᾳ.
- γ. Εἰς τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τῆς ἐν Χαλκιδικῇ Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας, ὡς Ἡγούμενον αὐτῆς.
- δ. Εἰς τὴν καλλίμορφον Ρόδον, ὡς Μητροπολίτην αὐτῆς.

α. Εἰς τὴν Τροφὸν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν τότε Μητροπολίτην Ρόδου Ἀπόστολον, ἐξ οὗ φέρει καὶ τὸ ὄνομά του.

- Ἐφοίτησε προηγουμένως τρία χρόνια εἰς τὸ Λύκειον τῆς Σχολῆς καὶ τὸ ἔτος 1952 εἰσῆχθη εἰς τὸ Θεολογικὸν Τμῆμα αὐτῆς.

- Τὸ 1951, ἔτος τῆς ἐγγραφῆς μου εἰς τὴν Σχολήν, εὗρον τὸν Ἀπόστολον Διμέλην τελειόφοιτον τοῦ Λυκείου.

- Τὸ 1954, τὴν 4ην Μαΐου, ἐχειροτονήθη Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος τὴν 6ην Αὐγούστου τοῦ ἰδίου ἔτους, καὶ ἀνέλαβεν Ἐφημέριος Ἱερεὺς τῆς Σχολῆς μας.

- Ἐζήσαμεν μαζὶ τὰ θλιβερά γεγονότα τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1955. Εἴμεθα ὁμογάλακτοι ἀδελφοί, ἀλλὰ καὶ παραδελφοί, διότι ἔχομεν τὸν ἴδιον χειροτονήσαντα ἡμᾶς Ἀρχιερέα, τὸν ἀείμνηστον Σχολάρχην μας Μητροπολίτην Ἰκονίου Ἰάκωβον.

- Εἰς τὴν Σχολὴν ὑπῆρξεν ὁ ἀείμνηστος τύπος καὶ ὑπογραμμός, πειθαρχικός καὶ ὑπάκουος καὶ ἐπιμελής εἰς τὰ μαθήματά του. Διὸ καὶ προσελήφθη ὡς βοηθὸς τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς Σχολῆς, ἀποσπάσας τὴν προσοχήν τοῦ Ἁγίου Σχολάρχου καὶ αὐτοῦ τοῦ μακαριστοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου.

Ἀπεφοίτησε τῆς Σχολῆς ἀριστοῦχος τὸ ἔτος 1956.

β. Ὁ ἀείμνηστος ἐκ τῆς σοβαρότητος καὶ τοῦ αὐστηροῦ ἥθους του, εἶχεν ἤδη θεθεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος τὸν ἀποστέλλει ἀμέσως, μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰς Ρουμανίαν διὰ μεταπτυχιακὰς σπουδὰς.

Ἐπιστρέψας μετὰ διετίαν, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τὸν διορίζει Ἐφημέριον τοῦ Πατριαρχικοῦ Παρεκκλησίου καὶ βοηθὸν τοῦ ἰδιαίτερου Γραφείου του.

γ. Τὸ ἔτος 1960 διορίζεται ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, Ἡγούμενος τῆς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολυτρίας.

- Παρέλαβε τὴν Μονὴν μὲ πάμπολλα προβλήματα, ἰδιαίτερος τῆς διοικήσεως καὶ τῆς μοναστικῆς περιουσίας.

- Εὗρεν ἓνα πολύπλοκον καθεστὼς διοικήσεως, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλεν

αὐθαιρέτως ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν, μὲ συνδιοικητὰς τοὺς περίξ Μητροπολίτας.

- Κατῶρθωσε καὶ εἶχε τὴν παρρησίαν εἰς δυσκόλους χρόνους νὰ ἀλλάξῃ τὸν νόμον, καὶ διὰ νέου νόμου τοῦ Κράτους 249/1969, νὰ ἀποκαταστήσῃ πλήρως τὴν Ἱερὰν Μονὴν ὡς Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν καὶ νὰ τὴν ὑπαγάγῃ διοικητικῶς καὶ πνευματικῶς εἰς τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

- Ἀνεκαίνισεν ἐκ βάθρων τὸν ναὸν καὶ τὰ κτίσματα καὶ ἀπελευθέρωσε τὴν μοναστικὴν περιουσίαν ἀπὸ τοὺς καταπατητάς.

- Ἠλεκτροδότησε τὴν Μονὴν καὶ τὴν ἐν αὐτῇ Ἐκκλησιαστικὴν Σχολήν, καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς σπουδαστὰς ἄνεσιν εἰς τὰς σπουδὰς των, καὶ ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς τὰ πρότυπα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης.

- Ἐβοήθησε πολλὰ παιδιὰ καὶ τὰ ἔστειλε ὑποτρόφους εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης καὶ εἰς ἄλλας Πανεπιστημιακὰς Σχολὰς.

- Ἐβοήθησε τὴν Τροφὸν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ὑλικῶς τε καὶ ἠθικῶς καὶ ἀπεδείχθη ἄξιος ἀπόφοιτος αὐτῆς.

- Τὸ ἔτος 1969, ὅταν ἡ τότε Κυβέρνησις ἀπηλλοτρίωσεν ἑκτασιν χιλίων στρεμμάτων τῆς Μονῆς καὶ ἐπὶ πλεόν ἑκτασιν πέντε χιλιάδων στρεμμάτων ἰδιοκτησίας κατοίκων τῆς Ἐπανωμῆς, ὁ ἀείμνηστος εἶχε τὸ θάρρος νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, τὸ ὁποῖον ἀκύρωσε τὴν ἀπαλλοτρίωσιν καὶ ἐπέστρεψε τὶς ἰδιοκτησίαις εἰς τὴν Μονὴν καὶ εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας κατοίκους.

- Τὸ ἔτος 1979, ὅτε ἐδεσμεύθη ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Περιουσία, εἶχε τὴν παρρησίαν νὰ προσφύγῃ εἰς τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 149/1979 Γνωμοδότησιν, διὰ τῆς ὁποίας ἀπηλλάσσοντο αἱ Πατριαρχικαὶ Μοναὶ τῆς δεσμεύσεως τῆς περιουσίας των.

- Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος 1979, ἐνέταξε μὲ Προεδρικὸν Διάταγμα ἑκτασιν 1600 στρεμμάτων εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς Ρυμοτομικὸν Σχέδιον Π.Δ. 346/1979, καὶ οὕτω διεφύλαξε τὴν περιουσίαν τῆς Μονῆς, ὡς περιουσίαν τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

- Τὸ ἔτος 1972 ἐξελέγη Ἐπίσκοπος Εὐμενείας.

- Τὸ ἔτος 1977 Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως καὶ Θύρων.

- Τὸ ἔργον του, ὡς Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας, ὑπῆρξεν ἀνεπανάληπτον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μονῆς.

- Εἰς ὅλον τοῦτο τὸ ἀνακαινιστικὸν ἔργον του, εἶχε βοηθὸν καὶ συνεργάτην πολῦτιμον, τὸν νῦν Ἡγούμενον τῆς Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτην

Μιλήτου κ. Απόστολον, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ὀξυδέρκειαν καὶ τὴν ἐτοιμότητα ποὺ τὸν διακρίνει, ἐβοήθησε τὰ μέγιστα καὶ ἀνέλαβε πολλὰς ἀποστολὰς διεκπεραιώσεως καὶ ἐπιλύσεως προβλημάτων τῆς Μονῆς καὶ ἀνεδείχθη ἔμπειρος κατὰ πάντα ὑποστηρικτὴς τῶν δικαίων τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

- Διὰ τοῦτο τὸ ἔτος 1985, ὅτε ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του ἐκ τῆς Ἡγουμενίας ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης, τὸ Σεπτὸν Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐδιώρισε τὸν ἔμπειρον συνεχιστὴν τοῦ μεγάλου ἀνακαινιστικοῦ ἔργου τῆς Μονῆς, τὸν Μητροπολίτην Μιλήτου κ. Απόστολον, ὁ ὁποῖος ἐφοίτησεν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Μονῆς, ἔγινε βοηθὸς τοῦ Ἡγουμένου, ἀνεδείχθη ὡς Ἡγούμενος αὐτῆς καὶ παραμένει ἔκτοτε καὶ συνεχῶς εἰς τὴν Μονήν, ἔχων ἀποκτήσει τὴν μεγάλην ἐμπειρίαν τῆς διοικήσεως τῆς Μονῆς, τῆς προστασίας τῆς μοναστικῆς περιουσίας καὶ τῆς ἀξιοποιήσεως αὐτῆς. Διὰ τοῦτο καὶ ἐκλήθη ὡς Μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

- Ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης κυρὸς Ἀπόστολος, ὡς Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας, ἐπὶ 25 χρόνια ἠνάλωσε ἑαυτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σεπτοῦ Μαρτυρικοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἔδωκεν ἔμπρακτον παράδειγμα ζωῆς καὶ αὐτοθυσίας καὶ διακονίας ὑπὲρ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ ζητούμενον, τὸ ὁποῖον καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἱερὸν χρέος καὶ τὸ καθήκον δι' ὅλους μας, τῆς στηρίξεως δηλαδὴ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὡς τῆς Καθέδρας τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἱερᾶς ρίζης τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Γένους.

δ. Τὴν 5ην Μαΐου τοῦ ἔτους 1988, ἐπιβραβεύων τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τὴν μεγάλην προσφορὰν τοῦ ἀειμνήστου, ἐξέλεξεν αὐτὸν Μητροπολίτην τῆς γενετείας του Ρόδου, τὴν ὁποίαν ὑπηρέτησεν εὐόρκως καὶ πιστῶς ἐπὶ 16 ἔτη.

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία, οἱ ἐκφωνηθέντες κατ' αὐτὴν λόγοι καὶ ἡ μεγαλειώδης ἱερὰ πομπὴ πρὸς τὸ ἱερὸν Κοιμητήριον, ἔδωκαν τὴν μεγάλην μαρτυρίαν καὶ ἀπέδειξαν τὸ καλὸν ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος Μητροπολίτου, καὶ ἐπεσφράγισαν τὴν πλουσίαν καὶ ἀγλαόκαρπον ποιμαντορίαν του εἰς Ρόδον.

Διὰ τοῦτο ἐπιτραπήτω μοι νὰ ὑπενθυμίσω μαρτυρίας τινὰς ἐξ αὐτῶν.

**Μαρτυρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου
κ. Κυρίλλου**

Ἀνηγέρθησαν καὶ ἀνεκαίνισθησαν Ἱεροὶ Ναοί, ἀνεκαίνισθησαν Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ ἐπηνδρώθησαν μετὰ Μοναστικὰς Ἀδελφότητας. Ἐλειτούργησαν Ἐκκλησιαστικά Κατασκηνώσεις. Ἐχειροτονήθησαν πολλοὶ Ἱερεῖς. Ἐφιλοξενήθησαν Πανορθόδοξα καὶ Διαχριστιανικὰ Συνέδρια.

Κατὰ τὴν διακονίαν του, ἐπέδειξε γνήσιον ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα, ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἄνθρωπον.

Ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς προσωπικότητός του ὡς Ἱεράρχου, εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἄνευ ὀρων καὶ ὀρίων ἀφοσίωσίς του εἰς τὸν θεσμόν τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ πιστότης καὶ ἡ ὑπακοή εἰς τὰ κελεύσματα τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, τὰ δίκαια τῆς ὁποίας μετ' εὐλαβείας διεφύλαξε καὶ προάσπισε.

Ὡς χαρακτήρ διεκρίθη διὰ τὸ ἀπλοῦν καὶ ἀνεπιτήδευτον εἰς τοὺς τρόπους, τὸ μέτρον καὶ τὸ ὀλιγαρκές, τὸ πρᾶον καὶ μειλίχιον πρὸς πάντας, τὴν κατὰ Χριστὸν ταπείνωσιν, τὴν σεμνότητα καὶ τὴν προσήνειαν, ἀρετὰς αἱ ὁποῖαι κατηξίωσαν αὐτὸν εἰς τὰς συνειδήσεις τοῦ ποιμνίου καὶ διὰ τὰς ὁποίας ἐξετιμήθη καὶ ἡγαπήθη.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς σχολάσεώς του, ἐβίωσε τὴν μεγάλην ἀρετὴν τῆς διακρίσεως καὶ παρέμεινε μέσα εἰς τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν χριστιανῶν.

Μαρτυρία τοῦ Νομάρχου Δωδεκανήσου

Εὐλογημένος νὰ προσφέρει ὡς Μητροπολίτης στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του, ἔφερε εἰς πέρας τὸ ἔργον του μὲ σεμνότητα, καλωσύνη καὶ καθαρότητα.

Διηκόνησε τὴν Ἐκκλησίαν ὡς συνετὸς ποιμένας, μὲ μία στάση ζωῆς καὶ συμπεριφορᾶς, ποὺ ἀπὸ μόνη της ἦταν ἓνα κήρυγμα, μία κατήχηση, μία χριστιανικὴ διδαχὴ.

Παρὰ τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνη τοῦ σχήματος ποὺ ἔφερε, ἦταν πάντα κοντὰ στὸν συνάνθρωπό του, ποὺ εἶχε ἀνάγκη τὸν μιλίχιο λόγο του.

Τὸ κοινωνικὸ του ἔργο, θὰ εἶναι ἡ παρακαταθήκη, τὸ φωτεινὸ μονοπάτι καὶ τὸ διαρκὲς παράδειγμα ἀνιδιοτελοῦς προσφορᾶς.

Μαρτυρία τοῦ Δημάρχου Ροδίων

Ἀπόστολος κατ' ὄνομα, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν.

Ὑπῆρξε ἓνας πραγματικὸς καὶ ἀληθινὸς Ἀπόστολος τῆς χριστιανικῆς Ἀγάπης. Υἱοθέτησε μία στάση ζωῆς ποὺ συνδέθηκε μὲ τὴν προσφορὰν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ροδιακὴν κοινωνίαν.

Τὸ κενὸ ποὺ ἀφήνει εἶναι δυσαναπλήρωτο. Δὲν καλύπτεται ἀπὸ τὴν δύναμη τῆς συλλογικῆς μνήμης, ποὺ τὸν ἔχει κατατάξει ψηλά, πολὺ ψηλά, στὶς καρδιές μας.

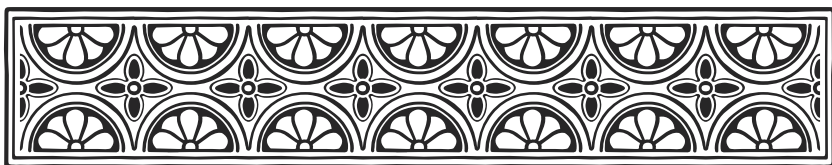
Ὅφειλω νὰ ἐκφράσω, ὡς ἓνας ἀπλοῦς Ἐπίσκοπος, τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου εἰς τὸν Μητροπολίτην Ρόδου κ. Κύριλλον καὶ τοὺς Ἀρχοντας τοῦ τόπου, δι' αὐτὴν τὴν συγκινητικὴν καὶ ἐπιβλητικὴν μαρτυρίαν των διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὴν Ποιμαντορίαν τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου.

Καὶ ἔτι πλέον. Ὅφειλεται ἔπαινος πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου κ. Κύριλλον, διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀείμνηστον συμπαράστασίν του κατὰ τοὺς χρόνους τῆς σχολασεῶς του, διὰ τὴν ἀρίστην ὀργάνωσιν τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας, καθ' ἣν ἐκηδεύθη ὡς ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτης, καθὼς καὶ τῆς σημερινῆς ἡμέρας τοῦ 40ημέρου Μνημοσύνου.

Οὕτως, ὁ ἀείμνηστος Μητροπολίτης πρῶην Ρόδου κυρὸς Ἀπόστολος, ἀναπαύεται ἐν Κυρίῳ, καὶ σήμερον κατὰ τὴν 40ὴν ἡμέραν ἀπὸ τῆς κοιμήσεώς του, εἰσέρχεται εἰς τὴν ὑπερκόσμιον χώραν τῶν ζώντων, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγνώρισαν τὸν δεῦτερον θάνατον, ἀλλὰ θὰ συγκατοικοῦν αἰωνίως, εἰς ζωὴν αἰώνιον, μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, τῶν ἀρχαγγελικῶν Δυνάμεων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Μαρτύρων.

Ἀναπαύου ἐν Κυρίῳ, ἀείμνηστε Ἱεράρχα, καὶ εὐχου ὑπὲρ τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρόδου, τὴν ὁποίαν ἐπαξίως διηκόνησες. Ἀμήν.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ ΚΥΡΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Βάσει προγράμματος, έκδοθέντος υπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας, τὸ Σάββατον 4 Σεπτεμβρίου 2010, ἐγένετο ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία ἐν τῷ Ἱερῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ Σωτῆρος Χριστοῦ Καλύμνου τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀλικαρνασσοῦ κυροῦ Ἑμμανουήλ.

Τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας προέστη ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ρόδου κ. Κύριλλος, ὅστις καὶ ἐξεπρωσώπησε τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ. κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ, καὶ ὁ ὁποῖος ἐξεφώνησε τὸν ἐπικήδειον λόγον συγκινήσας τὸ πένθιμον ἐκκλησίασμα.

Παρέστησαν δὲ οἱ ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ Νέας Ἱερσέης κ. Εὐάγγελος, Κῶου καὶ Νισύρου κ. Ναθαναήλ καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μπουρούντι καὶ Ρουάντας κ. Σάββας καὶ ἔλαβαν μέρος ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κῶου, Νισύρου Παν/τος Ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος Πίτσης καὶ σύμπας ὁ Ἱερὸς Κλήρος τῆς νήσου Καλύμνου.

Πλήθη εὐσεβῶν Καλυμνίων προσευχήθησαν ὑπὲρ τῆς μακαριστῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου κατὰ τὴν Ἐξόδιον αὐτοῦ Ἀκολουθία, ἀλλὰ καὶ συγκινητικὴ ἦταν ἡ προσέλευσις τοῦ λαοῦ κατὰ τὸ τριήμερον τοῦ ἐκτεθέντος εἰς προσκύνησιν ἱεροῦ σκήνου τοῦ μεταστάντος, διὰ νὰ λάβουν τὴν παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν (κατὰ τὴν Καλυμνιακὴν τάξιν).

Ἐπίσης ἐπικηδεῖους λόγους ἐξεφώνησαν ἐκ μέρους τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ὁ αἰδεσιμολογιώτατος πρωτοπρεσβύτερος π. Ἀμφιλόχιος Σακαλλέρος, ἐκ μέρους τῆς Ἑστίας Θεολόγων τῆς περιπύστου Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης ὁ Ἄρχων Διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἔλλογιμώτατος κ. Ἀριστείδης Χαλκίτης καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἐξεφώνησε ὁ Διευθυντὴς Μέσης Ἐκπαίδευσης κ. Γε-

ώργιος Θανάτσης, ὁ ὁποῖος ἐξῆρε τὴν προσωπικότητα τοῦ Μεταστάντος, ἀκολούθησαν ψηφίσματα ἐκ μέρους τοῦ Ἐπαρχείου, τοῦ Δήμου Καλυμνίων, τοῦ Ἀναγνωστηρίου «Αἱ Μοῦσαι», τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Παντελεήμονος Καλύμνου, τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Σωτήρος Χριστοῦ Καλύμνου, ἔνθα ἐπὶ πεντήκοντα συναπτὰ ἔτη ὑπηρετήσεν τὸν ἱερὸν αὐτὸν φάρον τῆς τῶν Καλυμνίων νήσου εὐόρκως, θεαρέστως καὶ εὐαρέστως, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τῆς ΕΛΜΕ Δωδεκανήσου, ὡς ἐπίσης καὶ συλλυπητήριοι γράμματα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σύμης, Χάλκης, Τήλου, Καστελορίζου ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ κ. Χρυσοστόμου.

Ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας εὐχαρίστησε ἅπαντας τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὸ πένθος τῆς οἰκογενείας του ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἐκλιπόντος ἱεράρχου κ. Ἀντώνιος Ἀλευροφᾶς, διακεκριμένος δικηγόρος, τέλος δὲ ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Παῖσιος εὐχαρίστησε τὴν Θειοτάτην Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχη διὰ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ ἀγάπην, ἣν δαψιλῶς ἐπέδειξεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκλιπόντος καὶ διὰ τὴν προσφορὰ στεφάνου ἐπὶ τῆς σοροῦ του, τοὺς Ἁγίους Ἀδελφοὺς Ἀρχιερεῖς, τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, τοὺς Χοροὺς τῶν Ἱεροψαλτῶν καὶ τὸν εὐσεβῆ καλυμνιακὸν λαὸν διὰ τὴν ἀθρόαν αὐτοῦ συμμετοχὴν εἰς τὸ πένθος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στεφάνους κατέθεσαν εἰς τὴν σορὸν τοῦ ἐκλιπόντος ὁ αἰδεσιμώτατος πρωτοπρεσβύτερος π. Ἀμφιλόχιος Σακαλλέρος ἐκ μέρους τῆς Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας, ὁ Ἱερὸς Κλῆρος, ὁ Νομάρχης Δωδεκανήσου, ἡ Ἐπαρχος Καλύμνου, ὁ Δήμαρχος Καλυμνίων, ἡ Β' ΕΛΜΕ Δωδεκανήσου, ἡ ἑκπαιδευτικὴ κοινότητα Καλύμνου, τὸ 2ο Γυμνάσιο Καλύμνου, ἡ Ἐνωσις Καλυμνίων Ρόδου καὶ αἱ οἰκογένειαι Θ. Μάγκου καὶ Σ. Καρπαθίου καὶ Βενετσιάνου-Πατέλλη καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπώνυμοι, οἱ ὁποῖοι ἐκδήλωσαν τὸν σεβασμὸν τοὺς στὸν ἐκλιπόντα ἱεράρχη, καταθέτοντας ἀνθοδέσμη ἐπὶ τῆς σοροῦ του.

Μετὰ τὴν Ἐξόδιον Ἀκολουθίαν ἐσχηματίσθη ἱερὰ πομπή (δεδομένου ὅτι εἰς τὸν ἐκλιπόντα Ἱεράρχην ἀπεδόθησαν τιμαὶ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτου), τῆς ὁποίας προηγεῖτο ὄχημα τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Καλύμνου, αἱ Φιλαρμονικαὶ τῶν Δήμων Καλυμνίων καὶ Λακατάμειας Κύπρου, τὰ ἱερὰ ἐξαπτέρυγα, ὀπισθεν αὐτῶν τὸ «στεφάνι» τῆς Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, εἰς δύο ζεύγη αἱ μοναχαὶ τῆς νήσου καὶ ὁ εὐαγὴς Ἱερὸς Κλῆρος φέρων ἐπιτραχήλιον καὶ

φαιλόνιον λευκά, τὸ στρατιωτικὸ ὄχημα ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τοποθετηθεῖ τὸ σκῆνος τοῦ Ἱεράρχου καὶ ἡ τιμητικὴ στρατιωτικὴ φρουρὰ καὶ ἀκολουθοῦσαν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Παῖσιος πλαισιούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Λέρου πατρός Νικοδήμου Φωκᾶ καὶ τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Ἀμφιλοχίου Σακκαλέρου, οἱ συγγενεῖς τοῦ μεταστάντος, αἱ Ἀρχαὶ τῆς νήσου μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Δήμαρχον Καλυμνίων κ. Γεώργιον Ροῦσσον, ὁ Δήμαρχος Λακατάμειας Κύπρου κ. Λουκᾶς Ἰατροῦ, ὁ πρῶν Ὑπουργὸς καὶ βουλευτὴς τῆς Καναδικῆς Κυβερνήσεως κ. Κάννης Ἰωάννης, ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἐπαρχείου Καλύμνου κ. Κωνσταντῖνος Σταυλᾶς, μέλη τοῦ Νομαρχιακοῦ καὶ Ἐπαρχιακοῦ συμβουλίου, τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων Δήμου Καλυμνίων καὶ Δήμου Λακατάμειας, οἱ στρατιωτικὲς, ἀστυνομικὲς, ἐκπαιδευτικὲς καὶ λοιπὲς Ἀρχὲς τῆς νήσου.

Ἡ ἱερὰ πομπὴ κατέληξε ὑπὸ τοὺς πενθίμους ἤχους τῶν Φιλαρμονικῶν εἰς τὸ Ἱερὸν Κοιμητήριον τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Μάμμαντος καὶ ἀφοῦ κατὰ τὴν τάξιν ἐγένετο Ἐπιμνημόσυνος Δέησις καὶ ἀπεδόθησαν οἱ κεκανονισμέναι τιμαὶ ἡ σορὸς τοῦ αἰοδίου Ἱεράρχου ἐτέθη εἰς καινὸν μνημεῖον πλησίον τοῦ τάφου τοῦ Γέροντός του, αἰοδίου Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας κυροῦ Ἰσιδώρου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ταφῆς παρετέθη ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς τὴν αἴθουσα τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Μάμμαντος ἡ «μακαρία», εἰς τὴν ὁποίαν παρεκάθισαν οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ Ἱερεῖς, οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐκλιπόντος καὶ πολλοὶ χριστιανοί.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀλικαρνασσοῦ κυρὸς Ἐμμανουήλ Ἀλευροφᾶς γεννήθηκε στὴν Κάλυμνο τὸ 1932 καὶ πραγματοποίησε τὶς ἐγκύκλιες σπουδὲς στὴν γενέτειρά του, τὶς ὁποῖες ὀλοκλήρωσε στὸ Λυκειακὸ Τμῆμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, στὸ ὁποῖο ἐνεγράφη τὸ ἔτος 1951.

Εἰσῆλθε στὸ Θεολογικὸ Τμῆμα τὸ Ἀκαδημαϊκὸ ἔτος 1955 καὶ περάτωσε τὶς σπουδὲς τὸ 1958, ὑποβαλὼν ἐναίσιμη ἐπὶ πτυχίῳ διατριβὴ μὲ τίτλο: «**Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπισκόπων**».

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποφοίτησή του ἐχειροτονήθη Διάκονος κατὰ τὸ ἔτος 1957 καὶ Πρεσβύτερος τὸ 1958.

Ὑπηρέτησε σὲ διάφορες Κοινότητες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὡς προσωρινὸς Κωδικογράφος τῆς Ἀγίας καὶ

Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Τὸ 1958 μερίμνη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Θυατείρων καὶ τοποθετεῖται ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ὁρθοδόξου Κοινότητος τῆς Ἀγίας Τριάδος Saint Etienne.

Ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἀίτησή του μετατίθεται στὴν Κοινότητα Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ Port de Bous, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπεχώρησε τὸ 1962.

Τὸ 1964 ἐπιστρέφει στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Θυατείρων, μετὰ διετὴ ὑπηρεσία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Τελένδου τῆς Καλύμνου, καὶ διορίζεται ὡς Προϊστάμενος τῆς νεοσυστάτου Κοινότητος τοῦ Ἀγίου Νικολάου Southempton τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὑπηρέτησε μέχρι τὸ 1967, προσφέρων παράλληλα τὶς ἐκπαιδευτικὰς ὑπηρεσίες του στὰ ὁμογενειακὰ Σχολεῖα.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1967 ἕως τῆς ἐκδημίας του ὑπηρετεῖ στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας σὲ διάφορες θέσεις: α) Πρωτοσύγκελλος ἐπὶ 38 συναπτὰ ἔτη καὶ β) Καθηγητὴς Μέσης Ἐκπαίδευσως (1974-1999).

Τὸ 2005 ἐκλέγεται Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὴν Ἀγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μὲ τὸν τίτλο τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ἀλικαρνασσοῦ καὶ τοποθετεῖται ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος παρὰ τῷ Μητροπολίτῃ Καλύμνου.

Μητροπολίτης Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας Παῖσιος

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου κ. ΚΥΡΙΛΛΟΥ
εἰς τὸν ἀείμνηστον Ἐπίσκοπον Ἀλικαρνασσοῦ
κυρὸν Ἐμμανουήλ

*«Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τε-
τήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β΄ Τιμ. 4,7-8).*

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπалаίας
κ. Παῖσιε,

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Ἐντιμότατοι Ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν,
Τίμιον Πρεσβυτέριον,
Ὅσιώτατοι Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,
Λαὲ τοῦ Κυρίου ἡγαπημένε,

Ἐπιτρέψατέ μοι τὴν ἐκφωνηθεῖσαν ὡς κεφαλίδα τοῦ λόγου ρῆσιν τοῦ οὐρανοβάμοнос Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν Ἀγίου Παύλου νὰ ἀναφέρω ἐπι-
καίρως εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐκ τῆς ματαιότητος τοῦ προσκαίρου τού-
του κόσμου ἀναχωρήσαντος καὶ πρὸς τὴν ἀχειροποιήτον τῶν πρωτοτό-
κων Μητροπόλιν, πρὸς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου, πρὸς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ,
ἐκδημήσαντος Ἐπισκόπου Ἀλικαρνασσοῦ κυροῦ Ἐμμανουήλ. Διότι ὁ
ἀείμνηστος πλέον χρηστὸς καὶ καλὸς Ἀρχιερεὺς τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ
Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὁ ἀγαπητὸς ἡμῖν ἀδελφὸς καὶ συλλειτουργός, ὁ
συμπληρώσας καιρὸν πεντηκονταετοῦς θεοφιλοῦς διακονίας ἐν τῷ Κυ-
ριακῷ Ἀμπελῶνι, κοιμηθεὶς ὁσίως κατὰ τὰς προμεσημβρινὰς ὥρας τῆς
παρελθούσης Πέμπτης καὶ πορευόμενος πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀνα-
στάντος Σωτῆρος Χριστοῦ δύναται ἀναθεωρῶν τὴν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ
αὐτοῦ ἀναστροφὴν νὰ ἐπαναλάβῃ δι' ἑαυτὸν τὴν παύλειον ρῆσιν ὡς
ἀγωνισθεὶς τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς, ὡς τελέσας τὸν δρόμον τῆς
ἀνιδιοτελοῦς διακονίας, ὡς τηρήσας τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν
Πατέρων ἡμῶν, ὡς παραστήσας ἑαυτὸν ἄξιον ἐν πᾶσι τοῖς ἀφορῶσι τὴν
ἐκκλησιαστικὴν διαγωγὴν καὶ πολιτείαν του.

Ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἐκδημίᾳ τοῦ μακαριστοῦ Ἀδελφοῦ θλιβερὸν καθῆ-
κον συνήθροισεν πάντας ἡμᾶς ὑπὸ τοὺς θόλους τοῦ Μητροπολιτικοῦ
τούτου Ναοῦ τῆς Καλύμνου, ἵνα ἀποδώσωμεν αὐτῷ τὸν ὕστατον χαιρε-
τισμὸν καὶ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν εὐχαριστοῦντες τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν

ἡμῶν ὅτι ἐχαρίσατο αὐτὸν ἄνδρα τίμιον τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ κληρικὸν ἀξιον, πλεονάσαντα τὸ δοθὲν αὐτῷ τάλαντον τοῦ χαρίσματος καὶ τιμήσαντος διὰ τῶν προτερημάτων αὐτοῦ τὸ σχῆμα τοῦ ὀρθοδόξου κληρικοῦ, δεόμενοι ἅμα δέ, ἵνα ὁ τῶν νεκρῶν καὶ ζώντων ὡς Θεὸς ἔχων τὴν ἐξουσίαν ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ καταστήσῃ λειτουργὸν τοῦ ἐπουρανίου θυσιαστηρίου.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἀλικαρνασσοῦ κυρὸς Ἐμμανουήλ, κατὰ κόσμον Ἐμμανουήλ Ἀλευροφᾶς, ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1932, κατὰ τοὺς ζοφεροὺς χρόνους τῆς ἰταλικῆς κατοχῆς τῆς Δωδεκανήσου εἰς τὴν Κάλυμνον ἐκ γονέων εὐσεβῶν, τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Βασιλείας, ἀνατραφεὶς ὑπ' αὐτῶν χριστιανοπρεπῶς μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀξίας τῆς παραδοσιακῆς κοινωνίας τῆς νήσου, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ παρουσία τοῦ Ὁσίου Πατρὸς Σάββα τοῦ ἐν Καλύμνῳ καὶ τῶν λοιπῶν ἐναρέτων Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, φορέων τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας ἤσκει μεγίστην ἐπιρροὴν εἰς τὰς συνειδήσεις.

Συμπληρώσας τὸν κύκλον τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων εἰς τὴν γενέτειραν ἀνεχώρησε πρὸς τὴν Βασιλίδα τῶν Πόλεων, τὴν Κωνσταντινούπολιν, δι' εὐρυτέραν μόρφωσιν καὶ παιδείαν. Φθάσας ἐκεῖ ἐφοίτησε κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ γυμνασιακὸν τμήμα τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, ἐγγραφείς εἰς αὐτὸ τὸ ἔτος 1951.

Περατώσας ἐπιτυχῶς τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς ἐνεγράφη εἰς τὸ Πανεπιστημιακὸν τμήμα αὐτῆς, τὸ ἔτος 1955, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπεφοίτησεν ἀριστοῦχος τὸ ἔτος 1958 ὑποβαλὼν ἐναίσιμον ἐπὶ πτυχίῳ διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἐπισκόπων». Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀποφοιτήσεως, τὸ ἔτος 1957 ἐχειροτονήθη Διάκονος ἀπὸ τὸν τότε Σχολάρχην ἀείμνηστον Μητροπολίτην Ἰκονίου κυρὸν Ἰάκωβον καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος Πρεσβύτερος, λαβὼν καὶ τὸ ὀφίκιον τοῦ Ἀρχιμανδρίτου, ἀπὸ τὸν μακαριστὸν Γέροντά του, Μητροπολίτην Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπалаίας κυρὸν Ἰσίδωρον. Κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς χειροτονίας αὐτοῦ ἕως τῆς ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς Πόλεως ὑπηρέτησεν ὡς Διάκονος καὶ Πρεσβύτερος εἰς διαφόρους Ναοὺς τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὡς προσωρινὸς Κωδικογράφος τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἐν συνεχείᾳ, τὸ ἔτος 1958, μετέβη μερίμνη τῆς Ἐκκλησίας δι' εὐρυτέρας σπουδὰς εἰς Γαλλίαν, ὅπου καὶ παρέμεινεν ἐπὶ τετραετίαν, ὑπηρετήσας κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τοῦτο, ὡς Ἐφημέριος καὶ ἱερατικῶς Προϊστάμενος τὰς ἐν Γαλλίᾳ ἑλληνικὰς ὀρθοδόξους κοινότητας Ἀγίας Τριάδος Saint Etienne καὶ Ἀγίας Αἰκατερίνης τοῦ Port de Bouc, ὑπαγομένας τότε εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Θυατείρων. Τὸ ἔτος 1962 ἐπέ-

στρεψεν εἰς τὴν γενέτειραν νῆσον καὶ διωρίσθη Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Τελένδου.

Τὸ ἔτος 1964 ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Θυατείρων καὶ διωρίσθη Ἐφημέριος καὶ Ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς νεοσυστάτου Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Southempton, προσφέρων παραλλήλως τὰς ἐκπαιδευτικὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸ ἐκεῖ ὁμογενειακὸν Σχολεῖον.

Μετὰ τριετὴν εὐδόκιμον ἐκκλησιαστικὴν διακονίαν εἰς τὴν ὡς ἄνω Κοινότητα ἐπέστρεψε τὸ ἔτος 1967 εἰς τὴν πατρίδα, διορισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἰσιδώρου Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος (Χριστοῦ Καλύμνου) καὶ ἐξονομασθεὶς Πρωτοσύγκελλος αὐτοῦ, θέσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας διηκόνησε τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ 38 συναπτὰ ἔτη. Παραλλήλως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1974 ἕως τοῦ ἔτους 1999 ὑπηρέτησεν ὡς Θεολόγος Καθηγητὴς εἰς τὴν Μέσσην Ἐκπαίδευσιν ἐν Καλύμνῳ.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία ἀμείβουσα τὴν πολυετῆ, εὖορκον καὶ καρποφόρον διακονίαν του, τῇ αἰτήσῃ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας κ. Παϊσίου καὶ τῇ εἰσηγήσῃ τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἡμῶν κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ἐξέλεξεν αὐτὸν Ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμπάσης Ἐπισκοπῆς Ἀλικαρνασσοῦ, τῆς χειροτονίας αὐτοῦ τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Παϊσίου εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦτον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ τὴν 11ην Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 2005. Ἐκτοτε καὶ μέχρι πρὸς μὴνός, ὅτε διεγνώσθη ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ, διηκόνησε τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Καλύμνου καὶ τὸν Μητροπολίτην αὐτῆς ὡς Βοηθὸς αὐτοῦ Ἐπίσκοπος κατ' ἀπόλυτον ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, συνέπειαν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὰ ἀνατεθέντα αὐτῷ καθήκοντα.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἐμμανουὴλ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πεντηκονταετοῦς καὶ πλέον διακονίας του, ὡς Πρεσβύτερος, Πρωτοσύγκελλος, Καθηγητὴς ἐν τῇ Μέσῃ Ἐκπαίδευσί, καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν ὡς Ἀρχιερεὺς, ἐπέδειξε ἀκραιφνὲς ἐκκλησιαστικὸν φρόνημα καὶ αἰσθήματα ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, διακονήσας μετ' αὐταπαρνήσεως τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἄνθρωπον, πάντοτε πιστὸς εἰς τὸ χρέος καὶ τὸ καθήκον.

Ἠγάπησε περιπαθῶς τὴν Μητέρα Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Μεγάλην Ἐκκλησίαν, τὴν τροφὸν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης καὶ διετέλεσε πάντοτε μετὰ εἰλικρινοῦς ἀφοσίωσεως εἰς τὸν ἱερὸν θεσμόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ὑπηρετήσεν ἀγογγύστως τρεῖς Μητροπολίτας Καλύμνου μηδένα αὐτοῖς πρόσκομμα ἐργασάμενος, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιδεικνύων προθυμίαν οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν πρὸς συνεργασίαν χάριν καλῆς διεξαγωγῆς καὶ

εὐοδώσεως τῶν τοπικῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Ὡς χαρακτήρ διεκρίθη διὰ τὴν εὐθύτητα καὶ ἀκεραιότητα τῆς γνώμης του, τὸ ὑπεύθυνον εἰς τὰς κατὰ καιροὺς ἀνατεθείσας αὐτῷ ἐκκλησιαστικὰς διακονίας, τὸ εἰλικρινὲς καὶ ἀνεπιτήδευτον εἰς τοὺς τρόπους, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν καρτερίαν εἰς τὰς δυσκόλους βιοτικὰς περιστάσεις. Ὑπῆρξε ἄνθρωπος τοῦ μέτρου, χαρακτηριζόμενος ἀπὸ ὀλιγάρεϊαν εἰς τὸν βίον, σοβαρότητα εἰς τὴν ἀναστροφήν, ταπείνωσιν εἰς τὰς διαπροσωπικὰς σχέσεις, συγχωρητικὸς πρὸς πάντας καὶ πάντοτε ἔτοιμος πρὸς ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφός, «τῇ ἐπαράτῳ νόσῳ καμφθεὶς», κατέπαυσε καὶ μετεκλήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὸν τόπον «ἐνθα οὐκ ἔστιν πόνος, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός», εἰς τὸν νυμφῶνα τῆς ἀτελευτήτου ζωῆς. Τὸ κοινὸν τοῦ βίου χρέος ἐκπληρώσας, τοῦ ὅρου πληρωθέντος, προστίθεται τοῖς Πατράσιν ἡμῶν, ἵνα ἀναπαύσῃται ἐκ τῶν κόπων αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀποστολικὴν ῥῆσιν καὶ πορεύεται εἰς τὸν τάφον, λέγων σὺν τῷ Παύλῳ, ὡς προείπομεν· «Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα· λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος» (Β' Τιμ. 4,7-8)

Ἀοίδιμε Ἐπίσκοπε Ἐμμανουήλ,

Κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην ὥραν τῆς ἐξοδίου Ἀκολουθίας σου εὕρισκόμεθα ἐνώπιον τοῦ σεπτοῦ σκηνώματός σου, ἀποδίδοντές σοι τὰ ὀφειλόμενα καὶ προπέμποντές σε μετ' εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεὸν τὸν οὕτως τὰ περὶ σοῦ οἰκονομήσαντα. Μετ' ὀλίγον θὰ ἔχῃς τὴν ἐπίγειον ἀνάπαυσιν πλησίον τοῦ Γέροντός σου ἀοιδίμου Μητροπολίτου Ἰσιδώρου. Ἀναχωρεῖς τετιμημένος ἐκ τοῦ παρόντος κόσμου, ἵνα συναυλισθῇς μετὰ τῶν προαπελθόντων Πατέρων καὶ Ἀδελφῶν ἡμῶν καὶ ἀναπαυθῇς ἐκ τῶν ἔργων σου. Μνημόνευε ἐν τῷ ἐπουρανίῳ θυσιαστηρίῳ πάντων ἡμῶν καὶ προσεύχου ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν σου.

Ἀνταποκρινόμενος δὲ εἰς τὴν δοθεῖσάν μοι σεπτὴν ἐντολήν, ἵνα ἐκπροσωπήσω τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸν σεπτὸν Προκαθημένον Αὐτῆς Παναγιώτατον Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, μεταφέρω τὰς συλλυπητηρίους προσρήσεις τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Λέρου, Καλύμνου καὶ Ἀστυπαλαίας κ. Παῖσιον, τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τὸν λαὸν τῆς Καλύμνου, πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ τὰ πνευματικὰ τέκνα σου, ὡς καὶ τὴν εὐχὴν καὶ προσευχὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεώς σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν τοῖς σκηνώμασι τῶν Δικαίων.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἀοίδιμε Ἀδελφὲ Ἐμμανουήλ.

**ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟ ΛΟΓΟ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒ. ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΣΑΚΑΡΕΛΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ ΚΥΡΟΥ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ**

Ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. ἁγιε Ρόδου κ.κ Κύριλλε
Σεβασμία τῶν ἀρχιερέων χορεία,
Σεβαστοὶ πατέρες,
Ἐντιμότατοι Ἄρχοντες,
Πενθηφόρε λαὲ τοῦ Κυρίου

Εὐρισκόμαστε ἅπαντες ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀποτίοντες τὸ ὕστατο χαῖρε καὶ φόρο τιμῆς στὸν ἐκκλιπόντα προσφιλῇ ἡμῶν Γέροντα Ἐπίσκοπο Ἀλικαρνασσοῦ κυρὸν Ἐμμανουὴλ Ἀλευροφᾶν.

Ἐγγραφε ἓνας ποιητής: «Ὁ χρόνος τοῦ θανάτου βρίσκεται σὲ κάθε στιγμή», καὶ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς διδάσκει ὅτι «ὡς χόρτος αἱ ἡμέραι τοῦ Ἀνθρώπου».

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἀλικαρνασσοῦ κ. Ἐμμανουὴλ γεννήθηκε στὴν Κάλυμνο τὸ 1932 καὶ πραγματοποιοῖσε τὶς ἐγκύκλιες σπουδῆς του στὴν γενέτειρά του, τὶς ὁποῖες ὁλοκλήρωσε στὸ Λυκειακὸ τμῆμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, στὸ ὁποῖο ἐνεγράφη τὸ 1951. Εἰσηλθε στὸ Θεολογικὸ Τμῆμα τὸ ἔτος 1955 καὶ περάτωσε τὶς σπουδῆς του τὸ 1958, ὑποβάλων ἐναίσιμη ἐπὶ πτυχίῳ διατριβὴ μὲ τίτλο «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἐπισκόπων».

Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποφοίτησή του ἐχειροτονήθη Διάκονος κατὰ τὸ ἔτος 1957 καὶ πρεσβύτερος τὸ 1958. Ὑπηρετήσε σὲ διάφορες κοινότητες τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Κων/πόλεως καὶ ὡς προσωρινὸς κωδικογράφος τῆς Ἱ. Σ. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου .

Τὸ 1958 μερίμνη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀποστέλεται εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Θυατείρων καὶ τοποθετεῖται ἱερατικῶς Προϊστάμενος τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Κοινότητος τῆς Ἁγίας Τριάδος, Saint Etienne.

Ἀπὸ ἐκεῖ μὲ αἴτησή του μετατίθεται στὴν Κοινότητα τῆς Ἀγ. Αἰκατερίνης τοῦ Port de Bous, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀπεχώρησε τὸ 1962. Τὸ 1964 ἐπιστρέφει στὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴν Θυατείρων, μετὰ διετη ὑπηρεσίᾳ στὸν

Ι.Ν. Παναγίας Τελένδου Καλύμνου καὶ διορίζεται ὡς προϊστάμενος τῆς νεοσύστατης Κοινότητος τοῦ Ἀγ. Νικολάου Southampton τῆς Ἀγγλίας, ὅπου ὑπηρετήσε μέχρι τὸ 1967, προσφέρον παράλληλα τὶς ἐκπαιδευτικὲς τοῦ ὑπηρεσίης στα ὁμογενειακὰ σχολεῖα.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1967 μέχρι σήμερον ὑπηρετοῦσε στὴν Ἱ.Μ. Καλύμνου σὲ διάφορες θέσεις:

Α) Πρωτοσύγκελος ἐπὶ 38 συναπτὰ ἔτη καὶ β) Καθηγητὴς Μέσης Ἐκπαίδευσης ἀπὸ τὸ 1974 ἕως τὸ 1999.

Τὸ 2005 ἐκλέγεται Ἐπίσκοπος ἀπὸ τὴν Ἱ.Σ. τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου μὲ τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ἀλικαρνασσοῦ καὶ τοποθετεῖται ὡς Βοηθὸς Ἐπίσκοπος στὴν Ἱ.Μ. Καλύμνου, ὅπου διακόνησε τὴν Ἐκκλησίαν μέχρι σήμερα εὐόρκως καὶ θεαρέστως.

Ὁ μισὸς αἰώνας τῆς ἱερατικῆς δράσης συνδέθηκε κυρίως μὲ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ὁ αἰμίνηστος ὑπῆρξε ὁ προσηνὴς καὶ φίλτατος ἐφημέριος τοῦ Χριστοῦ, «ὁ παπα-Μανώλης», ὅπως τὸν ἀποκαλοῦσαν οἱ ἐνορίτες του. Ὡς χαρακτηρὰς διακρινόταν γιὰ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν εἰλικρίνειά του.

Ἀπεχθάνετο τὰ ψεύτικα προσωπεῖα καὶ τὴν ὑποκρισίαν τῶν ἀνθρώπων. Πικράθηκε καὶ ταπεινώθηκε.

Εὐσυνειδήτος καθὼς ἦταν ἔφερνε εἰς πέρας τὶς ἀποστολὰς καὶ τὸ ἔργο ποὺ τοῦ ἀνέθετε ἡ Ἐκκλησία.

Δικαίως λοιπὸν θρηνοῦμε, κλῆρος καὶ λαός, ἐπὶ τῷ ἀποικομένῳ Ἱεράρχῃ, ἔχοντες ὅμως βεβαίαν τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ Ἀναστὰς Κύριος, ὁ ταπεινωθεὶς μέχρι Σταυροῦ καὶ θανάτου, θὰ συνδοξάσῃ τὸν μακαριστὸν ἐν τῇ ἐπουρανίῳ Αὐτοῦ βασιλείᾳ.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΟΔΟΥ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαίρετου Τριάδος.

Ἄρθρον 1. ΙΔΡΥΣΙΣ

Ἰδρύεται ἀνδρῶα Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονή, ὑπὸ τὴν πλήρη ἐπωνυμίαν: «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ», εἰς τὰ ὅρια τοῦ Δήμου Καμείρου, Νήσου Ρόδου, Νομοῦ Δωδεκανήσου, διὰ πράξεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου, ἐκδοθησομένης κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἄρθρον 2. Α) ΟΡΙΣΜΟΣ

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι Ἱδρυμα προσευχῆς καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ, λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου καὶ τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ὡς τοιοῦτον, ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), ἀπολαμβάνουσα τῶν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπομένων προνομίων καὶ ὑποχρεώσεων.

β) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ συνεχίζει τὴν μακραίωνα μοναστικὴν ζωὴν καὶ μαρτυρίαν, λειτουργοῦσα κατὰ τὸ ἰσχὺν Μοναστηριακὸν Δίκαιον καὶ κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ τὰς κατὰ καιρὸν ἀποφάσεις τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, ἀλλὰ κυρίως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

γ) Κατὰ ταῦτα, εἶναι μὲν ἡ Ἱερὰ Μονή, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὸ κρατοῦν Μοναστηριακὸν Δίκαιον διὰ τὴν μοναστικὴν βιοτὴν καὶ πολιτείαν, αὐτοδιοίκητον Ἐκκλησιαστικὸν Ἱδρυμα, οὐχὶ ὁμως ἀνεξάρτητον τῆς κανονικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος, ἥς συναποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέλος, καθὼς καὶ τῆς πνευματικῆς ἐπιτηρήσεως, ἣν ἀσκεῖ καθηκόντως ὁ Μητροπολίτης Ρόδου.

Β) ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ἡ κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου μοναστικῆς παραδόσεως ἀσκήσεις καὶ τελείωσις τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιούντων Μοναχῶν. Ἐπιτυγχάνονται

δὲ αὐταὶ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ δοξολογίας, τῆς καθ' ἡμέραν νυχθημέρου λατρείας, τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου καὶ τῆς τηρήσεως τῶν τριῶν βασικῶν μοναστικῶν ἀρετῶν τῆς ἀγνείας, τῆς ἀκτημοσύνης καὶ τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὸν Ἡγούμενον καὶ πᾶσαν τὴν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα.

β) Ἡ διὰ τακτικῶν λειτουργικῶν καὶ κατ' ἰδίαν προσευχῶν, διὰ συνεχοῦς ἀσκήσεως καὶ ἐν διακονίαις νέκρωσις τῶν παθῶν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀσκουμένων καὶ ἡ βίωσις τῆς κατὰ Χριστὸν μυστικῆς ζωῆς, ὁδηγούσης εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

γ) Ἡ Ἱερὰ Μονή, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν δυνατότητα παρέχει, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἡγουμένου, φιλοξενίαν εἰς προσκυνητὰς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 3. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

α) Ὡς μέλος τῆς τοπικῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος, ἡ Ἱερὰ Μονή τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον κανονικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

β) Ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ἀσκεῖ τὴν πνευματικὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς.

γ) Ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Μητροπολίτου περιλαμβάνουν:

1. Τὴν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς τελουμέναις ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς.
2. Τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς ὁμαλῆς καὶ κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς κανόνας λειτουργίας αὐτῆς.
3. Τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκλογῆς καὶ τὴν χειροθεσίαν καὶ ἐγκαθίδρυσιν δι' εἰδικῆς τελετῆς τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
4. Τὴν ἐγκρίσιν καὶ τέλεσιν τῆς κουρᾶς τῶν Μοναχῶν.
5. Τὴν ἀνάκρισιν τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιούντων καὶ τὴν φροντίδα καὶ μέριμναν διὰ τὴν ἄμεμπτον αὐτῶν βιοτήν.
6. Τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου.

Α' ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Ἄρθρον 4. ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὅργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

- ♦ Ὁ Ἡγούμενος, ὅστις εἶναι ἰσόβιος.
- ♦ Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.
- ♦ Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α': Ο ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἄρθρον 5. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ὁ Ἡγούμενος εἶναι ὁ πνευματικὸς πατήρ τῆς Ἀδελφότητος. Ἀσκεῖ τὴν πνευματικὴν κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐπαγρυπνεῖ διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν αὐτῶν. Ἰδίως:

1. Παραινεῖ, καθοδηγεῖ, συμβουλεύει, ἐπιπλήττει, ἐπιβάλλει ἐπιτίμια καὶ γενικῶς λαμβάνει πᾶν πρόσφορον μέτρον πρὸς τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν Ἀδελφῶν.

2. Μνημονεύεται εἰς ἀπάσας τὰς ἱεράς Ἀκολουθίας.
3. Προϊσταται τῆς Τραπέζης.
4. Ἐποπτεύει τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ προγράμματος τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῶν ἐργασιῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν, καὶ ρυθμίζει τὸ δαιτολόγιον αὐτῆς.
5. Εὐθύνεται διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.
6. Γενικῶς, οὐδὲν πραγματοποιεῖται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἄνευ γνώσεως καὶ εὐλογίας αὐτοῦ.

Ἄρθρον 6. ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

- Ὡς πρὸς τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν, ὁ Ἡγούμενος:
1. Ἐποπτεύει τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν διακονημάτων.
 2. Συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἰς τακτικὰς συνεδρίας δις τοῦ μηνὸς καὶ εἰσηγείται εἰς αὐτὸ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καὶ ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος δὲν δύνανται νὰ συνεδριάξωσιν ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Ἡγουμένου, ἐκτὸς τῶν ἄρθρων 7, 8, 9, 20, 21, 32 καὶ 72.
 3. Προϊσταται τῶν Συνάξεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
 4. Κατανέμει τὰ διακονήματα κατ' ἔτος εἰς τοὺς Ἀδελφούς, τῇ συμβουλευτικῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.
 5. Προτείνει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν Δοκίμων καὶ τὴν κουράν τῶν καταλλήλων πρὸς τοῦτο.
 6. Δεσμεύει διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἔναντι τρίτων.
 7. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, πολιτειακῆς, δημοτικῆς καὶ κοινοτικῆς ἀρχῆς, Δημοσίου Ἐπιχειρήσεως, Τραπέζης καὶ παντὸς Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ, Ἰδρύματος, ἢ ιδιώτου. Ἐν περιπτώσει κωλύματος ἀναθέτει ἐγγράφως τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς Ἀδελφόν-μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.
 8. Προκειμένου περὶ ἐιδικῆς ὑποθέσεως ἢ κατηγορίας ὑποθέσεων δύνανται, κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νὰ ἀναθέτῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς οἰονδήποτε Ἀδελφὸν αὐτῆς ἢ Δόκιμον ἢ Νομικὸν Σύμβουλον, ὑπογράφων εἰδικὸν πληρεξούσιον συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον.
 9. Παρέχει εἰς τοὺς Ἀδελφούς ἔγγραφον ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Εἰς περίπτωσιν ἐξόδου τῶν Ἀδελφῶν τῶν ὀρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου ἀπαιτεῖται ἔγγραφος ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.
 10. Ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προσθέτων τὴν φράσιν «*καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ*» καὶ διεκπεραιώνει τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτῆς, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Γραμματέως.
 11. Ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τῆς Μονῆς καὶ ὑπογράφει μετὰ τοῦ Οἰκονόμου διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ ἐντάλματα πληρωμῆς.
 12. Τηρεῖ ἐπὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω δι' ἐτησίας ἐκθέσεως ἐνήμερον τὸν Μητροπολίτην Ρόδου.

Ἄρθρον 7. ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Α) Ὁ Ἡγούμενος ὁρίζει ἐγγράφως τὸν ἀναπληρωτὴν τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἰς περίπτωσιν κωλύματος αὐτοῦ λόγῳ ὑγείας ἢ κανονικῆς ἀδείας.

Β) Εἰς περίπτωσιν μὴ ὀρίσμου τοιοῦτου ἀναπληρωτοῦ, ὁ Ἡγούμενος ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ἔχοντος πρεσβεία κουράς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, κωλυομένου δὲ καὶ τούτου ἀναπληροῦται ὑπὸ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου κ.ο.κ.

Γ) Κωλυομένων ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἀναπληρωτὴς ὁρίζεται ὁ ἔχων πρεσβεία κουράς Ἀδελφὸς τῆς Μονῆς, κωλυομένου δὲ τούτου, ὁ ἀμέσως ἐπόμενος κ.ο.κ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄ : ΕΚΛΟΓΗ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἄρθρον 8. ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μετὰ τὴν καθ' οἰονδήποτε τρόπον κένωσιν τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου, καθήκοντα αὐτοῦ ἀσκεῖ ὁ ἔχων πρεσβεία κουράς Ἀδελφὸς-μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Ἡγουμενίας κατόπιν σχετικοῦ διοριστηρίου Γράμματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου. Εἰς περίπτωσιν κωλύματός του, ἀναπληροῦται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 7 διαλαμβανόμενα. Οὗτος ἐντὸς διαστήματος πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον. Γενομένης Θείας Λειτουργίας, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὁρίζει ἡμέραν καὶ ὥραν συγκλήσεως τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος μὲ μόνον θέμα τὴν ἐκλογὴν Ἡγουμένου. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος πραγματοποιεῖται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἀνακοινοῦνται διὰ τοιχοκολλήσεως σχετικοῦ πρακτικοῦ, ἐπικεκυρωμένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου, ἐκατέρωθεν τῆς θύρας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Παραμυθίας, τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας προηγουμένως. Εἰς ἀπουσιάζοντας Ἀδελφούς ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα γνωστοποιοῦνται διὰ τηλεφώνου καὶ συστημένης ἐπιστολῆς. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν λόγῳ ἐξαιρετικῶς σπουδαίου λόγου δὲν εἶναι δυνατὸς ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου, αὐτὰ ὑπολογίζονται ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἀφ' ἧς ἐξέλιπεν ὁ ἐξαιρετικῶς σπουδαῖος λόγος.

Ἄρθρον 9. ΕΦΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Κατὰ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος, χρέη Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀσκεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ὅπερ προσλαμβάνει τὸν ἐκ τῶν Ἀδελφῶν ἔχοντα πρεσβεία κουράς πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καθωρισμένου ἀριθμοῦ μελῶν αὐτοῦ. Καθ' ἣν περίπτωσιν οὗτος κωλύεται ἢ τυγχάνει ἤδη μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, χωρεῖ ἀναπλήρωσις κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 7 διαλαμβανόμενα.

Ἄρθρον 10. ΠΡΟΣΩΝΤΑ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἡγούμενος πρέπει νὰ διακρίνεται διὰ τὴν μεγάλην πίστιν αὐτοῦ, τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὸν ζῆλον, τὴν ἀρετὴν, τὸ ἀκραιφνές Ὁρθόδοξον καὶ Μοναστικὸν φρόνημα, ὡς καὶ διὰ τὰς διοικητικὰς καὶ πνευματικὰς ἱκανότητας αὐτοῦ, καὶ νὰ ἔχῃ τὰς στοιχειώδεις ἐκκλησιαστικὰς, θεολογικὰς καὶ πατερικὰς γνώσεις, ἀλλὰ κυρίως νὰ εἶναι γνώστης τοῦ λειτουργικοῦ τυπικοῦ καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὁ Ἡγούμενος πρέπει νὰ ἔχῃ συμπληρωμένην πενταετίαν ἐγκαταβιώσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ πρὸ τῆς ἐκλογῆς του, ἐν περιπτώσει δὲ ἀδυναμίας ἀπαιτεῖται τοῦλάχιστον διετία.

Άρθρον 11. ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΣ

Οί κρίνοντες έαυτούς άξιους μοναχοί δύνανται νά υποβάλουν ύποψηφιότητα διά τήν έκλογήν αὐτῶν ὡς Ἑγουμένου. Ἡ έκλογή τοῦ προσώπου προέρχεται έκ τῆς πρωτοβουλίας καί τῆς έλευθεράς κρίσεως τῶν Ἀδελφῶν, κατόπιν προσευχῆς διά τήν ἀνάδειξιν τοῦ καταλληλοτέρου.

Άρθρον 12. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΨΗΦΟΥ

Δικαίωμα ψήφου ἔχουσιν ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς χηρείας ἐν τῷ Μοναχολογίῳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφοί, οἱ ἔχοντες συμπληρώσει ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς κουράς αὐτῶν ἢ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ ἐν περιπτώσει ξενοκουριτῶν.

Άρθρον 13. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Πρὸ τῆς ἐκλογῆς τηρεῖται τριήμερος νηστεία, καθ' ἣν τελεῖται καθημερινῶς Θεία Λειτουργία καί προσέρχονται οἱ Ἀδελφοί εἰς τήν μετάληψιν τῶν Τιμίων Δώρων.

Άρθρον 14. ΧΡΟΝΟΣ, ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ἡ έκλογή διενεργεῖται διά μυστικῆς ψηφοφορίας μετὰ τήν Θεϊάν Λειτουργίαν τῆς καθωρισμένης ἡμέρας ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παρόντων μόνον τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Άρθρον 15. ΑΠΑΡΤΙΑ

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς διαδικασίας διαπιστοῦται ἡ ὕπαρξις ἀπαρτίας. Ἡ Σύναξις εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) τῆς Ἀδελφότητος. Εἰς περίπτωσηιν διαπιστώσεως ἐλλείψεως ἀπαρτίας, ἡ έκλογή ἀναβάλλεται διά τήν αὐτὴν ἡμέραν καί ὥραν τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος, ὁπότε ἡ Σύναξις εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένου τοῦ ἡμίσεος (1/2) τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου Ἀδελφῶν. Εἰς περίπτωσιν μὴ ὑπάρξεως ἀπαρτίας ἐκ νέου, ἡ Σύναξις ἀναβάλλεται διά τήν αὐτὴν ἡμέραν καί ὥραν τῆς ἐπομένης ἐβδομάδος, ὁπότε εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ, ἀσχέτως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρισταμένων Ἀδελφῶν.

Άρθρον 16. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Ἐκαστος ψηφοφόρος καλεῖται ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἑγουμενίας κατὰ ἀντίστροφον τάξιν πρεσβείων κουράς, ἐκ τοῦ νεωτέρου πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Ἐκαστος ψηφοφόρος λαμβάνει ἐν ἐκ τῶν ὁμοιομόρφων ψηφοδέλτιων (ἐν ᾧ ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ἐκλογίμων Ἀδελφῶν) καί ἓνα φάκελλον, ὅστις σφραγίζεται διά τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν παραδίδεται. Εἷτα ἀποσύρεται μόνος ἔμπροσθεν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς Παραμυθίας καί ἰδιοχείρως, ἀνεπηρεάστως καί ἀπροσωπολήπτως, ἐν αἰσθήματι εὐθύνης ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων, σημειώνει διά σταυροῦ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδελφοῦ, ὃν περ κρίνει κατάλληλον διά τήν θέσιν τοῦ Ἑγουμένου. Μετὰ τήν σημείωσιν τοῦ ὀνόματος, ὁ ψηφοφόρος διπλώσας τὸ ψηφοδέλτιον θέτει αὐτὸ ἐντὸς τοῦ φακέλλου καί κλείσας τοῦτον ρίπτει ἐντὸς ψηφοδόχου ἐσφραγισμένης δι' ἰσπανικοῦ κηροῦ. Κατόπιν ὑπογράφει τὸν ὀνομαστικὸν κατάλογον, τὸν ὁποῖον τηρεῖ ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῇ ἐποπτείᾳ τοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἑγουμενίας. Εἰς περίπτωσιν ἀγραμμάτου Μοναχοῦ καλεῖται ἐν τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, τὸ ἔχον τὰ πρεσβεῖα κουράς, ἵνα σημειώσῃ τὸ ὄνομα τῆς προτιμήσεως τοῦ Μοναχοῦ, ὑποχρεούμενον εἰς τήρησιν ἐχεμυθείας. Τὸ ψηφοδέλτιον ρίπτεται ἐντὸς τῆς ψηφοδόχου ἰδιοχείρως ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ. Μετὰ τὸ πέρας τῆς ψηφοφορίας τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἀποσφραγίζει τήν

ψηφοδόχον καὶ ἀριθμεῖ τὰ ψηφοδέλτια ἐνώπιον συμπάσης τῆς Ἀδελφότητος, τοῦ Τοποτηρητοῦ μονογράφοντος ταῦτα. Πᾶν ψηφοδέλτιον στερούμενον σφραγίδος καὶ υπογραφῆς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, κηρύσσεται αὐτοδικαίως ἄκυρον. Εἰς περίπτωσιν εὐρέσεως ὑπεραριθμῶν ἐγκύρων ψηφοδελτίων, ἡ διαδικασία τῆς ψηφοφορίας ἀκυροῦται καὶ ἐπαναλαμβάνεται ἐκ νέου. Κατόπιν καταμετρῶνται τὰ ψηφοδέλτια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἀναγράφεται εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ὑγούμενος ἐκλέγεται ὁ συγκεντρώσας τὰ τρία τέταρτα (3/4) τῶν ψήφων.

Ἄρθρον 17. ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ἐὰν οὐδεις Ἀδελφὸς συγκεντρώσῃ τὰ τρία τέταρτα (3/4) τῶν ψήφων, ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως, ἐνῶ μόνοι ὑποψήφιοι θεωροῦνται οἱ δύο συγκεντρώσαντες τὰς περισσοτέρας ψήφους Ἀδελφοί. Μεταξὺ τῶν δύο, Ὑγούμενος ἐκλέγεται ὁ λαβὼν κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ψηφοφορίαν τὴν ἀπόλυτον πλειονοψηφίαν (50% +1) τῶν ψήφων. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ τῶν δύο, Ὑγούμενος ἐκλέγεται ὁ ἔχων πρεσβεῖα κουρᾶς.

Ἄρθρον 18. ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκλογῆς κατατίθεται καὶ ὑπογράφεται σχετικὸν πρακτικὸν εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν ὑφ' ἀπάντων τῶν παρισταμένων καὶ ψηφισάντων Ἀδελφῶν. Ἐὰν ἔνιοι ἀρνηθοῦν νὰ ὑπογράψουν, ἡ ἄρνησίς των ἡτιολογημένως καταγράφεται εἰς τὸ Πρακτικόν, τὸ ὁποῖον καθίσταται ἔγκυρον διὰ τῆς υπογραφῆς καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν. Οἱ ἀρνούμενοι τὴν ὑπογραφὴν των πρὸς δημιουργίαν προσκόμματος εἰς τὴν εὐρυθμὸν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπόκεινται εἰς πειθαρχικάς ποινὰς κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 65-71 τοῦ παρόντος διαλαμβανόμενα.

Ἄρθρον 19. ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος πρὸς ἐκλογὴν νέου Ὑγουμένου περατοῦται δι' εὐχαριστηρίου προσευχῆς. Ἐν συνεχείᾳ ἀνοίγονται αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ.

Ἄρθρον 20. ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται μόνον ὑπὸ τῶν παρασταθέντων εἰς τὴν ψηφοφορίαν Ἀδελφῶν ἐντὸς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διαδικασίας ἐκλογῆς νέου Ὑγουμένου καὶ ἐκδικάζονται ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν εἰς αὐτόν, ἐνημεροῦντος κανονικῶς δι' ἐκθέσεως καὶ τὴν Α.Θ. Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον.

Ἄρθρον 21. ΑΠΟΔΟΧΗ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς τῆς ἐνστάσεως ὡς κανονικῆς, νομίμου καὶ βασίμου, ἡ διαδικασία ἐκλογῆς Ὑγουμένου ἀκυροῦται καὶ ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 8-19 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 22. ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ

Ἡ κοινοποίησις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου γίνεται δι' ἐγγράφου τῆς διεξαγωγούσης τὴν διαδικασίαν Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς –ἄνευ συμμετοχῆς τοῦ νέου Ὑγουμένου– ἐντὸς δεκαπέντε (15) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς. Διὰ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου προσκαλεῖται ὁ Μητροπολίτης νὰ διορίσῃ διὰ τῆς ἐκδόσεως σχετικῆς Πράξεως καὶ νὰ ἐγκатаστήσῃ τὸν νέον Ὑγούμενον εἰς εἰδικὴν τελετήν. Ὁ Μητροπολίτης, μετὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς διαδικασίας, ἐνημερώνει δι' ἐκθέσεως

καθηκόντως τὴν Α.Θ. Παναγιότητα καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἴκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄: ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἄρθρον 23. ΛΟΓΟΙ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἡγούμενος δύναται νὰ ἐκπέσῃ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ μόνον:

1. Ἐφ' ὅσον περιπέσῃ εἰς αἵρεσιν ἢ διαπράξῃ βαρέα ἡθικὰ ἢ κανονικὰ παραπτώματα, ἐπισύροντα κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ποινὴν μεγαλυτέραν τῆς τριετοῦς ἀργίας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκπίπτει αὐτοδικαίως ἐκ τοῦ ἀξιώματός του ἅμα τῇ τελεσιδικίᾳ τῆς ἀποφάσεως τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

2. Ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκὴς ἢ ἀδιάφορος διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ παραβιάξῃ συστηματικῶς καὶ ἐμπροθέτως τὸν παρόντα κανονισμόν ἢ ἀποδεδειγμένως καταδολιεύεται τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ πάσχη ἐξ ἀνιάτου ἀσθενείας.

Ἄρθρον 24. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς εἰδικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος περὶ ἐκπτώσεως τοῦ Ἡγουμένου, ὁ Ἡγούμενος ἔχει δικαίωμα ὑποβολῆς ἐνστάσεως ἐνώπιον τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου. Μετὰ τὴν πάροδον τριάκοντα ἡμερῶν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἡγούμενος δὲν ἔχει δικαίωμα ὑποβολῆς οἰωνδήποτε ἐνστάσεων.

Ἄρθρον 25. ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἡ ἐκλογή τοῦ Ἡγουμένου γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῶν ἐχόντων τὰ ὀριζόμενα ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προσόντα. Εἰς περίπτωσιν ὑπάρξεως ἐγγεγραμμένων ἀδελφῶν ὀλιγωτέρων τῶν πέντε, διορίζεται Ἡγούμενος ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄: ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἄρθρον 26. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συγκροτεῖται ἐκ τοῦ Ἡγουμένου καί:

1. Δύο (2) μελῶν, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς δεκαπέντε (15).

2. Τεσσάρων (4) μελῶν, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν δὲν ὑπερβαίνει τοὺς εἴκοσι πέντε (25).

3. Ἐξ (6) μελῶν ἐπὶ πλεόν τοῦ ὡς ἄνω ἀριθμοῦ.

Ἄρθρον 27. ΘΗΤΕΙΑ

Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι πενταετής. Ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς 1ης Σεπτεμβρίου τοῦ πρώτου ἔτους τῆς πενταετίας καὶ λήγει τὴν 31ην Αὐγούστου τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς πενταετίας. Ἐπανεκλογή τῶν μελῶν γίνεται ἀπεριορίστως.

Ἄρθρον 28. ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πρέπει νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ συνέπειαν τῆς μοναχικῆς των βιοτῆς, τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὸν ζῆλον, τὴν ἀρετὴν, τὸ ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξον ἥθος, τὴν διοικητικὴν ἰκανότητα καὶ τὸ πνεῦμα συνεργασίας αὐτῶν, τὴν γνῶσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τοῦ λειτουργικοῦ

Τυπικοῦ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἔχουν στοιχειώδεις πνευματικές, ἐκκλησιαστικές καὶ θεολογικές γνώσεις.

Ἄρθρον 29. ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ-ΑΠΑΡΤΙΑ-ΛΗΨΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται τακτικῶς δις τοῦ μηνὸς ὑπὸ τοῦ Ἑγουμένου ἢ τοῦ ἀναπληροῦντος αὐτόν. Τῶν συνεδριάσεων προεδρεῖ ὁ Ἑγούμενος συνεπικουρούμενος ὑπὸ τοῦ Οἰκονόμου καὶ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τελεῖ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων καὶ τῶν τριῶν μελῶν, ἐν περιπτώσει τριμελοῦς, τῶν τεσσάρων, ἐν περιπτώσει πενταμελοῦς καὶ τῶν πέντε, ἐν περιπτώσει ἑξαμελοῦς Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει διὰ πλειοψηφίας τεσσάρων πέμπτων (4/5) τῶν παρόντων. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας, ὑπερισχῶει ἡ ψῆφος τοῦ Ἑγουμένου. Διὰ προσωπικά πνευματικά θέματα ὁ Ἑγούμενος κέκτηται δικαίωμα ἀρνησικυρίας. Ἡ ψηφοφορία εἶναι φανερά. Αἱ συνεδριάσεις διεξάγονται εἰς ἰδιαίτερον χώρον, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, μετ' ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, καὶ τηρουμένων ὑπὸ τοῦ Γραμματέως πρακτικῶν εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ὑπογραφομένων ὑπὸ πάντων τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ἐνδεχομένη διαφωνία διατυποῦται σαφῶς εἰς τὸ Πρακτικόν.

Ἄρθρον 30. ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΙΣ ΜΕΛΩΝ

1. Ἐν περιπτώσει κοιμήσεως, παραίτησεως ἢ παύσεως μέλους τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, διενεργεῖται ἐκλογή, κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ παρόντος, διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς τρεχούσης πενταετίας. Εἰς περίπτωσιν κενώσεως θέσεως Ἑγουμενοσυμβούλου, κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς θητείας αὐτοῦ, ἡ ἀναπλήρωσις γίνεται κατὰ τὴν τάξιν πρεσβείων κουρᾶς.

2. Ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἐπὶ τρεῖς συνεδρίας μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ὁπότε καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐπίτευξις ἀπαρτίας, χωρεῖ ἀντικατάστασις αὐτῶν ὑπὸ ἄλλων ἐγκαταβιούντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀδελφῶν κατὰ τὴν τάξιν τῶν πρεσβείων κουρᾶς, ἐνημερουμένου σχετικῶς καὶ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 31. ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΕΠΙ ΑΤΟΜΙΚΟΥ

Ἐπὶ ἀποφάσεως διὰ προσωπικὴν ὑπόθεσιν μέλους τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, τὸ μέλος τοῦτο δὲν μετέχει εἰς τὴν συνεδρίασιν, κατὰ τὸ ἀφορῶν εἰς αὐτὸ μέρος. Χωρεῖ ἀναπλήρωσις κατ' ἄρθρον 30 παρ. 2.

Ἄρθρον 32. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ-ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑγουμένου, ἀσκεῖ τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, πλὴν τοῦ πνευματικοῦ. Εἰδικώτερον:

1. Συγκαλεῖ, τῇ προτάσει τοῦ Ἑγουμένου, τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

2. Ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τοῦ Ἑγουμένου, τὴν πρόσληψιν Δοκίμων καὶ τὴν κούραν αὐτῶν. Ἄνευ τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου οὐδεὶς Ἀδελφὸς κείρεται οὔτε ἐξέρχεται τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δι' ἔργον διακονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

3. Συντάσσει Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν Διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ υποβάλλει τοῦτον πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ρόδου.

4. Αποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, ἀγοράζει ἢ πωλεῖ ἀκίνητα, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν ἢ συντήρησιν τῶν κτισμάτων, ἀποφασίζει καὶ ἐλέγχει πᾶσαν δαπάνην καὶ γενικῶς ἐνεργεῖ καὶ φροντίζει πάντα ὅσα ἐν τῷ παρόντι δὲν ἀναφέρονται ρητῶς ὡς ἀρμοδιότης ἐτέρου ὀργάνου. Πρὸς διενέργειαν τῶν

άνωτέρω πράξεων χωρεῖ ειδική ἐξουσιοδότησις εἰς τὸν Ἑγούμενον ἢ μέλος τῆς Ἀδελφότητος μνημονευομένη εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Ἑγουμενοσυμβουλίου. Οἰαδήποτε διενέργεια μιᾶς τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων πράξεων ὑπὸ μὴ ἐξουσιοδοτηθέντος προσώπου συνιστᾷ πειθαρχικὸν παράπτωμα. Διὰ τὴν ἔγκρισιν ποσῶν ὑπερβαίνοντων τῶν 50.000 ἢ 100.000 Εὐρώ ἀπαιτεῖται ἡ ἐγγραφὸς ἔγκρισις τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

5. Λογοδοτεῖ καὶ συνευθύνεται ὡς σῶμα τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ὁλόκληρον διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην διαχειριστικὴν ἐκτροπὴν ἢ ἀτασθαλίαν.

6. Μεριμνᾷ διὰ πᾶσαν προσωπικὴν ἀνάγκην τῶν Ἀδελφῶν καὶ διὰ τὴν ἱατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν αὐτῶν.

7. Εὐθύνεται ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἀρμοδίων Διακονητῶν διὰ τὴν ἀσφαλῆ διαφύλαξιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τῶν Ἁγίων Λειψάνων, τῶν Ἱερῶν Σκευῶν καὶ τῶν τιμαλφῶν καὶ λοιπῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, ἅτινα καταγράφονται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως εἰς εἰδικὸν βιβλίον, ἀντιγράφου κατατιθεμένου εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ρόδου.

8. Ἄπαντα τὰ πνευματικὰ καθήκοντα τυγχάνουν τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἑγουμένου, ἐνῶ τὰ διοικητικά, διαχειριστικά καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ λαϊκὸν προσωπικὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

9. Ἀποφασίζει τὴν ἀποδοχὴν ἢ μὴ ὑποβληθείσης παραιτήσεως.

Ἄρθρον 33. ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ἐκλογὴ διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Ἑγουμενοσυμβουλίου διενεργεῖται τὴν τελευταίαν Κυριακὴν μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους λήξεως τῆς θητείας τοῦ προηγούμενου.

Τὰ ἄρθρα 8-16 καὶ 18-22 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐφαρμόζονται ἀναλόγως. Εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα ἀναφέρεται «Τοποτηρητῆς τῆς Ἑγουμενίας», νοεῖται ὁ Ἑγούμενος, ὅπου «Ἑγουμενοσυμβούλιον», τὸ ὑπάρχον, ὅπου «ὑποψηφιότης Ἑγουμένου», ὑποψηφιότης Ἑγουμενοσυμβούλου, ὅπου «ἐκλογὴ Ἑγουμένου», ἐκλογὴ Ἑγουμενοσυμβούλου.

Εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 16 διαδικασίαν ἕκαστος Ἀδελφὸς ἔχει δικαίωμα σημειώσεως διὰ σταυροῦ τῶν ὀνομάτων, ὅσα τὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ψηφοδέλτιον, ἐν ᾧ σημειοῦνται πλείονα ὀνόματα, θεωρεῖται ἄκυρον.

Μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἐκλέγονται κατὰ σειρὰν προτερότητος οἱ συγκεντρώσαντες πλείονας ψήφους Ἀδελφοί. Τὸ νέον Ἑγουμενοσυμβούλιον συγκροτεῖται εἰς σῶμα κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν αὐτοῦ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους ἐνάξεως τῆς θητείας αὐτοῦ.

Μέλος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου παραιτηθὲν ἢ παυθὲν δικαιούται ἐπανεκλογῆς, ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι παύσεως ἢ παραιτήσεως.

Ἄρθρον 34. ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς κοινοποιεῖται δι' ἐγγράφου τοῦ Ἑγουμένου τῷ Μητροπολίτῃ Ρόδου, πρὸς διορισμὸν τῶν ἐκλεγέντων μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου διὰ τῆς ἐκδόσεως σχετικῆς Πράξεως ἐντὸς δεκαπέντε (15) ἡμερῶν.

Ἄρθρον 35. ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΘΗΤΕΙΑΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἐὰν κατὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἔχη κενωθῇ ἡ θέσις τοῦ Ἑγουμένου, ἡ θέσις αὐτοῦ δὲν πληροῦται μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέου Ἑγουμένου.

Ἄρθρον 36. ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Μέλος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἐκπίπτει διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ διὰ τῆς

αὐτῆς διαδικασίας ὡς ὁ Ἑγούμενος. Ἐπιπλέον ἐκπίπτει, ἐὰν ἀπουσιάσῃ ἀδικαιολογη-
τως ὑπὲρ τὰς τρεῖς συνεχεῖς συνεδριάσεις τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἢ παρακωλύῃ δι-
οιουδήποτε τρόπου τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Ἐλλείψει ὁμοφωνίας πρὸς ἔκπτωσιν μέλους
ὑπερισχέι ἢ ψήφος τοῦ Ἑγουμενου.

Ἄρθρον 37. ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καταχωρίζονται ἐν τῷ σχετικῷ βι-
βλίῳ Πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ὅπερ τηρεῖται ὑπὸ τοῦ
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Αὗται ὑπογράφονται ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενου καὶ πάντων
τῶν μέλων τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Δυνατὴ ἡ καταγραφὴ ἀντιρρήσεων ἢ ἐπιφυλά-
ξεων. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν Πρακτικῶν παρ' οἰουδήτινος, παρὰ τὴν
καταγραφὴν τῆς ἀντιρρήσεώς του, ὑπερισχέι ἢ ἀπόφασις τῆς πλειονοψηφίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄ : Ο ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Ἄρθρον 38. ΑΝΑΔΕΙΞΙΣ

Οἰκονόμος ὀρίζεται ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενου εἰς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβου-
λίου. Ἐὰν αὐτὸ δὲν εἶναι ἐφικτόν, ὀρίζεται εἰς ἐκ τῶν λοιπῶν μοναχῶν.

Ἄρθρον 39. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ὁ Οἰκονόμος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἑγουμενου, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν καὶ
συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ ἀπάντων τῶν χρειωδῶν, ἀποφεύγων τὰς ἀκρότητας τῆς
ἐλλείψεως καὶ τῆς ὑπερεπαρκείας. Τηρεῖ τὰ κλεῖθρα τῶν ἀποθηκῶν, τοῦ μαγειρείου καὶ
τῆς κουζίνας. Τὰ δευτέρα αὐτῶν κατέχει μόνον ὁ Ἑγούμενος. Εἰσηγείται διὰ τὰς ἀνάγ-
κας τῆς Μονῆς καὶ τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὸν Ἑγούμενον καὶ τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον. Διε-
νεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς διὰ διπλοτύπων ἡριθμημένων ἀποδείξεων, ὑπογε-
γραμμένων ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενου καὶ τοῦ ἰδίου. Δίδει λόγον ἐνώπιον τοῦ Ἑγουμενο-
συμβουλίου περὶ τῆς διαχειρίσεως τῇ προσκλήσει τοῦ Ἑγουμενου. Τηρεῖ τὰ ἐξῆς βιβλία:
α) Ταμείου: Ἑσόδων - Ἐξόδων καὶ β) Δωρεῶν. Ἐπίσης τηρεῖ ἅπαντα τὰ πρακτικὰ κα-
ταμετρήσεων καὶ φυλάσσει τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ τὰ ἐντάλματα πληρωμῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄ : Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἄρθρον 40. ΑΝΑΔΕΙΞΙΣ

Γραμματεὺς ὀρίζεται εἰς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ἐὰν τοῦτο δὲν
τυγχάνῃ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐφικτόν, ὀρίζεται εἰς ἐκ τῶν λοιπῶν μοναχῶν.

Ἄρθρον 41. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ὁ Γραμματεὺς εὐθύνεται διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Μονῆς, συνεργάζεται δὲ ἐν
προκειμένῳ μετὰ τοῦ Ἑγουμενου. Τηρεῖ τὰ ἐξῆς βιβλία: α) Εἰσερχομένων καὶ Ἐξερχο-
μένων Ἐγγράφων (Πρωτόκολλον), β) Πρακτικῶν Ἑγουμενοσυμβουλίου, γ) Πρακτικῶν
Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, δ) Μοναχολογίου, ε) Δοκιμολογίου, στ) Κτηματολογίου
(βρεβίου), ζ) Βιβλιοθήκης, η) Καταλόγου Ἀγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Τιμαλφῶν.
Φυλάσσει δὲ ἐπιμελῶς τὸ Ἄρχειον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' : Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Ἄρθρον 42. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

Μέλη τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἅπαντες οἱ ἐγγεγραμμένοι ἐν τῷ Μοναχολογίῳ καὶ ἐγκαταβιούντες ἐν τῇ Μονῇ ἀπὸ διετίας Ἀδελφοὶ ὡς καὶ οἱ διαμένοντες ἐν τῷ κόσμῳ λόγῳ ἀναληφθείσης πνευματικῆς διακονίας ἢ ἐτέρου σπουδαίου λόγου. Τῆς Συνάξεως μετέχουσιν ἅπαντες οἱ Ἀδελφοὶ (Μεγαλόσχημοι, Μικρόσχημοι), ἀνεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, πλὴν τῶν Δοκίμων. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εἶναι τὸ ἀνώτατον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ὄργανον διοικήσεως, ἔχον ὡς ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν πορείαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 43. ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τηρεῖται ἱεραρχία κατὰ πρεσβεῖα κουράς. Ὁ Ὑγούμενος καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου προηγούνται πάντων. Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου τηροῦνται πρεσβεῖα κουράς.

Ἄρθρον 44. ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ἀδελφότης συγκαλεῖται εἰς Σύναξιν δις τοῦ ἔτους, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 32 παρ. 1: α) κατὰ μῆνα Αὐγουστον, προκειμένου νὰ ἀνατεθοῦν τὰ διακονήματα διὰ τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος καὶ β) κατὰ τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα, πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος περὶ τῆς γενικωτέρας πορείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐκτάκτως συγκαλεῖται, ὅταν τοῦτο ἀπαιτηθῇ, ἰδίως διὰ πᾶν θέμα ὑπερβαῖνον τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ὑγουμένου ἢ τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου, τοῦ ἄρθρου 8 ἐφαρμοζομένου ἀναλόγως, κατόπιν αἰτήσεως τῶν 3/4 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 45. ΑΠΑΡΤΙΑ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος τελεῖ ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐφ' ὅσον συμμετέχουν τὰ δύο τρίτα (2/3) τῶν μελῶν της. Ἐν περιπτώσει μὴ ἀπαρτίας, ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συνέρχεται ἄλιν μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὅποτε εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντος τοῦ ἐνὸς δευτέρου (1/2) τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀδελφῶν, πλέον ἐνός. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτεύξεως καὶ ἄλιν ἀπαρτίας ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καὶ ἄλιν μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὅποτε ἀποφασίζει τὸ Ὑγουμενοσυμβούλιον, ἐὰν εὐρίσκηται ἐν ἀπαρτίᾳ.

Ἄρθρον 46. ΠΡΑΚΤΙΚΑ-ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος τηροῦνται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Μονῆς Πρακτικά, ἅτινα ὑπογράφονται ὑφ' ἀπάντων τῶν μετεχόντων τῆς Συνάξεως. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ὑπογραφῆς, ἐφαρμόζεται ἀναλόγως τὸ ἄρθρον 37. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως λαμβάνονται κατὰ πλειονοψηφίαν καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταὶ ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος. Τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν ἐπιμελεῖται τὸ Ὑγουμενοσυμβούλιον. Ἡ μὴ συμμόρφωσις ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Ἄρθρον 47. ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Κατὰ τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος συζητοῦνται τὰ ὑπὸ τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου καθ' ὁμοφωνίαν προταθέντα θέματα, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τριῶν Ἀδελφῶν προτεινόμενα. Ἡ πρότασις ἐγγραφῆς θέματος εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν κατατίθεται ἐγγράφως εἰς τὸ Ὑγουμενοσυμβούλιον εἴκοσι τέσσαρας (24) ὥρας πρὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, διανέμεται δὲ ἡ ἡμερησία διάταξις πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Συνεδρίας εἰς ἕκαστον μέλος τῆς Συνάξεως.

Άρθρον 48. ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδία διὰ τὴν τροποποίησιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Πρὸς τοῦτο προηγεῖται ἡτιοιογημένη εἰσήγησις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀπόφασις τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος διὰ πλειονοψηφίας τριῶν τετάρτων (3/4) τῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν. Οὐδεμία τροποποίησις ἐπιτρέπεται πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Ὡσαύτως πρὸ τῆς παρελεύσεως τριετίας ἀπὸ τῆς τελευταίας τροποποιήσεως. Οὐδεμία τροποποίησις ἐπιτρέπεται τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2, 5, 43, 49, 72, 73, 75, ἅτινα παραμένουσιν ἀμετάβλητα ἐσαεὶ. Πᾶσα δὲ ἀλλαγὴ ἢ προσθήκη εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν γίνεται κατόπιν εἰσηγητικῆς ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐγκρίσεως κατ' ἀρχὴν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ὁποῖου ἀνυπερθέτως ἐγκρίνεται, πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς, ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Β' ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η': ΔΟΚΙΜΟΙ

Άρθρον 49. ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ γίνονται δεκτοὶ ἄνδρες ἐνήλικες ἐπιθυμοῦντες διακαῶς τὸν Μοναχικὸν Βίον. Ἡ πρόσληψις αὐτῶν γίνεται κατόπιν διαπιστώσεως τῆς γνησίας διαθεσῆς των καὶ τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ τῆς ἐφέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν μοναχικὴν βιοτήν, ὡς καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἐτέρας σκοπιμότητος. Τυπικὰ προσόντα ὀρίζονται τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ ιδιότης.
2. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ δεκάτου ὀγδόου (18ου) ἔτους τῆς ἡλικίας.
3. Ἐν περιπτώσει προελεύσεως ἐξ ἐγγάμων, ἡ ἔγγραφος συγκατάθεσις τῆς συζύγου, προσυπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.
4. Ἡ μὴ ὑπαρξίς ἀνηλίκων τέκνων.
5. Ἡ γνῶσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐν περιπτώσει ἀγνοίας, ἡ δοκιμασία ἄρχεται μετὰ τὴν ἐπαρκῆ ἐκμάθησιν αὐτοῦ.
6. Ἡ ὑποβολὴ ἐγγράφου αἰτήσεως πρὸς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, εἰς τὴν ὁποίαν ρητῶς ἀναγράφεται ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως προσέρχεται εἰς τὸν Μοναχικὸν Βίον, ὅτι ἐμελέτησε τὸν παρόντα Κανονισμόν καὶ ὅτι ἀποδέχεται ἐλευθέρως καὶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦτον. Ὁ Ἡγούμενος ὑποβάλλει εἰς προσωπικὴν δοκιμασίαν ἕκαστον ὑποψήφιον δόκιμον πρὸ τῆς προσλήψεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

Άρθρον 50. ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

Δόκιμος ἐγκαταλείπων τὴν Ἱερὰν Μονήν καὶ ἐπιθυμῶν τὴν ἐπανέλευσιν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον γίνεται δεκτὸς τῇ ἐγκρίσει τοῦ Ἡγουμένου. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ προηγούμενος χρόνος Δοκιμασίας δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Δόκιμος ἐπανερχόμενος γίνεται δεκτὸς ἅπαξ.

Άρθρον 51. ΘΕΣΙΣ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἡ πρόσληψις καὶ ἀποβολὴ Δοκίμων ἐπίπτουσιν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τῇ προτάσει τοῦ Ἡγουμένου. Οἱ Δόκιμοι δὲν εἶναι μέλη τῆς Ἀδελφότητος καί, ἐπομένως, δὲν παρίστανται εἰς τὰς Συνάξεις Αὐτῆς.

Ἄρθρον 52. ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

Ἡ διάρκεια Δοκιμασίας ὁρίζεται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τοῦλάχιστον εἰς δύο ἔτη. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὸ χρονικὸν τοῦτο ὄριον δύναται νὰ μειωθῇ εἰς ἕξ μῆνας, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ὁ Δόκιμος συνεπλήρωσε τὸ εἰκοστὸν πρῶτον (21ον) ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Ἐξαιρετικά θεωροῦνται αἱ περιπτώσεις αἱ ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ Ε' κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Ἄρθρον 53. ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

Ὁ χρόνος Δοκιμασίας ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ δόκιμος ἐνεγράφη εἰς τὸ τηρούμενον ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Μονῆς βιβλίον Δοκιμολογίου, κατόπιν σχετικῆς γραπτῆς αἰτήσεως αὐτοῦ καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 54. ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΟΣ

Δόκιμος ἀπερχόμενος ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πρὸ τῆς εἰς Μοναχὸν κουρᾶς αὐτοῦ, δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ αἰτίαν, ἔχει δικαίωμα συναποκομιδῆς μόνον τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσκομισθέντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ πραγμάτων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον 55. ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ ἐγγράφως, ἓνα (1) τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς κουρᾶς τοῦ Δοκίμου εἰς Μοναχόν, ὅτι δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν ὑπάρχουσαν αὐτῷ κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κατὰ τὸ δοκοῦν. Μετὰ τὴν κουράν τόσον ἢ ὑπάρχουσα, ὅσον καὶ ἡ ἐξ οἰασδήποτε νομίμου αἰτίας ἀποκτηθησομένη περιουσία τοῦ Μοναχοῦ, μεταβιβάζεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καθότι ἔκτοτε ὁ Μοναχὸς καθίσταται ἀκτήμων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ': ΜΟΝΑΧΟΙ

Ἄρθρον 56. ΚΟΥΡΑ

Ὁ Δόκιμος καθίσταται Μοναχός-Μέλος τῆς Ἀδελφότητος διὰ τῆς Μοναχικῆς κουρᾶς καὶ τῆς ἐγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 57. ΞΕΝΟΚΟΥΡΙΤΑΙ

Ξενοκουρίζεται Μοναχοί, ἐπιθυμοῦντες τὴν τυπικὴν ἐγγραφὴν καὶ ἐγκαταβίωσιν των ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, γίνονται δεκτοὶ κατ' οἰκονομίαν, ἐφ' ὅσον δὲν τυγχάνουσιν «ἀποστατοῦντες», κατόπιν πολλῆς προσοχῆς, ἐξετάσεως καὶ ἐρεῦνης εἰς τὰς ἅς διηκόνησαν πρότερον Ἱερὰς Μονάς. Ἡ ὀριστικὴ ἐγγραφὴ αὐτῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ γίνεται μετὰ παρέλευσιν συγκεκριμένου χρονικοῦ διαστήματος, καθοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ διαρκούντος τοῦλάχιστον ἐν ἔτος.

Ἄρθρον 58. ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΧΩΡΟΥΝΤΩΝ

Μοναχός, ἀποχωρήσας δι' οἰανδήποτε αἰτίαν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μετὰ τὴν εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἐγγραφὴν αὐτοῦ, δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὰ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν μεταβιβασθέντα περιουσιακὰ στοιχεῖα αὐτοῦ, πλὴν τῶν ἀπολύτως προσωπικῶν. Ὡσαύτως δὲν δικαιούται ἀποζημιώσεως. Εἰς περίπτωσιν ἐπανόδου ἐφαρμόζεται ἀναλόγως τὸ ἄρθρον 55, γίνεται δὲ δεκτὸς ἅπαξ.

Ἄρθρον 59. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ὁ Μοναχὸς βάσει τῶν τριῶν μοναχικῶν ἐπαγγελιῶν περὶ ὑπακοῆς, ἀκτημοσύνης καὶ παρθενίας, σκοπῶν τὸν ἁγιασμόν ψυχῆς καὶ σώματος, ὀφείλει νὰ διαβίῃ ἐν τῇ Ἱερᾷ

Μονή κατά τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ λειτουργικὸν τυπικὸν καὶ τὴν μοναστικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει τὸ πνεῦμα ἀγάπης, ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ ἐνότητος. Ὁ Μοναχὸς ἰδίως:

α) Ἐνδύεται κατὰ τὴν Μοναχικὴν Παράδοσιν ἀπλῶς καὶ λιτῶς. Ἀντίστοιχος πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ κελλίου αὐτοῦ.

β) Ἐκτελεῖ τὸν ὑπὸ τοῦ Ἱγουμενίου καθοριζόμενον κανόνα.

γ) Τηρεῖ ἄρρηκτον τὸν πνευματικὸν δεσμόν μετὰ τοῦ Ἱγουμενίου, ἐξαγορευόμενος λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς τὰ κρύφια τῆς καρδίας του.

δ) Ἀποφεύγει πάσῃ θυσίᾳ τὴν ἐκτὸς Μονῆς διανυκτέρευσιν. Ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει, τῇ γνώσει τοῦ Ἱγουμενίου, μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν καλλιτέρων δυνατῶν πνευματικῶν προϋποθέσεων.

ε) Ἀποφεύγει τὴν λήψιν δώρων.

στ) Ἐκτελεῖ τὸ διακονημὰ του ἄνευ ἀντιλογίας τινὸς ἢ ἀμοιβῆς, ἔστω καὶ ἂν εἶναι τὸ εὐτελέτερον.

ζ) Συμμετέχει εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

η) Παρακολουθεῖ τὸ Λατρευτικὸν Πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τὴν τάξιν. Εἰς περίπτωσιν λήψεως εὐλογίας πρὸς τὸ ψάλλειν, μεριμνᾷ διὰ τὸ κατανυκτικὸν τῶν Ἀκολουθιῶν, ψάλλων εὐκρινῶς καὶ σεμνοπρεπῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι': ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ

Ἄρθρον 60. ΣΦΡΑΓΙΣ

Ἄπαντα τὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς φέρουν τὴν σφραγίδα αὐτῆς. Ἡ σφραγὶς εἶναι στρογγύλη, φέρουσα ἐν τῷ Κέντρῳ αὐτῆς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον Βρεφοκρατοῦσαν, κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Παραμυθίας. Πέριξ δὲ αὐτῆς κυκλικῶς ἀναγράφεται: «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ - ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΡΟΔΟΥ - ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ».

Ἄρθρον 61. ΒΙΒΛΙΑ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Μερίμνη τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου τηροῦνται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τὰ ἑξῆς βιβλία: 1. Πρακτικῶν Ἱγουμενοσυμβουλίου, 2. Πρακτικῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, 3. Εἰσερχομένων καὶ Ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον), 4. Μοναχολόγιον, 5. Δοκιμολόγιον, 6. Κτηματολόγιον, 7. Βιβλιοθήκης, 8. Ταμείου: Ἐσόδων - Ἐξόδων, 10. Δωρεῶν, 11. Καταλόγου Ἁγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Τιμαλφῶν. Ὡσαύτως τηροῦνται Πρακτικὰ καταμετρήσεων, Διπλότυπα Εἰσπράξεων καὶ Ἐντάλματα Πληρωμῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' : ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ – ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ἄρθρον 62. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν μακραίωνα Μοναστικὴν Παράδοσιν ἡ Ἱερὰ Μονὴ παρέχει πᾶσαν δυνατὴν φιλοξενίαν εἰς πρόσωπα ἐμφορούμενα ὑπὸ πνευματικῶν ἐνδιαφερόντων ἢ χρῆζοντα βοηθείας. Βασικαὶ προϋποθέσεις παροχῆς φιλοξενίας εἶναι ἡ σεμνὴ συμπεριφορὰ, ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἡ κατάθεσις τῶν στοιχείων ταυτότητος εἰς τὸν Ἱγούμενον, ἐφ' ὅσον τοὺς ζητηθῇ, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, ἡ τυχὸν ζητηθεῖσα συνδρομὴ εἰς τὰ διακονήματα καὶ ἡ ἐν γένει προσαρ-

μογή των εις τὰς κρατούσας ἐν τῇ Μονῇ πνευματικὰς συνθήκας. Ὁ Ἡγούμενος τυγχάνει ὑπεύθυνος τῆς προσαρμογῆς των καὶ τοῦ περιορισμοῦ τυχόν τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος. Ἡ φιλοξενία εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν μίαν ἡμέραν, πλὴν εἰδικῶν περιπτώσεων ἐξεταζομένων ὑπὸ τοῦ Ἡγουμένου. Πᾶσα παρεκτροπὴ συν-επιφέρει πάραυτα τὴν ἀπομάκρυσιν τοῦ παρεκτρεπομένου ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 63. ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ διανυκτέρευσις καὶ ἡ φιλοξενία γυναικῶν ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ὡσαύτως, λόγῳ στενότητος χώρου καὶ ὑπάρξεως ξενοδοχείων ἐν τῇ περιοχῇ, δὲν παρέχεται φιλοξενία εἰς ὠργανωμένας ομάδας ἐκδρομῶν, κ.λπ.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς Τραπέζης οἱ φιλοξενούμενοι δὲν δικαιοῦνται ἰδιαίτερου διαιτολογίου.

Ἄρθρον 64. ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ-ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δέχεται προσκυνητὰς καὶ ἐπισκέπτας κατὰ τὰς ὀρισθείσας ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὥρας. Προϋπόθεσιν εἰσόδου ἀποτελεῖ ἡ σεμνοπρεπὴς ἐνδυμασία καὶ ἐμφάνισις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου. Ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἵσοδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΒΒ΄ : ΠΟΙΝΑΙ

Ἄρθρον 65. ΣΚΟΠΟΣ ΠΟΙΝΩΝ

Τὰ παραπτώματα Μοναχῶν καὶ Δοκίμων τιμωροῦνται διὰ ποινῶν ἀναλόγων τοῦ βάρους τοῦ παραπτώματος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ τελέσαντος αὐτό. Σκοπὸς τῶν ποινῶν εἶναι ἡ διόρθωσις τοῦ παρεκτραπέντος καὶ ἡ ὁμαλὴ καὶ ἀπρόσκοπτος λειτουργία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 66. ΠΟΙΝΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ὁ Ἡγούμενος, ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς κάτωθι ποινάς:

1. Ἰδιαίτεραν νουθεσίαν.
2. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.
3. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
4. Κομβοσχοίνιον, Μετανοίας.
5. Ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς κοινῆς τραπέζης ἕως ἐνὸς μηνός.

Ἄρθρον 67.

ΠΟΙΝΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ὡς διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς κάτωθι ποινάς:

1. Ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς κοινῆς τραπέζης πλέον τοῦ μηνός.
2. Παῦσιν ἐκ τοῦ Διακονήματος καὶ ἀνάθεσιν ἐτέρου εὐτελεστερου.
3. Ὑποβιβασμὸν ἐν τῇ ἱεραρχικῇ τάξει πρεσβείων, προσωρινὸν ἢ μόνιμον.

Ἄρθρον 68.

ΠΟΙΝΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος, ὡς τὸ κυρίαρχον καὶ ὑπέρτατον ὄργανον Διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύναται νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς κάτωθι ποινάς:

1. Προσωρινήν, ἕως ἑξ μηνῶν, ἀποβολὴν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐγκαταβίωσιν πρὸς

σωφρονισμόν εἰς ἕτερον Μοναστικὸν καθίδρυμα, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου.

2. Ὅριστικὴν ἀποβολὴν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἑτέρα Μονὴ δέχεται τὸν ἀποβληθέντα Ἀδελφόν, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου.

3. Ἐκπτωσιν ἐκ τοῦ ἀξιώματος τοῦ Ἡγουμένου ἢ τοῦ Ἡγουμενοσυμβούλου.

Αἱ ποιναὶ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπιβάλλονται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρόντων εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος Ἀδελφῶν.

Αἱ ποιναὶ τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπιβάλλονται ἀναλόγως κατὰ τὰ ἄρθρα 23 καὶ 36 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῶν παρόντων εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος Ἀδελφῶν.

Ἄπασαι αἱ ἀνωτέρω ποιναὶ συνεπιφέρουσιν ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος ψήφου κατὰ τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀντιστοιχοῦν χρονικὸν διάστημα.

Ἄρθρον 69. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

Οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ προηγουμένης ἀπολογίας τοῦ ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφοῦ, προφορικῆς μὲν, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 65 καὶ 66, ἐγγράφου δέ, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 67. Ἐν περιπτώσει ἐγγράφου ἀπολογίας, προηγείται πρὸ τριῶν (3) ἡμερῶν τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος κλήσις ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 70. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 68, ὁ ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφὸς μετέχει τῆς συζητήσεως ἐν τῇ Συνάξει τῆς Ἀδελφότητος, ἀπέχει ὅμως ὑποχρεωτικῶς τῆς ψηφοφορίας. Ἐν περιπτώσει ἀπουσίας τοῦ ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφοῦ, ἔστω καὶ ἀδικαιολογήτου, ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ἀναβάλλεται καὶ ὀρίζεται νέα. Ἐν περιπτώσει δευτέρας ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας τοῦ ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφοῦ, οὗτος δικάζεται ἐρήμην.

Ἄρθρον 71. ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΠΟΒΟΛΗ

Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 68, παρ. 1 καὶ 2, ὁ τιμωρηθεὶς Ἀδελφὸς στερεῖται τοῦ δικαιώματος παραστάσεως καὶ ψηφοφορίας εἰς τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος. Θέματα ἀπαρτίας ἐπιλύονται βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῷ Μοναχολογίῳ Ἀδελφῶν ἐξαιρουμένου τοῦ τιμωρηθέντος.

Ἄρθρον 72. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος κεφαλαίου δὲν θίγουν τὸ παράπαν τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κατὰ τὸν νόμον καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας κειμένων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ἐφαρμόζεται ὅμως ἀναλογικῶς καὶ ἡ πρᾶξις καὶ πρακτικὴ ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ': ΑΚΑΤΑΡΓΗΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Ἄρθρον 73. ΑΚΑΤΑΡΓΗΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΟΝ

α) Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ νὰ τὴν μετατρέψῃ εἰς οἶονδῆτι ἄλλο κοινωφελὲς ἴδρυμα. Ὡσαύτως ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται νὰ χρησιμοποίησιν τὴν περιουσίαν τὴν διαχειριζομένην ὑπ' αὐτῆς διὰ τὰ ἱερὰ συμφέροντα καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτῆς, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκποιήσῃ ἢ μετατρέψῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἐν λόγῳ περιουσίας. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ παραμένει ἐσαεῖ, ἄχρι

τῆς Δευτέρας Ἐλεύσεως καὶ Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀκατάλυτος, ἀκατάργητος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος.

β) Ἐν περιπτώσει μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μοναχῶν ἕως τοῦ ἑνός, ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ αὐθις λειτουργοῦσα καὶ ὁ Μητροπολίτης διορίζει Μοναστικὴν Ἐπιτροπὴν. Εἰς περίπτωσιν ἀφανισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μοναχῶν, ὁ Μητροπολίτης ἔχει τὴν εὐθύνην τῆς ἐκ νέου ἐπανδρώσεως καὶ ἐπαναλειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄχρι καιροῦ, τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διαχειρίζεται ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου.

Ἄρθρον 74. ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

α) Οἱ Μοναχοὶ δὲν κέκτηνται προσωπικὴν περιουσίαν (βλέπε καὶ Ἄρθρον 55 τοῦ παρόντος). Ἀντιθέτως ἡ Ἱερὰ Μονή, ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα λειτουργοῦν ἐν τὸς τῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, καὶ ὡς πρόσωπον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ἔχει τὸ προνόμιον τῆς διαχειρίσεως ἰδίας περιουσίας.

β) Τὸ ἀκατάλυτον, ἀκατάργητον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐναντι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς ἥς αὕτη ἀντιπροσωπεύει Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος. Ἐξασφαλίζει ἐπίσης τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς περίπτωσιν μειώσεως ἢ καὶ ἀφανισμοῦ τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν. Πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς Μοναστικῆς ἀδελφότητος, τὰ μέλη αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ ἐκποιήσουν καὶ διαμοιρασθῶν τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καταργοῦντα αὐτήν.

Ἄρθρον 75. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ λειτουργεῖ ὡς Κοινόβιον.

β) Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τὰ πάσης φύσεως ἔσοδα αὐτῆς. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι αὐτοσυντήρητος.

γ) Τὸ οἰκονομικὸν διαχειριστικὸν ἔτος ἄρχεται, διὰ τὴν Ἱεράν Μονήν, τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ὑποβάλλεται τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ρόδου οἰκονομικὸς προϋπολογισμὸς καὶ ἀπολογισμὸς ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Ὁ Μητροπολίτης, μετὰ διαγνώμην καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δύναται νὰ αὐξομείωσιν τινὰ ἐκ τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ Προϋπολογισμῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κονδυλίω.

δ) Προκειμένου νὰ δαπανηθῇ ποσὸν ὕψους πέραν τοῦ προϋπολογισθέντος, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον αἰτεῖται καὶ λαμβάνει τὴν ἔγκρισιν τοῦ Μητροπολίτου.

ε) Τηρεῖται βιβλίον ἀκριβοῦς καθημερινῆς οἰκονομικῆς ληψοδοσίας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ παραστατικὰ ἔγγραφα ἐξόδων.

Ἄρθρον 76. ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

α) Τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δὲν εἶναι ἐνοριακὸς ναός. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τέλεισις τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου ἀπαγορεύεται ρητῶς, ὡς διαγορεύουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Κανόνες. Προκειμένου περὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, ταῦτα δύνανται κατ' ἐξαίρεσιν νὰ τελεσθῶν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἀποχωρῶντες λόγοι, τοὺς ὁποίους κρίνει ὡς εὐλόγους ὁ Μητροπολίτης Ρόδου, παρέχων τὴν κατάλληλον προαπαιτουμένην ἐπισκοπικὴν ἄδειαν τελέσεως τοῦ Μυστηρίου καὶ ἐκδίδων τὸ σχετικὸν πιστοποιητικόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ καταχώρισις τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τελέσεως τοῦ Μυστηρίου πραγματοποιεῖται εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς ἐνορίας, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ὁ /ἡ λαβὼν/λαβοῦσα τὸ Ἱερὸν Βάπτισμα ἢ ὁ/ἡ χρισθεὶς/χρισθεῖσα.

β) Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ρυθμίζεται ἐντὸς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου μοναστικῆς παραδόσεως ἢ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃ ἀναφέρεται καθηκόντως ὁ Μητροπολίτης Ρόδου.

Ἄρθρον 77. ΙΣΧΥΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Ὑπεραγίας Θεοστόκου Παραμυθίας ἄρχεται ἅμα τῇ ἐγκρίσει αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ περιοδικὸν «Δωδεκάνησος», ἐπίσημον ὄργανον τῶν ἐν Δωδεκανήσῳ Ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ἄρθρον 78.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἢ συγχωνεύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἡ ἀκίνητος καὶ κινητὴ περιουσία μετὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ φυλασσομένων τιμαλφῶν περιέρχεται εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΟΔΟΥ

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ἄρθρον 1. ΙΔΡΥΣΙΣ

Ἰδρύεται γυναικεία Ἱερὰ Κοινοβιακὴ Μονή, ὑπὸ τὴν πλήρη ἐπωνυμίαν: «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ», εἰς τὰ ὅρια τοῦ Δήμου Καμείρου, Νήσου Ρόδου, Νομοῦ Δωδεκανήσου, διὰ πράξεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ρόδου, ἐκδοθησομένης κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἄρθρον 2. Α) ΟΡΙΣΜΟΣ

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι Ἰδρυμα προσευχῆς καὶ λατρείας τοῦ Θεοῦ, λειτουργοῦν ὑπὸ τὴν ἄμεσον δικαιοδοσίαν καὶ ἐπιτήρησιν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου καὶ τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ὡς τοιοῦτον, ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.), ἀπολαμβάνουσα τῶν ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπομένων προνομίων καὶ ὑποχρεώσεων.

β) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ συνεχίζει τὴν μακραίωνα μοναστικὴν ζωὴν καὶ μαρτυρίαν, λειτουργοῦσα κατὰ τὸ ἰσχύον Μοναστηριακὸν Δίκαιον καὶ κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ τὰς κατὰ καιρὸν ἀποφάσεις τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, ἀλλὰ κυρίως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

γ) Κατὰ ταῦτα, εἶναι μὲν ἡ Ἱερὰ Μονή, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τὸ κρατοῦν Μοναστηριακὸν Δίκαιον διὰ τὴν μοναστικὴν βιοτὴν καὶ πολιτείαν, αὐτοδιοίκητον Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα, οὐχὶ ὅμως ἀνεξάρτητον τῆς κανονικῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος, ἧς συναποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος, καθὼς καὶ τῆς πνευματικῆς ἐπιτηρήσεως, ἣν ἀσκεῖ καθηκόντως ὁ Μητροπολίτης Ρόδου.

Β) ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α) Ἡ κατὰ τὸ γράμμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου μοναστικῆς παραδόσεως ἀσκήσις καὶ τελείωσις τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιουσῶν Μοναζουσῶν. Ἐπιτυχάνονται δὲ αὐταὶ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ δοξολογίας, τῆς καθ' ἡμέραν νυχθημέρου λατρείας, τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, τοῦ κοινωνικοῦ ἔργου καὶ τῆς τηρήσεως τῶν τριῶν βασικῶν μοναστικῶν ἀρετῶν τῆς ἀγνείας, τῆς ἀκτημοσύνης καὶ τῆς ὑπακοῆς πρὸς τὴν Ἡγουμένην καὶ πᾶσαν τὴν ἐν Χριστῷ Ἀδελφότητα.

β) Ἡ διὰ τακτικῶν λειτουργικῶν καὶ κατ' ἰδίαν προσευχῶν, διὰ συνεχοῦς ἀσκήσεως καὶ ἐν διακονίαις νέκρωσις τῶν παθῶν τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἀσκουμένων καὶ ἡ βίωσις τῆς κατὰ Χριστὸν μυστικῆς ζωῆς, ὁδηγούσης εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν καὶ θέωσιν.

γ) Ἡ Ἱερὰ Μονή, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν δυνατότητα παρέχει, τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἡγουμένης, φιλοξενίαν εἰς προσκυνητὰς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 3. ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

α) Ὡς μέλος τῆς τοπικῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος, ἡ Ἱερὰ Μονή τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον κανονικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

β) Ὁ Μητροπολίτης Ρόδου ἀσκεῖ τὴν πνευματικὴν ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πατρικῶς καὶ προστατευτικῶς.

γ) Ἐν τοῖς ἐπὶ μέρους τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τοῦ Μητροπολίτου περιλαμβάνουν:

1. Τὴν μνημόνευσιν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς τελουμέναις ἱεραῖς ἀκολουθίαις καὶ τελεταῖς.
2. Τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὴν παρακολούθησιν τῆς ὁμαλῆς καὶ κατὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς κανόνας λειτουργίας αὐτῆς.
3. Τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐκλογῆς καὶ τὴν χειροθεσίαν καὶ ἐγκαθίδρυσιν δι' εἰδικῆς τελετῆς τῆς Ἡγουμένης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
4. Τὴν ἐγκρίσιν καὶ τέλεσιν τῆς κουρᾶς τῶν Μοναζουσῶν.
5. Τὴν ἀνάκρισιν τῶν κανονικῶν παραπτωμάτων τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιουσῶν καὶ τὴν φροντίδα καὶ μέριμναν διὰ τὴν ἄμεμπτον αὐτῶν βιοτήν.
6. Τὸν ἔλεγχον τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου.

Α' ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Ἄρθρον 4. ΟΡΓΑΝΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὅργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

- ♦ Ἡ Ἡγουμένη, ἥτις εἶναι ισόβιος.
- ♦ Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.
- ♦ Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α': Ἡ ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Ἄρθρον 5.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἡ Ἡγουμένη εἶναι ἡ πνευματικὴ μήτηρ τῆς Ἀδελφότητος. Ἀσκεῖ τὴν πνευματικὴν

κηδεμονίαν ἐπὶ τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐπαγρυπνεῖ διὰ τὴν πνευματικὴν προκοπὴν αὐτῶν. Ἰδίως:

1. Παραινεῖ, καθοδηγεῖ, συμβουλεύει, ἐπιπλήττει, ἐπιβάλλει ἐπιτίμια καὶ γενικῶς λαμβάνει πᾶν πρόσφορον μέτρον πρὸς τὴν κατὰ Χριστὸν μόρφωσιν τῶν Ἀδελφῶν.

2. Μνημονεύεται εἰς ἀπάσας τὰς ἱερὰς Ἀκολουθίας.

3. Προΐσταται τῆς Τραπέζης.

4. Ἐποπτεύει τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ προγράμματος τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῶν ἐργασιῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, καὶ ρυθμίζει τὸ διαιτολόγιον αὐτῆς.

5. Εὐθύνεται διὰ τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀπαρέγκλιτον τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

6. Γενικῶς, οὐδὲν πραγματοποιεῖται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἄνευ γνώσεως καὶ εὐλογίας αὐτῆς.

Ἄρθρον 6.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ὡς πρὸς τὴν διοικητικὴν ἐξουσίαν, ἡ Ἑγούμενη:

1. Ἐποπτεύει τὴν ἀκριβῆ ἐκτέλεσιν τῶν διακονημάτων.

2. Συγκαλεῖ τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον εἰς τακτικὰς συνεδρίας δις τοῦ μηνὸς καὶ εἰσηγεῖται εἰς αὐτὸ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος. Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον καὶ ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος δὲν δύναται νὰ συνεδριάξωσιν ἄνευ τῆς παρουσίας τῆς Ἑγουμένης, ἐκτὸς τῶν ἁρθρῶν 7, 8, 9, 20, 21, 32 καὶ 72.

3. Προΐσταται τῶν Συνάξεων τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

4. Κατανέμει τὰ διακονήματα κατ' ἔτος εἰς τὰς Ἀδελφάς, τῇ συμβουλευτικῇ γνωμοδοτήσει τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

5. Προτείνει εἰς τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν Δοκίμων καὶ τὴν κουράν τῶν καταλλήλων πρὸς τοῦτο.

6. Δεσμεύει διὰ τῆς ὑπογραφῆς της τὴν Ἱερὰν Μονήν ἔναντι τρίτων.

7. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱερὰν Μονήν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, πολιτειακῆς, δημοτικῆς καὶ κοινοτικῆς ἀρχῆς, Δημοσίου Ἐπιχειρήσεως, Τραπέζης καὶ παντὸς Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ, Ἰδρύματος ἢ ιδιώτου. Ἐν περιπτώσει κωλύματος ἀναθέτει ἐγγράφως τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς Ἀδελφὴν-μέλος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

8. Προκειμένου περὶ εἰδικῆς ὑποθέσεως ἢ κατηγορίας ὑποθέσεων δύναται, κατόπιν ἐξουσιοδοτήσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, νὰ ἀναθέτῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς οἰανδήποτε Ἀδελφὴν αὐτῆς ἢ Δόκιμον ἢ Νομικὸν Σύμβουλον, ὑπογράφουσα εἰδικὸν πληρεξούσιον συμβολαιογραφικὸν ἔγγραφον.

9. Παρέχει εἰς τὰς Ἀδελφὰς ἔγγραφον ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Εἰς περίπτωση ἐξόδου τῶν Ἀδελφῶν τῶν ὀρίων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου ἀπαιτεῖται ἔγγραφος ἄδεια τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

10. Ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προσθέτουσα τὴν φράσιν «*καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί*» καὶ διεκπεραιώνει τὴν ἀλληλογραφίαν αὐτῆς, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς Γραμματέως.

11. Ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἀσκεῖ τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν τῆς Μονῆς καὶ ὑπογράφει μετὰ τῆς Οἰκονόμου διπλότυπα εἰσπράξεως καὶ ἐντάλματα πληρωμῆς.

12. Τηρεῖ ἐπὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω δι' ἐτησίας ἐκθέσεως ἐνήμερον τὸν Μητροπολίτην Ρόδου.

Ἄρθρον 7. ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

Α) Ἡ Ἡγουμένη ὀρίζει ἐγγράφως τὴν ἀναπληρώτριάν της ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἰς περίπτωσιν κωλύματος αὐτῆς λόγῳ ὑγείας ἢ κανονικῆς ἀδείας.

Β) Εἰς περίπτωσιν μὴ ὀρισμοῦ τοιαύτης ἀναπληρωτρίας, ἡ Ἡγουμένη ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς ἐχούσης πρεσβεῖα κουράς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, κωλυομένης δὲ καὶ ταύτης ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς ἀμέσως ἐπομένης κ.ο.κ.

Γ) Κωλυομένων ἀπασῶν τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ἀναπληρώτρια ὀρίζεται ἡ ἔχουσα πρεσβεῖα κουράς Ἀδελφὴ τῆς Μονῆς, κωλυομένης δὲ ταύτης, ἡ ἀμέσως ἐπομένη κ.ο.κ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' : ΕΚΛΟΓΗ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

Ἄρθρον 8. ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Μετὰ τὴν καθ' οἷονδῆποτε τρόπον κένωσιν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, καθήκοντα αὐτῆς ἀσκεῖ ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα κουράς Ἀδελφὴ-μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὡς Τοποτηρητὴς τῆς Ἡγουμενίας, κατόπιν σχετικοῦ διοριστηρίου Γράμματος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου. Εἰς περίπτωσιν κωλύματός της, ἀναπληροῦται κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 7 διαλαμβανόμενα. Αὕτη ἐντὸς διαστήματος πέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως συγκαλεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον. Γενομένης Θείας Λειτουργίας, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀρίζει ἡμέραν καὶ ὥραν συγκλήσεως τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος μὲ μόνον θέμα τὴν ἐκλογὴν Ἡγουμένης. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος πραγματοποιεῖται ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης. Ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα ἀνακοινοῦνται διὰ τοιχοκολλήσεως σχετικοῦ πρακτικοῦ, ἐπικεκρυμμένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου, ἐκατέρωθεν τῆς θύρας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Παντανάσσης, τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας προηγουμένως. Εἰς ἀπουσιαζούσας Ἀδελφὰς ἡ ἡμέρα καὶ ὥρα γνωστοποιοῦνται διὰ τηλεφώνου καὶ συστημένης ἐπιστολῆς. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν λόγῳ ἐξαιρετικῶς σπουδαίου λόγου δὲν εἶναι δυνατὸς ὁ ὑπολογισμὸς τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν ἀπὸ τῆς κενώσεως τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, αὗται ὑπολογίζονται ἀπὸ τῆς ἐπομένης, ἀφ' ἧς ἐξέλιπεν ὁ ἐξαιρετικῶς σπουδαῖος λόγος.

Ἄρθρον 9. ΕΦΟΡΕΥΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Κατὰ τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος, χρέη Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς ἀσκεῖ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, ὅπερ προσλαμβάνει τὴν ἐκ τῶν Ἀδελφῶν ἔχουσαν πρεσβεῖα κουράς πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ καθωρισμένου ἀριθμοῦ μελῶν αὐτοῦ. Καθ' ἣν περίπτωσιν αὕτη κωλύεται ἢ τυγχάνει ἤδη μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, χωρεῖ ἀναπλήρωσις κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 7 διαλαμβανόμενα.

Ἄρθρον 10. ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

Ἡ Ἡγουμένη πρέπει νὰ διακρίνεται διὰ τὴν μεγάλην Πίστιν αὐτῆς, τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὸν ζῆλον, τὴν ἀρετὴν, τὸ ἀκραιφνὲς Ὁρθόδοξον καὶ Μοναστικὸν φρόνημα, ὡς καὶ διὰ τὰς διοικητικὰς καὶ πνευματικὰς ἱκανότητας αὐτῆς, καὶ νὰ ἔχη τὰς στοιχειώδεις ἐκκλησιαστικὰς, θεολογικὰς καὶ πατερικὰς γνώσεις, ἀλλὰ κυρίως νὰ εἶναι γνώστης τοῦ λειτουργικοῦ τυπικοῦ καὶ τῆς παραδόσεως τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἡ Ἡγουμένη πρέπει νὰ ἔχη συμπεληρωμένην πενταετίαν ἐγκαταβιώσεως ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ πρὸ τῆς ἐκλογῆς της, ἐν περιπτώσει δὲ ἀδυναμίας ἀπαιτεῖται τοῦλάχιστον διετία.

Άρθρον 11. ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΣ

Αί κρίνουνσαι έαυτάς άξιάς μοναχαί δύνανται νά ύποβάλλουν ύποψηφιότητα διά την έκλογήν αυτών ώς Ήγουμένης. Ή έκλογή του προσώπου προέρχεται εκ της πρωτοβουλίας και της έλευθέρας κρίσεως των Άδελφών, κατόπιν προσευχής διά την ανάδειξιν της καταλληλοτέρας.

Άρθρον 12. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΨΗΦΟΥ

Δικαίωμα ψήφου έχουσιν άπασαι αί έγγεγραμμένοι κατά τον χρόνον της χηρείας έν τώ Μοναχολογίω της Ήρας Μονής άδελφαί, αί έχουσαι συμπληρώσει έν έτος από της κουράς αυτών ή της έγγραφής αυτών έν τώ Μοναχολογίω έν περιπτώσει ξενοκουριτών.

Άρθρον 13. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Πρό της έκλογής τηρείται τριήμερος νηστεία, καθ' ήν τελείται καθημερινώς Θεία Λειτουργία και προσέρχονται αί Άδελφαί εις την μετάληψιν των Τιμίων Δώρων.

Άρθρον 14.

ΧΡΟΝΟΣ, ΤΟΠΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΔΙΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Ή έκλογή διενεργείται διά μυστικής ψηφοφορίας μετά την Θείαν Λειτουργίαν της καθωρισμένης ήμέρας έν τώ Καθολικώ της Ήρας Μονής παρουσών μόνον των Άδελφών της Ήρας Μονής.

Άρθρον 15. ΑΠΑΡΤΙΑ

Πρό της έναρξεως της διαδικασίας διαπιστοϋται ή ύπαρξις άπαρτίας. Ή Σύναξις εύρίσκεται έν άπαρτία παρόντων των τεσσάρων πέμπτων (4/5) της Άδελφότητος. Εις περίπτωση διαπιστώσεως έλλείψεως άπαρτίας, ή έκλογή αναβάλλεται διά την αυτήν ήμέραν και ώραν της έπομένης έβδομάδος, όποτε ή Σύναξις εύρίσκεται έν άπαρτία παρισταμένου του ήμίσεος (1/2) των έχουσών δικαίωμα ψήφου Άδελφών. Εις περίπτωση μη ύπάρξεως άπαρτίας εκ νέου, ή Σύναξις αναβάλλεται διά την αυτήν ήμέραν και ώραν της έπομένης έβδομάδος, όποτε εύρίσκεται έν άπαρτία, άσχέτως του αριθμού των παρισταμένων Άδελφών.

Άρθρον 16. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Έκάστη ψηφοφόρος καλείται υπό της Τοποτηρητοϋ της Ήγουμενίας κατά αντίστροφον τάξιν πρεσβείων κουράς, εκ της νεωτέρας πρός την πρεσβυτέραν. Έκάστη ψηφοφόρος λαμβάνει έν εκ των όμοιομόρφων ψηφοδελτίων (έν ώ αναγράφονται τά όνόματα πασών των έκλογίμων Άδελφών) και ένα φάκελλον, όστις σφραγίζεται διά της σφραγίδος της Ήρας Μονής και ύπογράφεται υπό της Τοποτηρητοϋ, καθ' ήν στιγμήν παραδίδεται. Είτα άποσύρεται μόνη έμπροσθεν της Ήρας Εικόνοϋ της Παναγίας της Παντανάσσης και ιδιοχείρως, άνεπηρεάστως και άπροσωπολήπτως, έν αίσθήματι ευθύνης ένώπιον Θεοϋ και ανθρώπων, σημειώνει διά σταυροϋ τó όνομα της Άδελφής, ήνπερ κρίνει κατάλληλον διά την θέσιν της Ήγουμένης. Μετά την σημείωσιν του όνόματος, ή ψηφοφόρος διπλώσασα τó ψηφοδέλτιον θέτει αυτό έντός του φακέλλου και κλείσασα τοϋτον ρίπτει έντός ψηφοδόχου έσφραγισμένης δι' ισπανικου κηροϋ. Κατόπιν ύπογράφει τον όνομαστικόν κατάλογον, τον όποιον τηρεί ή Γραμματεϋς της Ήρας Μονής τή έποπτεία της Τοποτηρητοϋ της Ήγουμενίας. Εις περίπτωση άγραμμάτου Μοναχής καλείται έν των μελών του Ήγουμενοσυμβουλίου τó έχον τά πρεσβεία κουράς, ίνα σημειώση τó όνομα της προτιμήςεως της Μοναχής, ύποχρεούμενον εις τήρησιν έχεμυθείας. Τó ψηφοδέλτιον ρίπτεται έντός της ψηφοδόχου ιδιοχείρως υπό της Μοναχής. Μετά τó πέρας της ψηφοφορίας τó Ήγουμενοσυμβούλιον άποσφραγίζει την ψηφο-

δόχον και ἀριθμεῖ τὰ ψηφοδέλτια ἐνώπιον συμπάσης τῆς Ἀδελφότητος, τῆς Τοποτηρητοῦ μονογραφούσης ταῦτα. Πᾶν ψηφοδέλτιον στερούμενον σφραγίδος και ὑπογραφῆς, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, κηρύσσεται αὐτοδικαίως ἄκυρον. Εἰς περίπτωσιν εὐρέσεως ὑπεραρίθμων ἐγκύρων ψηφοδελτίων, ἡ διαδικασία τῆς ψηφοφορίας ἀκυροῦται και ἐπαναλαμβάνεται ἐκ νέου. Κατόπιν καταμετρῶνται τὰ ψηφοδέλτια και τὸ ἀποτέλεσμα ἀναγράφεται εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἦγουμένη ἐκλέγεται ἡ συγκεντρώσασα τὰ τρία τέταρτα (3/4) τῶν ψήφων.

Ἄρθρον 17. ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΗ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑ

Ἐὰν οὐδεμία Ἀδελφὴ συγκεντρώσῃ τὰ τρία τέταρτα (3/4) τῶν ψήφων, ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται ἀμέσως, ἐνῶ μόναι ὑποψήφιοι θεωροῦνται αἱ δύο συγκεντρώσασαι τὰς περισσοτέρας ψήφους Ἀδελφαί. Μεταξὺ τῶν δύο, Ἦγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβούσα κατὰ τὴν ἐπαναληπτικὴν ψηφοφορίαν τὴν ἀπόλυτον πλειοψηφίαν (50% +1) τῶν ψήφων. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας μεταξὺ τῶν δύο, Ἦγουμένη ἐκλέγεται ἡ ἔχουσα πρεσβεῖα κουράς.

Ἄρθρον 18. ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκλογῆς κατατίθεται και ὑπογράφεται σχετικὸν πρακτικὸν εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν ὑφ' ἀπασῶν τῶν παρισταμένων και ψηφισασῶν Ἀδελφῶν. Ἐὰν ἔνιοι ἀρνηθοῦν νὰ ὑπογράψουν, ἡ ἄρνησίς των ἡτιολογημένως καταγράφεται εἰς τὸ Πρακτικόν, τὸ ὁποῖον καθίσταται ἔγκυρον διὰ τῆς ὑπογραφῆς και ὑπὸ τῶν λοιπῶν Ἀδελφῶν. Αἱ ἀρνούμεναι τὴν ὑπογραφὴν των πρὸς δημιουργίαν προσκόμματος εἰς τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὑπόκεινται εἰς πειθαρχικὰς ποινὰς κατὰ τὰ ἐν ἄρθροις 65-71 τοῦ παρόντος διαλαμβανόμενα.

Ἄρθρον 19. ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΙΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος πρὸς ἐκλογὴν νέας Ἦγουμένης περατοῦται δι' εὐχαριστηρίου προσευχῆς. Ἐν συνέχειᾳ ἀνοίγονται αἱ θύραι τοῦ Ναοῦ.

Ἄρθρον 20. ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς ὑποβάλλονται μόνον ὑπὸ τῶν παρασταθεισῶν εἰς τὴν ψηφοφορίαν Ἀδελφῶν ἐντὸς ἀποκλειστικῆς προθεσμίας τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διαδικασίας ἐκλογῆς νέας Ἦγουμένης και ἐκδικάζονται ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ὑποβολῆς αὐτῶν εἰς αὐτόν, ἐνημεροῦντος κανονικῶς δι' ἐκθέσεως και τὴν Α.Θ. Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, και τὴν Ἁγίαν και Ἱερὰν Σύνοδον.

Ἄρθρον 21. ΑΠΟΔΟΧΗ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ

Ἐν περιπτώσει ἀποδοχῆς τῆς ἐνστάσεως ὡς κανονικῆς, νομίμου και βασίμου, ἡ διαδικασία ἐκλογῆς Ἦγουμένης ἀκυροῦται και ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 8-19 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 22. ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΟΣ

Ἡ κοινοποίησις τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ρόδου γίνεται δι' ἐγγράφου τῆς διεξαγαγούσης τὴν διαδικασίαν Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς –ἀνευ συμμετοχῆς τῆς νέας Ἦγουμένης– ἐντὸς δεκαπέντε (15) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς. Διὰ τοῦ ἰδίου ἐγγράφου προσκαλεῖται ὁ Μητροπολίτης νὰ διορίσῃ διὰ τῆς ἐκδόσεως σχετικῆς Πράξεως και νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν νέαν Ἦγουμένην εἰς εἰδικὴν τελετήν. Ὁ Μητροπολίτης, μετὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς διαδικασίας, ἐνημερώνει δι' ἐκθέ-

σεως καθηκόντως τὴν Α.Θ. Παναγιότητα καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Οἰκου-
μενικοῦ Πατριαρχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄: ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

Ἄρθρον 23. ΛΟΓΟΙ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ.

Ἡ Ἡγουμένη δύναται νὰ ἐκπέσῃ τοῦ ἀξιώματος αὐτῆς μόνον:

1. Ἐφ' ὅσον περιπέσῃ εἰς αἵρεσιν ἢ διαπράξῃ βαρέα ἠθικὰ ἢ κανονικὰ παραπτώμα-
τα, ἐπισύροντα κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ποινὴν μεγαλυτέραν τῆς τριετοῦς ἀργίας.
Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐκπίπτει αὐτοδικαίως ἐκ τοῦ ἀξιώματός της ἅμα τῇ τελεσιδικίᾳ
τῆς ἀποφάσεως τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων.

2. Ἐφ' ὅσον ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκὴς ἢ ἀδιάφορος διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τῆς
Ἱερᾶς Μονῆς ἢ παραβιάξῃ συστηματικῶς καὶ ἐμπροθέτως τὸν παρόντα κανονισμόν ἢ
ἀποδεδειγμένως καταδολιεύεται τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ πάσχῃ ἐξ ἀνιάτου
ἀσθενείας.

Ἄρθρον 24. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΕΝΣΤΑΣΕΩΣ

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως τῆς εἰδικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος περὶ ἐκπτώσεως τῆς
Ἡγουμένης, ἡ Ἡγουμένη ἔχει δικαίωμα ὑποβολῆς ἐνστάσεως ἐνώπιον τοῦ Μητροπο-
λίτου Ρόδου. Μετὰ τὴν πάροδον τριάκοντα ἡμερῶν ἀπ' αὐτῆς ἡ Ἡγουμένη δὲν ἔχει δι-
καίωμα ὑποβολῆς οἰωνοῦ ἐνστάσεων.

Ἄρθρον 25. ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

Ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης γίνεται διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς
Ἱερᾶς Μονῆς, τῶν ἔχουσῶν τὰ ὀριζόμενα ἐκ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς προ-
σόντα. Εἰς περίπτωσιν ὑπάρξεως ἐγγεγραμμένων ἀδελφῶν ὀλιγωτέρων τῶν πέντε, διο-
ρίζεται Ἡγουμένη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄: ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἄρθρον 26. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συγκροτεῖται ἐκ τῆς Ἡγουμένης καί:

1. Δύο (2) μελῶν, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν δὲν ὑπερβαίνει τὰς
δεκαπέντε (15).

2. Τεσσάρων (4) μελῶν, ὅταν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν δὲν ὑπερ-
βαίνει τὰς εἴκοσι πέντε (25).

3. Ἐξ (6) μελῶν ἐπὶ πλεόν τοῦ ὡς ἄνω ἀριθμοῦ.

Ἄρθρον 27. ΘΗΤΕΙΑ

Ἡ θητεία τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου εἶναι πενταετής. Ἀρχεταὶ ἀπὸ τῆς
1ης Σεπτεμβρίου τοῦ πρώτου ἔτους τῆς πενταετίας καὶ λήγει τὴν 31ην Αὐγούστου τοῦ
πέμπτου ἔτους τῆς πενταετίας. Ἐπανεκλογὴ τῶν μελῶν γίνεται ἀπεριορίστως.

Ἄρθρον 28. ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου πρέπει νὰ διακρίνονται διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ
συνέπειαν τῆς μοναχικῆς των βιοτῆς, τὴν βαθεῖαν εὐσέβειαν, τὸν ζῆλον, τὴν ἀρετὴν, τὸ
ταπεινὸν φρόνημα, τὸ ὀρθόδοξον ἥθος, τὴν διοικητικὴν ἱκανότητα καὶ τὸ πνεῦμα συ-
νεργασίας αὐτῶν, τὴν γνῶσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως καὶ τοῦ λειτουργικοῦ

Τυπικοῦ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ ἔχουν στοιχειώδεις πνευματικές, ἐκκλησιαστικές καὶ θεολογικὰς γνώσεις.

Ἄρθρον 29. ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ-ΑΠΑΡΤΙΑ-ΛΗΨΙΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται τακτικῶς δις τοῦ μηνὸς ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης ἢ τῆς ἀναπληροῦσης ταύτην. Τῶν συνεδριάσεων προεδρεῖ ἡ Ἑγουμένη συνεπικουρουμένη ὑπὸ τῆς Οἰκονόμου καὶ τῆς Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον τελεῖ ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων καὶ τῶν τριῶν μελῶν, ἐν περιπτώσει τριμελοῦς, τῶν τεσσάρων, ἐν περιπτώσει πενταμελοῦς, καὶ τῶν πέντε, ἐν περιπτώσει ἑξαμελοῦς Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ἀποφασίζει διὰ πλειοψηφίας τεσσάρων πέμπτων (4/5) τῶν παρουσῶν. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας, ὑπερισχέει ἡ ψήφος τῆς Ἑγουμένης. Διὰ προσωπικὰ πνευματικὰ θέματα ἡ Ἑγουμένη κέκτηται δικαίωμα ἀρνησικυρίας. Ἡ ψηφοφορία εἶναι φανερά. Αἱ συνεδριάσεις διεξάγονται εἰς ἰδιαίτερον χώρον, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, μετ' ἁμοιβαίου σεβασμοῦ, καὶ τηρουμένων ὑπὸ τῆς Γραμματέως πρακτικῶν εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ὑπογραφομένων ὑπὸ πασῶν τῶν μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ἐνδεχομένη διαφωνία διατυπῶνται σαφῶς εἰς τὸ Πρακτικόν.

Ἄρθρον 30. ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΙΣ ΜΕΛΩΝ

1. Ἐν περιπτώσει κοιμήσεως, παραίτησεως ἢ παύσεως μέλους τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, διενεργεῖται ἐκλογή, κατὰ τὸ ἄρθρον 33 τοῦ παρόντος, διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς τρεχούσης πενταετίας. Εἰς περίπτωσιν κενώσεως θέσεως Ἑγουμενοσυμβούλου κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς θητείας αὐτῆς, ἡ ἀναπλήρωσις γίνεται κατὰ τὴν τάξιν πρεσβείων κουράς.

2. Ἐν περιπτώσει ἀπουσίας ἐπὶ τρεῖς συνεδρίας μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, ὁπότε καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐπίτευξις ἀπαρτίας, χωρεῖ ἀντικατάστασις αὐτῶν ὑπὸ ἄλλων ἐγκαταβιουσῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀδελφῶν κατὰ τὴν τάξιν τῶν πρεσβείων κουράς, ἐνημερουμένου σχετικῶς καὶ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

Ἄρθρον 31. ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΕΠΙ ΑΤΟΜΙΚΟΥ

Ἐπὶ ἀποφάσεως διὰ προσωπικὴν ὑπόθεσιν μέλους τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου, τὸ μέλος τοῦτο δὲν μετέχει εἰς τὴν συνεδρίαν, κατὰ τὸ ἀφορῶν εἰς αὐτὸ μέρος. Χωρεῖ ἀναπλήρωσις κατ' ἄρθρον 30 παρ. 2.

Ἄρθρον 32. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ-ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΕΣ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, προεδρευόμενον ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης, ἀσκεῖ τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς, πλὴν τοῦ πνευματικοῦ. Εἰδικώτερον:

1. Συγκαλεῖ, τῇ προτάσει τῆς Ἑγουμένης, τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος.

2. Ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τῆς Ἑγουμένης, τὴν πρόσληψιν Δοκίμων καὶ τὴν κουράν αὐτῶν. Ἄνευ τοιαύτης ἀποφάσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου οὐδεμία Ἀδελφὴ κείρεται οὔτε ἐξέρχεται τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δι' ἔργον διακονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

3. Συντάσσει Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν Διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ὑποβάλλει τοῦτον πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ρόδου.

4. Αποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεὰς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, ἀγοράζει ἢ πωλεῖ ἀκίνητα, ἀποφασίζει διὰ τὴν ἐπέκτασιν ἢ συντήρησιν τῶν κτισμάτων, ἀποφασίζει καὶ ἐλέγχει πᾶσαν δαπάνην καὶ γενικῶς ἐνεργεῖ καὶ φροντίζει πάντα ὅσα ἐν τῷ παρόντι δὲν ἀναφέρονται ρητῶς ὡς ἀρμοδιότης ἐτέρου ὀργάνου. Πρὸς διενέργειαν τῶν

άνωτέρω πράξεων χωρεῖ ἐιδικὴ ἐξουσιοδότησις εἰς τὴν Ἑγουμένην ἢ μέλος τῆς Ἀδελφότητος, μνημονευομένη εἰς τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων Ἑγουμενοσυμβουλίου. Οἰαδήποτε διενέργεια μιᾶς τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων πράξεων ὑπὸ μὴ ἐξουσιοδοτηθέντος προσώπου συνιστᾷ πειθαρχικὸν παράπτωμα. Διὰ τὴν ἔγκρισιν ποσῶν ὑπερβαίνοντων τῶν 50.000 ἢ 100.000 Εὐρώ ἀπαιτεῖται ἡ ἐγγραφὸς ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου.

5. Λογοδοτεῖ καὶ συνευθύνεται ὡς σῶμα τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον ὁλόκληρον διὰ πᾶσαν ἐνδεχομένην διαχειριστικὴν ἐκτροπὴν ἢ ἀτασθαλίαν.

6. Μεριμνᾷ διὰ πᾶσαν προσωπικὴν ἀνάγκην τῶν Ἀδελφῶν καὶ διὰ τὴν ἱατροφαρμακευτικὴν περίθαλψιν αὐτῶν.

7. Εὐθύνεται ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν ἀρμοδίων Διακονητῶν διὰ τὴν ἀσφαλῆ διαφύλαξιν τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τῶν Ἁγίων Λειψάνων, τῶν Ἱερῶν Σκευῶν καὶ τῶν τιμαλφῶν καὶ λοιπῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, ἅτινα καταγράφονται ὑπὸ τῆς Γραμματέως εἰς εἰδικὸν βιβλίον, ἀντιγράφου κατατιθεμένου εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ρόδου.

8. Ἄπαντα τὰ πνευματικὰ καθήκοντα τυγχάνουν τῆς ἀρμοδιότητος τῆς Ἑγουμένης, ἐνῶ τὰ διοικητικά, διαχειριστικά καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ λαϊκὸν προσωπικὸν τῆς Ἱεράς Μονῆς εἶναι τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

9. Ἀποφασίζει τὴν ἀποδοχὴν ἢ μὴ ὑποβληθείσης παραιτήσεως.

Ἄρθρον 33. ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ἐκλογὴ διὰ τὴν ἀνάδειξιν νέου Ἑγουμενοσυμβουλίου διενεργεῖται τὴν τελευταίαν Κυριακὴν μηνὸς Ἰουλίου τοῦ ἔτους λήξεως τῆς θητείας τοῦ προηγούμενου.

Τὰ ἄρθρα 8-16 καὶ 18-22 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἐφαρμόζονται ἀναλόγως. Εἰς τὰ ἄρθρα ταῦτα, ὅπου ἀναφέρεται «Τοποτηρητὴς τῆς Ἑγουμένης», νοεῖται ἡ Ἑγουμένη, ὅπου «Ἑγουμενοσυμβούλιον», τὸ ὑπάρχον, ὅπου «ὑποψηφιότης Ἑγουμένης», ὑποψηφιότης Ἑγουμενοσυμβούλου, ὅπου «ἐκλογὴ Ἑγουμένης», ἐκλογὴ Ἑγουμενοσυμβούλου.

Εἰς τὴν κατ' ἄρθρον 16 διαδικασίαν ἐκάστη Ἀδελφὴ ἔχει δικαίωμα σημειώσεως διὰ σταυροῦ τῶσων ὀνομάτων, ὅσα τὰ μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ψηφοδέλτιον, ἐν ᾧ σημειοῦνται πλείονα ὀνόματα, θεωρεῖται ἄκυρον.

Μέλη τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἐκλέγονται κατὰ σειρὰν προτερότητος αἱ συγκεντρώσασαι πλείονας ψήφους Ἀδελφαί. Τὸ νέον Ἑγουμενοσυμβούλιον συγκροτεῖται εἰς σῶμα κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν αὐτοῦ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους ἐνάρξεως τῆς θητείας αὐτοῦ.

Μέλος τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου παραιτηθὲν ἢ παυθὲν δικαιούται ἐπανεκλογῆς, ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι παύσεως ἢ παραιτήσεως.

Ἄρθρον 34. ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς κοινοποιεῖται δι' ἐγγράφου τῆς Ἑγουμένης τῷ Μητροπολίτῃ Ρόδου, πρὸς διορισμὸν τῶν ἐκλεγέντων μελῶν τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου διὰ τῆς ἐκδόσεως σχετικῆς Πράξεως ἐντὸς δεκαπέντε (15) ἡμερῶν.

Ἄρθρον 35.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΘΗΤΕΙΑΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Ἐὰν κατὰ τὴν λήξιν τῆς θητείας τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ἔχη κενωθῇ ἡ θέσις τῆς Ἑγουμένης, ἡ θέσις αὐτῆς δὲν πληροῦται μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἑγουμένης.

Ἄρθρον 36. ΕΚΠΤΩΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐκπίπτει διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους καὶ διὰ τῆς αὐτῆς διαδικασίας ὡς ἡ Ἡγουμένη. Ἐπιπλέον ἐκπίπτει, ἐὰν ἀπουσιάσῃ ἀδικαιολογητῶς ὑπὲρ τὰς τρεῖς συνεχεῖς συνεδριάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ παρακωλύῃ δι' οἴουδήποτε τρόπου τὴν λειτουργίαν αὐτοῦ. Ἐλλείψει ὁμοφωνίας πρὸς ἔκπτωσιν μέλους ὑπερισχύει ἡ ψήφος τῆς Ἡγουμένης.

Ἄρθρον 37. ΠΡΑΚΤΙΚΑ

Πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καταχωρίζονται ἐν τῷ σχετικῷ βιβλίῳ Πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, ὅπερ τηρεῖται ὑπὸ τῆς Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Αὗται ὑπογράφονται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ πάντων τῶν μέλων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Δυνατὴ ἡ καταγραφὴ ἀντιρρήσεων ἢ ἐπιφυλάξεων. Εἰς περίπτωσιν ἀρνήσεως ὑπογραφῆς τῶν Πρακτικῶν παρ' οἰασδήποτε, παρὰ τὴν καταγραφὴν τῆς ἀντιρρήσεως τῆς, ὑπερισχύει ἡ ἀπόφασις τῆς πλειονοψηφίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄: Ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

Ἄρθρον 38. ΑΝΑΔΕΙΞΙΣ

Οἰκονόμος ὀρίζεται ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης μία ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐὰν αὐτὸ δὲν εἶναι ἐφικτόν, ὀρίζεται μία ἐκ τῶν λοιπῶν μοναχῶν.

Ἄρθρον 39. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἡ Οἰκονόμος, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Ἡγουμένης, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ ἀπάντων τῶν χρειῶν, ἀποφεύγουσα τὰς ἀκρότητας τῆς ἐλλείψεως καὶ τῆς ὑπερεπαρκείας. Τηρεῖ τὰ κλεῖθρα τῶν ἀποθηκῶν, τοῦ μαγειρείου καὶ τῆς κουζίνας. Τὰ δεύτερα αὐτῶν κατέχει μόνον ἡ Ἡγουμένη. Εἰσηγείται διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Μονῆς καὶ τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὴν Ἡγουμένην καὶ τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον. Διενεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς διὰ διπλοτύπων ἡριθμημένων ἀποδείξεων, ὑπογεγραμμένων ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης καὶ τῆς ἰδίας. Δίδει λόγον ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου περὶ τῆς διαχειρίσεως τῇ προσκλήσει τῆς Ἡγουμένης. Τηρεῖ τὰ ἐξῆς βιβλία: α) Ταμείου: Ἐσόδων - Ἐξόδων καὶ β) Δωρεῶν. Ἐπίσης τηρεῖ ἅπαντα τὰ πρακτικὰ καταμετρήσεων καὶ φυλάσσει τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ τὰ ἐντάλματα πληρωμῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄: Ἡ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

Ἄρθρον 40. ΑΝΑΔΕΙΞΙΣ

Γραμματεὺς ὀρίζεται μία ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἐὰν τοῦτο δὲν τυγχάνῃ ἐκ τῶν πραγμάτων ἐφικτόν, ὀρίζεται μία ἐκ τῶν λοιπῶν μοναχῶν.

Ἄρθρον 41. ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἡ Γραμματεὺς εὐθύνεται διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Μονῆς, συνεργάζεται δὲ ἐν προκειμένῳ μετὰ τῆς Ἡγουμένης. Τηρεῖ τὰ ἐξῆς βιβλία: α) Εἰσερχομένων καὶ Ἐξερχομένων Ἐγγράφων (Πρωτόκολλον), β) Πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου, γ) Πρακτικῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, δ) Μοναχολογίου, ε) Δοκιμολογίου, στ) Κτηματολογίου (βρεβίου), ζ) Βιβλιοθήκης, η) Καταλόγου Ἀγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Τιμαλφῶν. Φυλάσσει δὲ ἐπιμελῶς τὸ Ἀρχεῖον.

* * *

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄: Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Ἄρθρον 42. ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΙΣ

Μέλη τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἅπασαι αἱ ἐγγεγραμμέναι ἐν τῷ Μοναχολογίῳ καὶ ἐγκαταβιοῦσαι ἐν τῇ Μονῇ ἀπὸ διετίας Ἀδελφαί, ὡς καὶ αἱ διαμένουσαι ἐν τῷ κόσμῳ, λόγῳ ἀναληφθείσης πνευματικῆς διακονίας ἢ ἐτέρου σπουδαίου λόγου. Τῆς Συνάξεως μετέχουσιν ἅπασαι αἱ Ἀδελφαί (Μεγαλόσχημαι, Μικρόσχημαι), ἀνεξαρτήτως χρόνου προσελεύσεως εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν, πλὴν τῶν Δοκίμων. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εἶναι τὸ ἀνώτατον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ὄργανον διοικήσεως, ἔχον ὡς ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα τὴν ἀσκήσιν τῆς ἐξουσίας καὶ τὴν πορείαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 43. ΠΡΕΣΒΕΙΑ

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος τηρεῖται ἱεραρχία κατὰ πρεσβεία κουράς. Ἡ Ὑγούμενη καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου προηγούνται πασῶν. Μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου τηροῦνται πρεσβεία κουράς.

Ἄρθρον 44. ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ἀδελφότης συγκαλεῖται εἰς Σύναξιν δις τοῦ ἔτους, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 32 παρ. 1: α) κατὰ μῆνα Αὐγουστον, προκειμένου νὰ ἀνατεθοῦν τὰ διακονήματα διὰ τὸ νέον Ἐκκλησιαστικὸν ἔτος καὶ β) κατὰ τὴν Διακαινήσιμον Ἑβδομάδα, πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος περὶ τῆς γενικωτέρας πορείας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐκτάκτως συγκαλεῖται, ὅταν τοῦτο ἀπαιτηθῇ, ἰδίως διὰ πᾶν θέμα ὑπερβαῖνον τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ὑγουμένης ἢ τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου, τοῦ ἄρθρου 8 ἐφαρμοζομένου ἀναλόγως, κατόπιν αἰτήσεως τῶν 3/4 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 45. ΑΠΑΡΤΙΑ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος τελεῖ ἐν ἀπαρτίᾳ, ἐφ' ὅσον συμμετέχουν τὰ δύο τρίτα (2/3) τῶν μελῶν τῆς. Ἐν περιπτώσει μὴ ἀπαρτίας, ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συνέρχεται πάλιν μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὅποτε εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντος τοῦ ἐνὸς δευτέρου (1/2) τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀδελφῶν, πλέον μιᾶς. Ἐν περιπτώσει μὴ ἐπιτεύξεως καὶ πάλιν ἀπαρτίας ἡ Σύναξις συγκαλεῖται καὶ πάλιν μετὰ μίαν ἑβδομάδα, ὅποτε ἀποφασίζει τὸ Ὑγουμενοσυμβούλιον, ἐὰν εὐρίσκηται ἐν ἀπαρτίᾳ.

Ἄρθρον 46. ΠΡΑΚΤΙΚΑ-ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος τηροῦνται ὑπὸ τῆς Γραμματέως τῆς Μονῆς Πρακτικά, ἅτινα ὑπογράφονται ὑφ' ἁπασῶν τῶν μετεχουσῶν τῆς Συνάξεως. Ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως ὑπογραφῆς, ἐφαρμόζεται ἀναλόγως τὸ ἄρθρον 37. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνάξεως λαμβάνονται κατὰ πλειονοψηφίαν καὶ εἶναι ὑποχρεωτικῶς ἐκτελεσταὶ ὑφ' ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος. Τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν ἐπιμελεῖται τὸ Ὑγουμενοσυμβούλιον. Ἡ μὴ συμμόρφωσις ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν παράπτωμα.

Ἄρθρον 47. ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΙΣ

Κατὰ τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος συζητοῦνται τὰ ὑπὸ τοῦ Ὑγουμενοσυμβουλίου καθ' ὁμοφωνίαν προταθέντα θέματα, ὡς καὶ τὰ ὑπὸ τριῶν Ἀδελφῶν προτεινόμενα. Ἡ πρότασις ἐγγραφῆς θέματος εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν κατατίθεται ἐγγράφως εἰς τὸ Ὑγουμενοσυμβούλιον εἴκοσι τέσσαρας (24) ὥρας πρὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, διανέμεται δὲ ἡ ἡμερησία διάταξις πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς Συνεδρίας εἰς ἕκαστον μέλος τῆς Συνάξεως.

Άρθρον 48. ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ἡ μόνη ἀρμοδία διὰ τὴν τροποποίησιν καὶ συμπλήρωσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Πρὸς τοῦτο προηγεῖται ἡτιολογημένη εἰσήγησις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἀπόφασις τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος διὰ πλειονοψηφίας τριῶν τετάρτων (3/4) τῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ ἐγγεγραμμένων Ἀδελφῶν. Οὐδεμία τροποποίησις ἐπιτρέπεται πρὸ τῆς παρελεύσεως πενταετίας ἀπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ. Ὡσαύτως πρὸ τῆς παρελεύσεως τριετίας ἀπὸ τῆς τελευταίας τροποποιήσεως. Οὐδεμία τροποποίησις ἐπιτρέπεται τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 2, 5, 43, 49, 72, 73, 75, ἅτινα παραμένουσιν ἀμετάβλητα ἐσαεὶ. Πᾶσα δὲ ἀλλαγὴ ἢ προσθήκη εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν γίνεται κατόπιν εἰσηγητικῆς ἀποφάσεως τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἐγκρίσεως κατ' ἀρχὴν τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ὁποίου ἀνυπερθέτως ἐγκρίνεται, πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς του, ὑπὸ τῆς Α.Θ.Παναγιότητος καὶ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Β' ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η': ΔΟΚΙΜΟΙ

Άρθρον 49. ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ γίνονται δεκταὶ γυναῖκες ἐνήλικες ἐπιθυμοῦσαι διακαῶς τὸν Μοναχικὸν Βίον. Ἡ πρόσληψις αὐτῶν γίνεται κατόπιν διαπιστώσεως τῆς γνησίας διαθέσεώς των καὶ τοῦ ἐνθέου ζήλου καὶ τῆς ἐφέσεως αὐτῶν πρὸς τὴν μοναχικὴν βιοτήν, ὡς καὶ τῆς ἐλλείψεως πάσης ἐτέρας σκοπιμότητος. Τυπικὰ προσόντα ὀρίζονται τὰ ἑξῆς:

1. Ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ ιδιότης.
2. Ἡ συμπλήρωσις τοῦ δεκάτου ὀγδόου (18ου) ἔτους τῆς ἡλικίας.
3. Ἐν περιπτώσει προελεύσεως ἐξ ἐγγάμων, ἡ ἐγγραφὸς συγκατάθεσις τοῦ συζύγου, προσυπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.
4. Ἡ μὴ ὑπαρξίς ἀνηλικίων τέκνων.
5. Ἡ γνῶσις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ἐν περιπτώσει ἀγνοίας, ἡ δοκιμασία ἄρχεται μετὰ τὴν ἐπαρκῆ ἐκμάθησιν αὐτῆς.
6. Ἡ ὑποβολὴ ἐγγράφου αἰτήσεως πρὸς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον, εἰς τὴν ὁποίαν ρητῶς ἀναγράφεται ὅτι ἐλευθέρως καὶ ἀβιάστως προσέρχεται εἰς τὸν Μοναχικὸν Βίον, ὅτι ἐμελέτησε τὸν παρόντα Κανονισμόν καὶ ὅτι ἀποδέχεται ἐλευθέρως καὶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦτον. Ἡ Ἡγουμένη ὑποβάλλει εἰς προσωπικὴν δοκιμασίαν ἐκάστην ὑποψηφίαν δόκιμον πρὸ τῆς προσλήψεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονήν.

Άρθρον 50. ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΕΝΗ

Δόκιμος ἐγκαταλείπουσα τὴν Ἱερὰν Μονήν καὶ ἐπιθυμοῦσα τὴν ἐπανέλευσιν αὐτῆς εἰς τὸν κόσμον γίνεται δεκτὴ τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἡγουμένης. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ προηγούμενος χρόνος Δοκιμασίας δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν. Δόκιμος ἐπανερχομένη γίνεται δεκτὴ ἅπαξ.

Άρθρον 51. ΘΕΣΙΣ ΔΟΚΙΜΩΝ

Ἡ πρόσληψις καὶ ἀποβολὴ Δοκίμων ἐμπίπτουσιν εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν ἀρμοδιότητα

τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, τῇ προτάσει τῆς Ἱγουμένης. Αἱ Δόκιμοι δὲν εἶναι μέλη τῆς Ἀδελφότητος καί, ἐπομένως, δὲν παρίστανται εἰς τὰς Συνάξεις Αὐτῆς.

Ἄρθρον 52. ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

Ἡ διάρκεια Δοκιμασίας ὀρίζεται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τοῦλάχιστον εἰς δύο ἔτη. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις τὸ χρονικὸν τοῦτο ὅριον δύναται νὰ μειωθῇ εἰς ἑξ μῆνας, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ Δόκιμος συνεπλήρωσε τὸ εἰκοστὸν πρῶτον (21ον) ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς. Ἐξαιρετικαὶ θεωροῦνται αἱ περιπτώσεις αἱ ὀριζόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε' κανό- νος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου.

Ἄρθρον 53. ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΧΡΟΝΟΥ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑΣ

Ὁ χρόνος Δοκιμασίας ἄρχεται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ δόκιμος ἐνεγράφη εἰς τὸ τηρούμενον ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Μονῆς βιβλίον Δοκιμολογίου, κατόπιν σχετικῆς γραπτῆς αἰτήσεως αὐτῆς καὶ ἐγκρίσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 54. ΔΟΚΙΜΟΣ ΑΠΕΡΧΟΜΕΝΗ

Δόκιμος ἀπερχομένη ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πρὸ τῆς εἰς Μοναχὴν κουρᾶς αὐτῆς, δι' οἰονδήποτε λόγον καὶ αἰτίαν, ἔχει δικαίωμα συναποκομιδῆς μόνον τῶν ὑπ' αὐτῆς προσ- κομισθέντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ πραγμάτων, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀποζημιώσεως.

Ἄρθρον 55. ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ

Τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον ὀφείλει νὰ γνωστοποιήσῃ ἐγγράφως, ἓνα (1) τοῦλάχιστον μῆνα πρὸ τῆς κουρᾶς τῆς Δοκίμου εἰς Μοναχὴν, ὅτι δύναται νὰ διαθέσῃ τὴν ὑπάρχου- σαν αὐτῇ κινητὴν ἢ ἀκίνητον περιουσίαν κατὰ τὸ δοκοῦν. Μετὰ τὴν κουράν τόσον ἡ ὑπάρχουσα, ὅσον καὶ ἡ ἐξ οἰασδήποτε νομίμου αἰτίας ἀποκτηθησομένη περιουσία τῆς Μοναχῆς, μεταβιβάζεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν κυριότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, καθότι ἔκτοτε ἡ Μοναχὴ καθίσταται ἀκτήμων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ': ΜΟΝΑΧΑΙ

Ἄρθρον 56.

ΚΟΥΡΑ

Ἡ Δόκιμος καθίσταται Μοναχή-Μέλος τῆς Ἀδελφότητος διὰ τῆς Μοναχικῆς κουρᾶς καὶ τῆς ἐγγραφῆς αὐτῆς εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 57. ΞΕΝΟΚΟΥΡΙΤΑΙ

Ξενοκουρίται Μοναχαί, ἐπιθυμοῦσαι τὴν τυπικὴν ἐγγραφὴν καὶ ἐγκαταβίωσίν των ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ, γίνονται δεκταὶ κατ' οἰκονομίαν, ἐφ' ὅσον δὲν τυγχάνουσιν «ἀπο- στατοῦσαι», κατόπιν πολλῆς προσοχῆς, ἐξετάσεως καὶ ἐρεῦνης εἰς τὰς ἄς διηκόνησαν πρότερον Ἱερὰς Μονάς. Ἡ ὀριστικὴ ἐγγραφὴ αὐτῶν ἐν τῷ Μοναχολογίῳ γίνεται μετὰ παρέλευσιν συγκεκριμένου χρονικοῦ διαστήματος, καθοριζομένου ὑπὸ τοῦ Ἱγουμε- νοσυμβουλίου καὶ διαρκοῦντος τοῦλάχιστον ἓν ἔτος.

Ἄρθρον 58. ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΠΟΧΩΡΟΥΝΤΩΝ

Μοναχή, ἀποχωρήσασα δι' οἰανδήποτε αἰτίαν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μετὰ τὴν εἰς τὸ Μοναχολόγιον ἐγγραφὴν αὐτῆς, δὲν δύναται νὰ ἀναλάβῃ τὰ εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν με- ταβιβασθέντα περιουσιακὰ στοιχεῖα αὐτῆς, πλὴν τῶν ἀπολύτως προσωπικῶν. Ὡσαύτως δὲν δικαιούται ἀποζημιώσεως. Εἰς περίπτωσιν ἐπανόδου ἐφαρμόζεται ἀναλόγως τὸ ἄρθρον 55 καὶ γίνεται δεκτὴ ἀπαξ.

Άρθρον 59. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ Μοναχὴ βάσει τῶν τριῶν μοναχικῶν ἐπαγγελιῶν περὶ ὑπακοῆς, ἀκτημοσύνης καὶ παρθενίας, σκοποῦσα τὸν ἀγιασμὸν ψυχῆς καὶ σώματος, ὀφείλει νὰ διαβιοῖ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Πατέρων, τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ λειτουργικὸν τυπικὸν καὶ τὴν μοναστικὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Πρωτεύουσαν θέσιν κατέχει τὸ πνεῦμα ἀγάπης, ἀλληλοσεβασμοῦ καὶ ἐνότητος. Ἡ Μοναχὴ ιδίως:

α) Ἐνδύεται κατὰ τὴν Μοναχικὴν Παράδοσιν ἀπλῶς καὶ λιτῶς. Ἀντίστοιχος πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἐμφάνισις τοῦ κελλίου αὐτῆς.

β) Ἐκτελεῖ τὸν ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης καθοριζόμενον κανόνα.

γ) Τηρεῖ ἄρρηκτον τὸν πνευματικὸν δεσμὸν μετὰ τῆς Ἠγουμένης, ἐξαγορευομένη λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς τὰ κρύφια τῆς καρδίας της.

δ) Αποφεύγει πάσῃ θυσίᾳ τὴν ἐκτὸς Μονῆς διανυκτέρευσιν. Ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει, τῇ γνώσει τῆς Ἠγουμένης, μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν καλλιτέρων δυνατῶν πνευματικῶν προϋποθέσεων.

ε) Αποφεύγει τὴν λήψιν δώρων.

στ) Ἐκτελεῖ τὸ διακόνημά της ἄνευ ἀντιλογίας τινὸς ἢ ἀμοιβῆς, ἔστω καὶ ἂν εἶναι τὸ εὐτελέστερον.

ζ) Συμμετέχει εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

η) Παρακολουθεῖ τὸ Λατρευτικὸν Πρόγραμμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κατὰ τὴν τάξιν. Εἰς περίπτωσιν λήψεως εὐλογίας πρὸς τὸ ψάλλειν, μεριμνᾷ διὰ τὸ κατανυκτικὸν τῶν Ἀκολουθιῶν, ψάλλουσα εὐκρινῶς καὶ σεμνοπρεπῶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄ : ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ

Άρθρον 60. ΣΦΡΑΓΙΣ

Ἄπαντα τὰ ἐγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς φέρουν τὴν σφραγίδα αὐτῆς. Ἡ σφραγὶς εἶναι στρογγύλη, φέρουσα ἐν τῷ Κέντρῳ αὐτῆς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον Βρεφοκρατοῦσαν, κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Παναγίας τῆς Παντανάσσης. Πέριξ δὲ αὐτῆς κυκλικῶς ἀναγράφεται: «ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ - ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΡΟΔΟΥ - ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΝΤΑΝΑΣΣΗΣ».

Άρθρον 61. ΒΙΒΛΙΑ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Μερίμνη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου τηροῦνται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τὰ ἐξῆς βιβλία: 1. Πρακτικῶν Ἠγουμενοσυμβουλίου, 2. Πρακτικῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, 3. Εἰσερχομένων καὶ Ἐξερχομένων ἐγγράφων (Πρωτόκολλον), 4. Μοναχολόγιον, 5. Δοκιμολόγιον, 6. Κτηματολόγιον, 7. Βιβλιοθήκης, 8. Ταμείου: Ἐσόδων - Ἐξόδων, 10. Δωρεῶν, 11. Καταλόγου Ἁγίων Λειψάνων, Κειμηλίων καὶ Τιμαλφῶν. Ὡσαύτως τηροῦνται Πρακτικά καταμετρήσεων, Διπλότυπα Εἰσπράξεων καὶ Ἐντάλματα Πληρωμῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄ : ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ – ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Άρθρον 62. ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

Κατὰ τὴν μακραίωνα Μοναστικὴν Παράδοσιν ἡ Ἱερὰ Μονὴ παρέχει πᾶσαν δυνατὴν φιλοξενίαν εἰς πρόσωπα ἐμφορούμενα ὑπὸ πνευματικῶν ἐνδιαφερόντων ἢ χρίζοντα βοηθείας. Βασικαὶ προϋποθέσεις παροχῆς φιλοξενίας εἶναι ἡ σεμνὴ συμπεριφορά, ἡ συμμόρφωσις πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἡ κατάθεσις τῶν στοιχεί-

ων ταυτότητος εἰς τὴν Ἑγουμένην, ἐφ' ὅσον τοὺς ζητηθῇ, ἡ συμμετοχὴ εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, ἢ τυχὸν ζητηθεῖσα συνδρομὴ εἰς τὰ διακονήματα καὶ ἡ ἐν γένει προσαρμογὴ αὐτῶν εἰς τὰς κρατούσας ἐν τῇ Μονῇ πνευματικὰς συνθήκας. Ἡ Ἑγουμένη τυχάνει ὑπεύθυνος τῆς προσαρμογῆς τῶν καὶ τοῦ περιορισμοῦ τυχὸν τοῦ κοσμικοῦ πνεύματος. Ἡ φιλοξενία εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν μίαν ἡμέραν, πλὴν εἰδικῶν περιπτώσεων ἐξεταζομένων ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης. Πᾶσα παρεκτροπὴ συνεπιφέρει πάραυτα τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς παρεκτρεπομένης ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 63. ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΙ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ διανυκτέρευσις καὶ ἡ φιλοξενία ἀνδρῶν ἐντὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐξαιρετικῶς, μόνον διὰ τοὺς πατέρας τῶν Ἀδελφῶν τοὺς ἄγοντας τὸ 65ον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν καὶ στερουμένους καταλύματος πλησιοχώρου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὑφίσταται δυνατότης φιλοξενίας τῇ ἀποφάσει τῆς Ἑγουμένης. Ὡσαύτως, λόγῳ στενότητος χώρου καὶ ὑπάρξεως ξενοδοχείων ἐν τῇ περιοχῇ, δὲν παρέχεται φιλοξενία εἰς ὀργανωμένας ομάδας ἐκδρομῶν, κ.λπ.

Κατὰ τὴν ὥραν τῆς Τραπεζῆς οἱ φιλοξενούμενοι δὲν δικαιοῦνται ἰδιαίτερον διαιτολογίου.

Ἄρθρον 64. ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ-ΕΠΙΣΚΕΠΤΑΙ

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ δέχεται προσκυνητὰς καὶ ἐπισκέπτας κατὰ τὰς ὀρισθείσας ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ὥρας. Προϋπόθεσιν εἰσόδου ἀποτελεῖ ἡ σεμνοπρεπὴς ἐνδυμασία καὶ ἐμφάνισις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ ὁ σεβασμὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου. Ἐν ἀντιθέτῳ περιπτώσει δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἴσοδος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' : ΠΟΙΝΑΙ

Ἄρθρον 65. ΣΚΟΠΟΣ ΠΟΙΝΩΝ

Τὰ παραπτώματα Μοναζουσῶν καὶ Δοκίμων τιμωροῦνται διὰ ποινῶν ἀναλόγων τοῦ βάρους τοῦ παραπτώματος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ τελέσαντος αὐτό. Σκοπὸς τῶν ποινῶν εἶναι ἡ διόρθωσις τῆς παρεκτραπίσεως καὶ ἡ ὁμαλὴ καὶ ἀπρόσκοπτος λειτουργία τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 66. ΠΟΙΝΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΗΓΟΥΜΕΝΗΣ

Ἡ Ἑγουμένη, ὡς ὑπεύθυνος διὰ τὴν διοίκησιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς κάτωθι ποινάς:

1. Ἰδιαίτεραν νουθεσίαν.
2. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.
3. Ἐπίπληξιν ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
4. Κομβοσχοίνιον, Μετανοίας.
5. Απομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς κοινῆς τραπέζης ἕως ἐνὸς μηνός.

Ἄρθρον 67.

ΠΟΙΝΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

Τὸ Ἑγουμενοσυμβούλιον, ὡς διοικητικὸν ὄργανον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς κάτωθι ποινάς:

1. Απομάκρυνσιν ἀπὸ τῆς κοινῆς τραπέζης πλέον τοῦ μηνός.
2. Παῦσιν ἐκ τοῦ Διακονήματος καὶ ἀνάθεσιν ἑτέρου εὐτελεστεροῦ.

3. Υποβιβασμὸν ἐν τῇ ἱεραρχικῇ τάξει πρεσβείων, προσωρινὸν ἢ μόνιμον.

Ἄρθρον 68.

ΠΟΙΝΑΙ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΥΠΟ ΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος, ὡς τὸ κυρίαρχον καὶ ὑπέρτατον ὄργανον Διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὰς κάτωθι ποινάς:

1. Προσωρινήν, ἕως ἑξ μηνῶν, ἀποβολὴν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐγκαταβίωσιν πρὸς σωφρονισμὸν εἰς ἕτερον Μοναστικὸν καθίδρυμα, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου.

2. Ὅριστικὴν ἀποβολὴν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἑτέρα Μονὴ δέχεται τὴν ἀποβληθεῖσαν Ἀδελφὴν, τῇ ἐγκρίσει τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ρόδου.

3. Ἐκπτώσιν ἐκ τοῦ ἀξιώματος τῆς Ἑγουμένης ἢ τῆς Ἑγουμενοσυμβούλου.

Αἱ ποιναὶ τῶν παραγράφων 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπιβάλλονται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν παρουσῶν εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος Ἀδελφῶν.

Αἱ ποιναὶ τῆς παραγράφου 3 τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπιβάλλονται ἀναλόγως κατὰ τὰ ἄρθρα 23 καὶ 36 τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διὰ πλειοψηφίας τῶν 4/5 τῶν παρουσῶν εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος Ἀδελφῶν.

Ἄπαναι αἱ ἀνωτέρω ποιναὶ συνεπιφέρουσιν ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματος ψήφου κατὰ τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀντιστοιχοῦν χρονικὸν διάστημα.

Ἄρθρον 69. ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΑΠΟΛΟΓΙΑΣ

Οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ προηγουμένης ἀπολογίας τῆς ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφῆς, προφορικῆς μὲν, εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν ἄρθρων 65 καὶ 66, ἐγγράφου δέ, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 67. Ἐν περιπτώσει ἐγγράφου ἀπολογίας, προηγεῖται πρὸ τριῶν (3) ἡμερῶν τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος κλήσις ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 70. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΝ

Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 68, ἡ ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφὴ μετέχει τῆς συζητήσεως ἐν τῇ Συνάξει τῆς Ἀδελφότητος, ἀπέχει ὅμως ὑποχρεωτικῶς τῆς ψηφοφορίας. Ἐν περιπτώσει ἀπουσίας τῆς ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφῆς, ἔστω καὶ ἀδικαιολογήτου, ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος ἀναβάλλεται καὶ ὀρίζεται νέα. Ἐν περιπτώσει δευτέρας ἀδικαιολογήτου ἀπουσίας τῆς ὑπὸ κατηγορίαν Ἀδελφῆς, αὕτη δικάζεται ἐρήμην.

Ἄρθρον 71. ΠΡΟΣΩΡΙΝΗ ΑΠΟΒΟΛΗ

Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 68, παρ. 1 καὶ 2, ἡ τιμωρηθεῖσα Ἀδελφὴ στερεῖται τοῦ δικαιώματος παραστάσεως καὶ ψηφοφορίας εἰς τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος. Θέματα ἀπαρτίας ἐπιλύονται βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐγγεγραμμένων ἐν τῇ Μοναχολογίᾳ Ἀδελφῶν ἐξαιρουμένης τῆς τιμωρηθείσης.

Ἄρθρον 72. ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Αἱ διατάξεις τοῦ παρόντος κεφαλαίου δὲν θίγουσι τὸ παράπαν τὴν ἀρμοδιότητα τῶν κατὰ τὸν νόμον καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας κειμένων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων, ἐφαρμόζεται ὅμως ἀναλογικῶς καὶ ἡ πρᾶξις καὶ πρακτικὴ ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς τοῦ κλίματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' : ΑΚΑΤΑΡΓΗΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

Ἄρθρον 73. ΑΚΑΤΑΡΓΗΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΤΟΝ

α) Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου δὲν δύναται νὰ ἐκποιήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἢ νὰ τὴν μετατρέψῃ εἰς οἰονδήποτε ἄλλο κοινωφελὲς ἴδρυμα. Ὡσαύτως ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται νὰ χρησιμοποίῃ τὴν περιουσίαν τὴν διαχειριζομένην ὑπ' αὐτῆς διὰ τὰ ἱερὰ συμφέροντα καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔργου αὐτῆς, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐκποιήσῃ ἢ μετατρέψῃ τὴν χρῆσιν τῆς ἐν λόγῳ περιουσίας. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ παραμένει ἐσαεὶ, ἄχρι τῆς Δευτέρας Ἐλεύσεως καὶ Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ἀκατάλυτος, ἀκατάργητος καὶ ἀναπαλλοτρίωτος.

β) Ἐν περιπτώσει μειώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μοναζουσῶν ἕως τῆς μιᾶς, ἡ Ἱερὰ Μονὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ αὐθις λειτουργοῦσα καὶ ὁ Μητροπολίτης διορίζει Μοναστικὴν Ἐπιτροπὴν. Εἰς περίπτωσιν ἀφανισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μοναζουσῶν, ὁ Μητροπολίτης ἔχει τὴν εὐθύνην τῆς ἐκ νέου στελεχώσεως καὶ ἐπαναλειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἄχρι καιροῦ, τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διαχειρίζεται ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Ρόδου.

Ἄρθρον 74. ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

α) Αἱ Μοναχαὶ δὲν κέκτηνται προσωπικὴν περιουσίαν (βλέπε καὶ Ἄρθρον 55 τοῦ παρόντος). Ἀντιθέτως ἡ Ἱερὰ Μονή, ὡς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰδρυμα λειτουργοῦν ἐντὸς τῆς Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος, προεδρευομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου, καὶ ὡς πρόσωπον Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου, ἔχει τὸ προνόμιον τῆς διαχειρίσεως ἰδίας περιουσίας.

β) Τὸ ἀκατάλυτον, ἀκατάργητον καὶ ἀναπαλλοτρίωτον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐναντι τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ τῆς ἥς αὕτη ἀντιπροσωπεύει Εὐχαριστιακῆς Κοινότητος. Ἐξασφαλίζει ἐπίσης τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἰς περίπτωσιν μειώσεως ἢ καὶ ἀφανισμοῦ τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν μελῶν. Πρὸ τῆς διαλύσεως τῆς Μοναστικῆς ἀδελφότητος τὰ μέλη αὐτῆς δὲν δύνανται νὰ ἐκποιήσουν καὶ διαμοιρασθῶν τὴν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καταργοῦντα αὐτήν.

Ἄρθρον 75. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ

α) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ λειτουργεῖ ὡς Κοινόβιον.

β) Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τὰ πάσης φύσεως ἔσοδα αὐτῆς. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ εἶναι αὐτοσυντήρητος.

γ) Τὸ οἰκονομικὸν διαχειριστικὸν ἔτος ἄρχεται, διὰ τὴν Ἱεράν Μονήν, τὴν 1ην Ἰανουαρίου καὶ λήγει τὴν 31ην Δεκεμβρίου ἐκάστου ἔτους. Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἔτους ὑποβάλλεται τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Ρόδου οἰκονομικὸς προϋπολογισμὸς καὶ ἀπολογισμὸς ἐσόδων καὶ ἐξόδων. Ὁ Μητροπολίτης, μετὰ διαγνώμην καὶ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δύναται νὰ αὐξομειώσῃ τινὰ ἐκ τῶν ἀναγραφόμενων ἐν τῷ Προϋπολογισμῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς κονδυλίων.

δ) Προκειμένου νὰ δαπανηθῇ ποσὸν ὕψους πέραν τοῦ προϋπολογισθέντος, τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον αἰτεῖται καὶ λαμβάνει τὴν ἔγκρισιν τοῦ Μητροπολίτου.

ε) Τηρεῖται βιβλίον ἀκριβοῦς καθημερινῆς οἰκονομικῆς ληψοδοσίας, ὡς καὶ ἅπαντα τὰ παραστατικά ἔγγραφα ἐξόδων.

Ἄρθρον 76. ΑΚΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Τὸ Καθολικὸν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δὲν εἶναι ἐνοριακὸς ναός. Ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐν τῇ Ἱερᾷ

Μονῇ τέλεσις τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου ἀπαγορεύεται ρητῶς, ὡς διαγορεύουν οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Κανόνες. Προκειμένου περὶ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος, ταῦτα δύνανται κατ' ἐξαίρεσιν νὰ τελεσθοῦν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἀποχρῶντες λόγοι, τοὺς ὁποίους κρίνει ὡς εὐλόγους ὁ Μητροπολίτης Ρόδου, παρέχων τὴν κατάλληλον προαπαιτούμενην ἐπισκοπικὴν ἄδειαν τελέσεως τοῦ Μυστηρίου καὶ ἐκδίδων τὸ σχετικὸν πιστοποιητικόν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ καταχώρισις τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τελέσεως τοῦ Μυστηρίου πραγματοποιεῖται εἰς τὰ ἐπίσημα βιβλία τῆς ἐνορίας, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχεται ὁ /ἡ λαβὼν/λαβοῦσα τὸ Ἱερὸν Βάπτισμα ἢ ὁ/ἡ χρισθεὶς/χρισθεῖσα.

Πάν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ρυθμίζεται ἐντὸς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδόξου μοναστικῆς παραδόσεως ἢ κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃν ἀναφέρεται καθηκόντως ὁ Μητροπολίτης Ρόδου.

Ἄρθρον 77. ΙΣΧΥΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Παντανάσσης ἄρχεται ἅμα τῇ ἐγκρίσει αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ περιοδικὸν «Δωδεκάνησος», ἐπίσημον ὄργανον τῶν ἐν Δωδεκανήσῳ Ἐπαρχιῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου.

Ἄρθρον 78.

Ἐν περιπτώσει διαλύσεως ἢ συγχωνεύσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἡ ἀκίνητος καὶ κινητὴ περιουσία μετὰ τῶν ἐν τῇ Μονῇ φυλασσομένων τιμαλφῶν περιέρχεται εἰς τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ρόδου καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΟΔΟΥ «ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΕΟΥ»

Άρθρο 1. ΕΠΩΝΥΜΙΑ - ΕΔΡΑ - ΣΦΡΑΓΙΔΑ

1. Στην Ίερά Μητρόπολη Ρόδου (στο έξις «Μητρόπολις») λειτουργεί εκκλησιαστικός τομέας διακονίας, με την επωνυμία «Εκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις Ίεράς Μητροπόλεως Ρόδου “Κοινωνία Θεού”» (στο έξις «Κατασκηνώσεις») ως Τμήμα του Ήπι-κοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος τής Μητροπόλεως.

2. Η έδρα τών Κατασκηνώσεων είναι ή τής Μητροπόλεως, δηλαδή ή πόλη τής Ρό-δου. Τά γραφεία τής Διοίκουσής Ήπιτροπής στεγάζονται στα γραφεία τής Μητροπό-λεως, οί δέ Κατασκηνώσεις λειτουργούν σέ ιδιόκτητη έκταση, κυριότητος τής Μη-τροπόλεως στην περιοχή Σταφύλια Λάρδου.

3. Τò Τμήμα τών Κατασκηνώσεων χρησιμοποιεί ιδίαν σφραγίδα στρογγύλη, στην περιφέρεια τής όποιας αναγράφεται «ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΟ ΚΑΙ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟ ΙΔΡΥ-ΜΑ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΡΟΔΟΥ», έσωτερικά «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑ-ΣΚΗΝΩΣΕΙΣ» και στο κέντρο φέρει τò μονόγραμμα τού Χριστού.

Άρθρο 2. ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπός τής λειτουργίας τών Κατασκηνώσεων είναι :

α. Η συμβολή στην έν γένει ποιμαντική, ιεραποστολική και κοινωνική διακονία τής Μητροπόλεως, στα πλαίσια τής όρθοδόξου πίστεως και παραδόσεως.

β. Η συμβολή στην έκκλησιαστική άγωγή, ή καλλιέργεια τού έκκλησιαστικού φρο-νίματος και τών παραδόσεων τού εϋσεβούς ήμών έθνους.

γ. Η παροχή –καθ’ όλη τη διάρκεια τού έτους, ιδιαίτέρως δέ κατά τούς θερινούς μήνες, ασφαλούς και ύγιεινης φιλοξενίας και ποιοτικής ψυχαγωγίας και άναψυχής σέ παιδιά και νέους, που προέρχονται κατά προτεραιότητα από τις ένορίες τής Μητροπόλεως, με άπώτερο σκοπό την όμαλή και όλόπλευρη άνάπτυξη τής προσωπικότητός τους.

Άρθρο 3. ΜΕΣΑ

Ό σκοπός τών Κατασκηνώσεων έπιτυγχάνεται:

α. Με τη διοργάνωση κατασκηνωτικών προγραμμάτων για παιδιά, άγόρια και κο-ρίτσια, όλων τών ήλικιών (Δημοτικού, Γυμνασίου, Λυκείου), σύμφωνα με τις προβλέ-ψεις τής σχετικής νομοθεσίας.

β. Με τη διοργάνωση φοιτητικής κατασκήνωσης για νέους και νέες, ήλικίας 18-30 έτών.

γ. Με τη διοργάνωση κατασκηνωτικού προγράμματος για ιεροσπουδαστές, άναγνώστες, ιερόπαιδες, ύποψηφίους κληρικούς και έν γένει νέους συνεργάτες τής το-πικής Έκκλησίας.

δ. Με τη διεξαγωγή συνεδρίων, ήμερίδων και λοιπών έπιμορφωτικών συναντήσε-ων διά τὰ στελέχη τών Κατασκηνώσεων, ως και τὰ στελέχη άλλων τομέων τού ποι-μαντικού έργου τής Μητροπόλεως.

ε. Με τη φιλοξενία ένοριακών έκδρομών και κατασκηνωτικών προγραμμάτων, διε-νοριακών συναντήσεων, άθλητικών και λοιπών έκδηλώσεων τής Μητροπόλεως.

στ. Μὲ τὴν ὀργάνωση μετακατασκηνωτικῶν συναντήσεων μεταξύ τῶν στελεχῶν καὶ τῶν κατασκηνωτῶν κάθε κατασκηνωτικῆς περιόδου.

ζ. Μὲ τὴ φιλοξενία ὁμάδων ὁμογενῶν ἢ ὁμοδόξων, ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ γνωρίσουν τὸ φυσικὸ κάλλος καὶ τὴν πολιτιστικὴ κληρονομιά τῆς χώρας μας.

η. Μὲ κάθε ἄλλο μέσο, ποὺ θὰ ἀποφασίζει κάθε φορὰ ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ.

Ἄρθρο 4. ΔΙΟΙΚΗΣΗ

α. Οἱ Κατασκηνώσεις λειτουργοῦν στὰ πλαίσια λειτουργίας τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητροπόλεως.

β. Διοικεῖται ἀπὸ τριμελὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ, ποὺ ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὸν Ἐντεταλμένο τοῦ Τμήματος ὡς πρόεδρο (Ὑπεύθυνο τῶν Κατασκηνώσεων), ἀπὸ ἓναν κληρικὸ καὶ ἓναν λαϊκὸ, ποὺ διορίζονται κατόπιν ἀποφάσεως γιὰ τριετὴ θητεία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητροπόλεως.

γ. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς εἶναι τιμητικὸ καὶ ἄμισθο.

δ. Ἡ ἀντικατάστασις κάποιου μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς πρὶν ἀπὸ τὴ λήξη τῆς θητείας του ἢ καὶ ὁ ἐπαναδιορισμὸς του μετὰ τὴ λήξη της ἐναπόκειται στὴν κρίση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητροπόλεως.

ε. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ συνεδριάζει μετὰ ἀπὸ πρόσκληση τοῦ Ἐντεταλμένου καὶ εὐρίσκεται σὲ ἀπαρτία, ἐὰν ὑπάρχουν δύο τουλάχιστον Μέλη.

στ. Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφία καὶ σὲ περίπτωση ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

ζ. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ μπορεῖ νὰ συγκροτεῖ ὑποεπιτροπὲς γιὰ τὴ μελέτη καὶ ὀργάνωση διαφορῶν ἐκδηλώσεων.

Ἄρθρο 5. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ - ΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΘΕΣΗ ΑΥΤΩΝ

1) Ἡ λειτουργία τῶν Κατασκηνώσεων ἐπιβαρύνει τὸν Προϋπολογισμό τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητροπόλεως, ἐγγραφομένων τῶν σχετικῶν κονδυλίων εἰς τὰ ἔσοδα καὶ τὰ ἔξοδα αὐτοῦ.

2) Πόροι τῶν Κατασκηνώσεων εἶναι:

α. Κονδύλια ἀπὸ τοὺς ἐτήσιους Προϋπολογισμοὺς τῶν ἐνοριακῶν Ἱ. Ναῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τῆς Μητροπόλεως.

β. Ἐπιχορηγήσεις ἀπὸ τὴ Μητρόπολη καὶ τὶς Ἱερὲς Μονὰς αὐτῆς.

γ. Κάθε παροχὴ ἀπὸ φορεῖς τοῦ ἑλληνικοῦ Δημοσίου.

δ. Χρηματοδότηση ἀπὸ τὴν συμμετοχὴ σὲ προγράμματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

ε. Τὸ προϊόν δισκοφοριῶν ἀνὰ τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Μητροπόλεως.

στ. Οἱ εἰσφορὲς συμμετοχῆς στὶς κατασκηνώσεις, οἱ ὁποῖες καταβάλλονται ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ τοὺς κηδεμόνες τῶν κατασκηνωτῶν ἢ ἀπὸ τὰ ἀσφαλιστικά τους ταμεία.

ζ. Προαιρετικὲς εἰσφορὲς καὶ δωρεὲς φυσικῶν καὶ νομικῶν προσώπων, κληρονομίες καὶ κληροδοσίες κινητῶν ἢ ἀκινήτων περιουσιακῶν στοιχείων, καθὼς καὶ κάθε ἄλλη νόμιμη προσφορά, ἐφ' ὅσον δὲν ἀντιτίθεται στὸν σκοπὸ καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν Κατασκηνώσεων.

η. Κάθε ἄλλο ἔσοδο, ποὺ δὲν κατονομάζεται ρητὰ στὸν παρόντα Κανονισμό καὶ προέρχεται ἀπὸ νόμιμη καὶ χρηστὴ πηγὴ.

3) Οἱ ἀνωτέρω πόροι τῶν Κατασκηνώσεων διατίθενται γιὰ:

α) Τὴν φιλοξενία, διαμονή, διατροφή, ἱατροφαρμακευτικὴ περίθαλψη, φύλαξη,

διαπαιδαγώγηση, δημιουργική απασχόληση, ποιοτική ψυχαγωγία και έν γένει φροντίδα και καλλιέργεια των κατασκηνωτών.

β) Τη διοργάνωση διαφόρων εκδηλώσεων του Ίδρύματος, ιδίως συναντήσεων, σεμιναρίων, ήμερίδων, συνεδρίων και λοιπών συνάξεων της Μητροπόλεως.

γ) Τήν κάλυψη των δαπανών συντήρησης, βελτίωσης και επέκτασης των κατασκηνωτικών εγκαταστάσεων.

δ) Τήν κάλυψη των ποικίλων παγίων και λοιπών δαπανών λειτουργίας του Ίδρύματος.

ε) Τήν προμήθεια, διαφύλαξη και συντήρηση του απαραίτητου κατασκηνωτικού και λοιπού εξοπλισμού και των αναλωσίμων προς εξυπηρέτηση των σχετικών αναγκών.

στ) Τis αμοιβές και τις ασφαλιστικές εργοδοτικές εισφορές του τυχόντος έμμιθου προσωπικού, σύμφωνα με τις διατάξεις της κείμενης νομοθεσίας.

4. Κάθε άλλη δαπάνη των Κατασκηνώσεων, που ανακύπτει εκτάκτως και αποβλέπει στην επίτευξη των σκοπών αυτών, έφ' όσον δέν έχει προβλεφθεί στον έγκεκριμένο έτήσιο Προϋπολογισμό του Έπικοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος της Μητροπόλεως, διενεργείται κατόπιν απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου του Έπικοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος της Έρας Μητροπόλεως.

5. Η χρηματική περιουσία των Κατασκηνώσεων κατατίθεται έπ' όνόματι του Έπικοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος της Μητροπόλεως, σε ιδιαίτερο τραπεζικό λογαριασμό με την ένδειξη «Έπικοινωνιακό και Μορφωτικό Ίδρυμα Έρας Μητροπόλεως Ρόδου-Κατασκηνώσεις» σε μία από τις τράπεζες που λειτουργούν στην πόλη της Ρόδου.

Άρθρο 6. ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΩΝ

1. Οί Κατασκηνώσεις διοικούνται και έποπτεύονται από τη Διοικούσα Έπιτροπή, τις αποφάσεις της οποίας έγκρίνει το Διοικητικό Συμβούλιο του Έπικοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος της Έρας Μητροπόλεως.

2. Η Διοικούσα Έπιτροπή αποφασίζει για κάθε υπόθεση που αφορά τη διαχείριση και την όμαλή λειτουργία των Κατασκηνώσεων. Ειδικότερα:

α. Μελετά και αποφασίζει για κάθε θέμα που αφορά στην όργάνωση, διοίκηση και λειτουργία των Κατασκηνώσεων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα, για το όποιο δέν γίνεται λόγος από τον παρόντα Κανονισμό.

β. Καταρτίζει τον έτήσιο Προϋπολογισμό έσόδων και έξόδων των Κατασκηνώσεων και τον Άπολογισμό αυτών, υποβάλλει δέ άμφοτέρους προς έγκρισιν και έγγραφη τους ως κονδυλίων του Προϋπολογισμού και Άπολογισμού του Έπιμορφωτικού και Έπικοινωνιακού Ίδρύματος.

δ. Συνεργάζεται με κάθε ενδιαφερόμενο εκκλησιαστικό, κρατικό, αυτοδιοικητικό, εκπαιδευτικό, πολιτιστικό ή άλλο φορέα για κάθε ζήτημα σχετικό με τις Κατασκηνώσεις.

ε. Προτείνει στο Διοικητικό Συμβούλιο του Έπικοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος της Μητροπόλεως την πρόσληψη τυχόντος έμμιθου προσωπικού για την κάλυψη των αναγκών των Κατασκηνώσεων, έφ' όσον το έθελοντικό προσωπικό δέν έπαρκει.

στ. Καθορίζει τις κατασκηνωτικές περιόδους κατά τους θερινούς μήνες, τους άρχηγούς, τους όμαδάρχες, τον αριθμό των κατασκηνωτών για κάθε περίοδο, το ύψος του ποσού των τυχόν εισφορών των συμμετεχόντων, το διαιτολόγιο και τα κριτήρια έπιλογής των κατασκηνωτών.

ζ. Αποφασίζει για τη φιλοξενία συναντήσεων, σεμιναρίων, συνεδρίων και λοιπών ποιμαντικών εκδηλώσεων της Μητροπόλεως, καθώς και την παραχώρηση των κατα-

σκηνωτικῶν ἐγκαταστάσεων πρὸς χρῆση σὲ ἄλλους φορεῖς, κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεως αὐτῶν καὶ ὑπὸ τοὺς ὅρους πού θὰ θέσει ἡ ἴδια ἡ Δ.Ε., ἐφ' ὅσον οἱ δραστηριότητες αὐτές δὲν ἔρχονται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἥθος καὶ τοὺς σκοποὺς τῶν Κατασκηνώσεων.

Ἄρθρο 7. ΣΤΕΛΕΧΗ

1. Μὲ ἀπόφαση τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ὀρίζεται ὁ Ἐντεταλμένος, δηλ. ὁ Ὑπεύθυνος τῶν Κατασκηνώσεων (Συντονιστής), ὁ ὁποῖος συμβουλευεὶ καταλλήλως καὶ κατευθύνει τὸ ἀρχηγεῖο, τοὺς ὁμαδάρχες καὶ τὰ λοιπὰ στελέχη τῶν Κατασκηνώσεων.

2. Καθήκοντα ἀρχηγοῦ κάθε περιόδου ἀνατίθενται ἀπὸ τὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῶν Κατασκηνώσεων σὲ κληρικὸ ἢ λαϊκὸ συνεργάτη τοῦ νεανικοῦ ἔργου τῆς Μητροπόλεως, διαθέτοντα ἐκκλησιαστικὸ ἥθος, κατασκηνωτικὴ ἐμπειρία καὶ τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὸ ἔργο του διοικητικά, μορφωτικά καὶ πνευματικά προσόντα. Ἐπιμελεῖται τὸ ὠρολόγιο καὶ τὸ ἐκπαιδευτικὸ καὶ ψυχαγωγικὸ πρόγραμμα τῆς περιόδου. Συντονίζει τὴν ὁμάδα τῶν στελεχῶν καὶ συνεργάζεται μὲ τὸ ἐκπαιδευτικὸ καὶ τὸ βοηθητικὸ προσωπικὸ τῶν Κατασκηνώσεων, λαμβάνει δὲ –σὲ συνεργασία μὲ τὸν Ὑπεύθυνο τῶν Κατασκηνώσεων (Συντονιστή)– τὰ ἀπαραίτητα μέτρα γιὰ τὴν πειθαρχία τῶν κατασκηνωτῶν.

3. Οἱ ὁμαδάρχες εἶναι φοιτητὲς ἢ ἄλλοι νέοι καὶ ἐπιλέγονται μεταξὺ προσώπων πού διακρίνονται γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ τους ἥθος, τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὴν κατασκήνωση καὶ τὴ διακονία τῶν νέων. Εἶναι κυρίως ἐθελοντές, ἔλλειψι δὲ τοιοῦτων προσλαμβάνονται ἄλλα ἄτομα μὲ σύμβαση ἐργασίας ὀρισμένου χρόνου. Συνεργάζονται στενὰ μὲ τὸν ἀρχηγὸ καὶ τὰ λοιπὰ στελέχη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τῆς κατασκήνωσης. Ἀσκοῦν μὲ ζήλο τὸ ἔργο τῆς πνευματικῆς καλλιέργειας τῶν μικρῶν κατασκηνωτῶν καὶ φροντίζουν γιὰ τὴ διαβίωση καὶ τὴν ψυχαγωγία τους.

4. Οἱ «συνεργάτες στελεχῶν» εἶναι μεγαλύτεροι κατασκηνωτές (μαθητὲς Γυμνασίου ἢ Λυκείου) πού διακονοῦν ὡς βοηθοὶ ὁμαδάρχες, ὑπὸ τις ὁδηγίες τοῦ ὁμαδάρχη κάποιας ὁμάδας ἢ ἀναλαμβάνουν συγκεκριμένα καθήκοντα, κατὰ τις ὑποδείξεις τοῦ Ἀρχηγοῦ. Προετοιμάζονται μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ προσφέρουν ἀργότερα τις ὑπηρεσίες τους ὡς ὁμαδάρχες.

5. Ὁ Οἰκονόμος μεριμνᾷ γιὰ τὴν κατάλληλη καὶ ἔγκαιρη τροφοδοσία τῶν Κατασκηνώσεων, τηρεῖ τὰ νόμιμα παραστατικά τῆς διαχείρισεως καὶ προνοεῖ γιὰ τὴν λήψη τῶν ἀπαραίτητων μέτρων, προκειμένου νὰ μὴ σημειωθεῖ ἔλλειψη ἢ ἀταξία στὴ διαχείριση.

6. Ὁ Μάγειρας καὶ οἱ βοηθοὶ στὸ μαγειρεῖο καὶ στὶς ἐργασίες καθαριότητος τῶν Κατασκηνώσεων ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά τους σύμφωνα μὲ τις ὑποδείξεις τοῦ Ὑπευθύνου τῶν Κατασκηνώσεων (Συντονιστή) καὶ τῶν Ἀρχηγῶν τῶν κατασκηνωτικῶν περιόδων.

Ἄρθρο 8. ΕΜΜΙΣΘΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

1. Τὸ ἀπαιτούμενο γιὰ τὴν ὁμαλὴ καὶ ἀπρόσκοπτη λειτουργία τῶν Κατασκηνώσεων ἐμισθο προσωπικὸ (ὁ μάγειρας, οἱ βοηθοὶ μαγειρείων καὶ καθαριότητας, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκονόμος καὶ τὰ στελέχη, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπαρκοῦν οἱ ἐθελοντές) προσλαμβάνεται μὲ πρόταση τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τῶν Κατασκηνώσεων καὶ μὲ ἀπόφαση τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητροπόλεως. Συμβάλλεται μὲ σύμβαση ἐργασίας, πλήρους ἢ μερικῆς ἀπασχόλησης, ἢ μὲ σύμβαση ἔργου. Τὸ ὕψος τῆς μισθοδοσίας ἢ τῆς χρηματικῆς ἀμοιβῆς του καθορίζεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος τῆς Μητροπόλεως σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχύουσα νομοθεσία.

2. Εἶναι δυνατὴ ἡ σύναψη συμβάσεων ἔργου μὲ ἀνεξάρτητους ἐπαγγελματίες (γυ-

μναστές, χοροδιδασκάλους κ.ά.), για την παροχή εξειδικευμένων υπηρεσιών προς τις Κατασκηνώσεις.

Άρθρο 9. ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΤΕΣ

1. Στις Κατασκηνώσεις γίνονται δεκτοί μαθητές και μαθήτριες, προερχόμενοι ή καταγόμενοι κατ' απόλυτη προτεραιότητα από την περιφέρεια της Ί. Μ. Ρόδου – και δη φοιτήσαντες στις Παιδικές και Νεανικές Συντροφίες των ένοριών αυτής.

2. Λειτουργούν ξεχωριστές κατά φύλο και ηλικία κατασκηνωτικές περιόδους:

α. για μαθητές και μαθήτριες, αποφοίτους τάξεων Δ' - ΣΤ' Δημοτικού

β. για μαθητές και μαθήτριες Γυμνασίου και Λυκείου

γ. για φοιτητές και φοιτήτριες.

3. Για τη συμμετοχή των κατασκηνωτών, υποβάλλεται έγγραφη αίτηση υπογεγραμμένη από γονέα ή κηδεμόνα του παιδιού, με την οποία συνυποβάλλεται ιατρική βεβαίωση υγείας. Επίσης, καταβάλλεται ή καθορισμένη εισφορά-συμμετοχή.

4. Από την υποχρέωση καταβολής της εισφοράς δύναται να εξαιρεθούν, κατόπιν αποφάσεως της Δ.Ε., τέκνα απόρων ή πολυτέκνων οικογενειών.

5. Κάθε κατασκηνωτής προσέρχεται στην Κατασκήνωση, φέρνοντας τα είδη που όρίζονται από την σχετική ανακοίνωση και όχι όσα απαγορεύονται από αυτήν.

6. Κατασκηνωτής που δεν συμμορφώνεται με τον παρόντα Κανονισμό ή δημιουργεί σοβαρά προβλήματα στη λειτουργία της Κατασκήνωσης μπορεί να απομακρυνθεί από αυτήν, με κοινή απόφαση Αρχηγού και Συντονιστή της οίκειας κατασκηνωτικής περιόδου.

Άρθρο 10. ΒΙΒΛΙΑ - ΑΡΧΕΙΟ

1. Για την όμαλη λειτουργία των Κατασκηνώσεων τηρείται αρχείο και τα εξής βιβλία:

α. Βιβλίο Πράξεων της Διοικούσης Έπιτροπής.

β. Βιβλίο Κατασκηνωτών – Δυναμολόγιον.

2. Η Άλληλογραφία που αφορά τις Κατασκηνώσεις καταχωρείται σε Βιβλίο Πρωτοκόλλου Άλληλογραφίας και τηρούνται σε ιδιαίτερο φάκελο.

3. Στο αρχείο των Κατασκηνώσεων τηρείται ακόμη ιδιαίτερος φάκελος για κάθε κατασκηνωτική περίοδο, περιέχων το έντυπο υλικό που διανέμεται στα στελέχη και τους κατασκηνωτές, τις δηλώσεις συμμετοχής και τα ιατρικά δελτία των κατασκηνωτών και κάθε άλλο χρήσιμο στοιχείο.

Άρθρο 11. ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ο παρών Κανονισμός τροποποιείται με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του Έπικοινωνιακού και Μορφωτικού Ίδρύματος της Μητροπόλεως, κατόπιν προτάσεως της Διοικούσης Έπιτροπής των Κατασκηνώσεων.

Άρθρο 12.

Η εφαρμογή του παρόντος Κανονισμού αρχίζει με τη δημοσίευσή του στο περιοδικό «Δωδεκάνησος», επίσημο όργανο των έν Δωδεκανήσῳ Έπαρχιών του Οίκουμενικού Θρόνου.

Ρόδος, 27 Οκτωβρίου 2010

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ό Ρόδου Κύριλλος